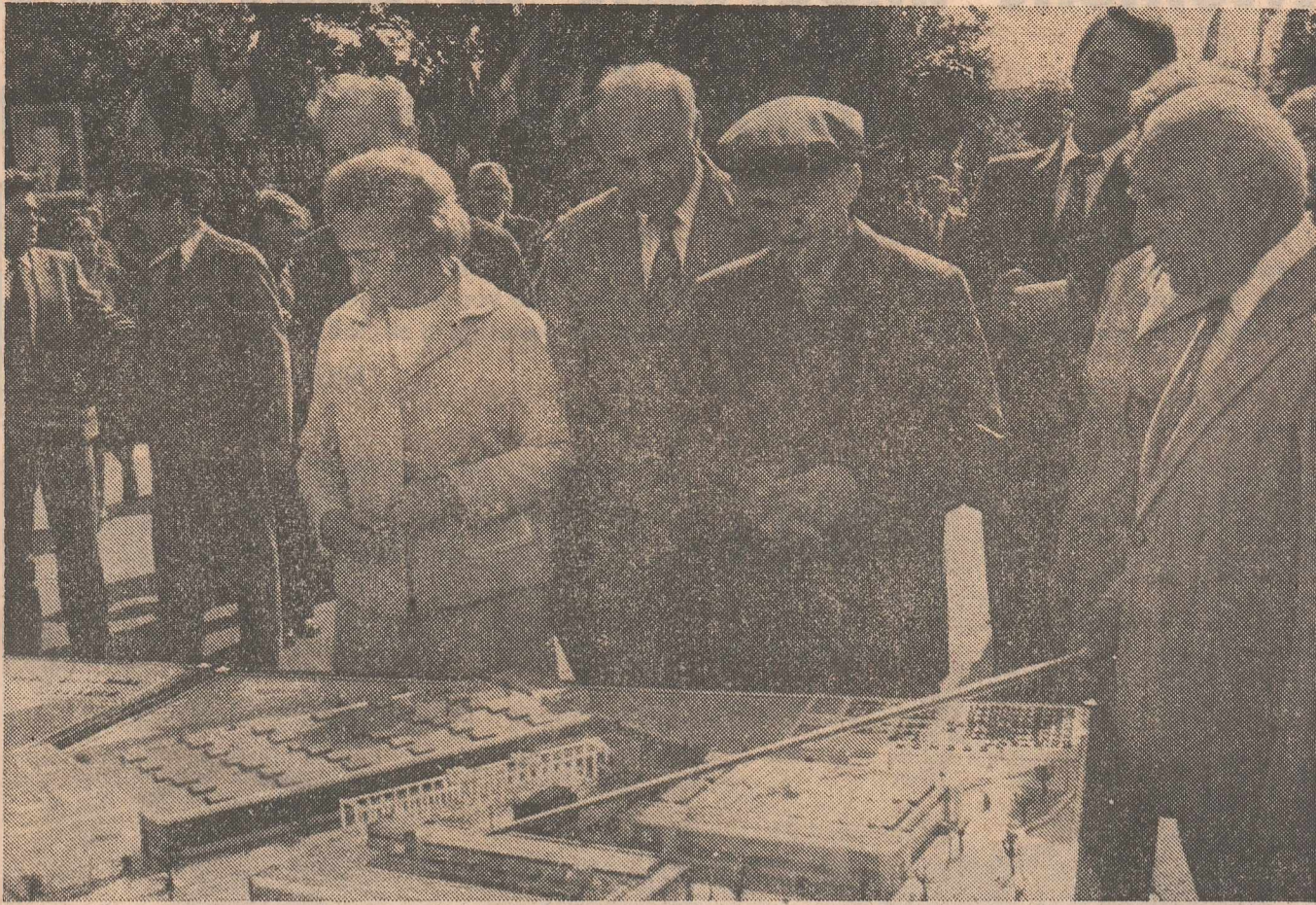

În amiaza înaltă a acestui fierbinte anotimp politic, O NOUĂ VIZITĂ DE LUCRU A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Acum, la închiderea ediției, cînd „Flacăra” se îndreaptă către tipar și în chiar paginile ei poartă semnul doveditor al faptului că națiunea întreagă trăiește sub covârșitoarea impresie produsă de Expunerea prezentată de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Plenara lărgită a C.C. al P.C.R., vizitele de lucru ale secretarului general al partidului în județe din vestul țării, ca și adunările populare organizate cu acest prilej se constituie ca o mărturie a fertilității acestei veri românești, a ceasului istoric în care demersul constructiv al României socialiste, al românilor în lumea contemporană se așază în perspectiva definirii responsabilităților lor comune.

Vom spune, de aceea, că vara românească, acest anotimp istoric și neîngrădit de zilele anotimpului calendaristic, reafirmă încă de pe acum și limpezeste în inima și în giulul fiecăruia, mai presus de orice, simțul datoriei lui, după exemplul secretarului general al partidului care acum, iată, prin noile vizite de lucru își împlinește o nobilă datorie și, aflîndu-se aproape de inima țării, adică aproape de oamenii țării, de bucuriile ca și de grijile lor, așa cum a știut să fie întotdeauna, reafirmă voința noastră comună de progres și de pace. Și dacă, așa cum a intrat în tradiția vieții românești, întîlnirile secretarului general al partidului cu oamenii muncii au drept rezultat programe de muncă și de creație precis definite, realist și clar exprimate, iar pe de altă parte aceste întîlniri, exprîmînd apelul poporului nostru pentru dezarmare, pentru o Europă fără arme nucleare, pentru o lume a păcii, a înțelegerii și buneii conviețuirii între popoare, fără îndoială că faptul acesta dovedește patriotismul și umanismul profund al politicii partidului nostru, al secretarului său general.

România racordată la ideile plenarei

Program de muncă

Sinteză strălucită a unei profunde analize științifice, materialist-dialectice și istorice asupra societății românești și a lumii contemporane, expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului nostru, conține teze, idei și orientări de inestimabilă valoare teoretică și practică, ce o ridică la rangul de program de muncă și luptă pentru întregul partid și popor, pentru permanenta înnoire revoluționară a societății noastre. Acestea sînt temelurile pentru care încă din timpul rostirii ei și o dată cu apariția în presă, expunerea s-a bucurat de o largă audiență și adevărate din partea comunistilor, a tuturor oamenilor muncii, determinînd potențarea energiilor creatoare în toate domeniile producției materiale, în creația teoretică și ideologică, în întreaga activitate politico-educativă. Ea rămîne, în egală măsură, un îndreptar teoretic și practic pentru ascensiunea socialistă și comunistă a patriei și o inepuizabilă sursă de valori politice, istorice, ideologice, etice și morale, pentru procesul complex de formare și afirmare multilaterală a omului nou. Iată, bunăoară, doar cîteva dintre deschiderile decisive ce le realizează expunerea spre cîmpul vast al formării și educării tuturor cetățenilor în spiritul înalțelor idealuri ale patriotismului so-

ION NOJA

secretar
al Comitetului județean Cluj
al P.C.R.

Scriitori veniți în sate

Puternicul ecou din magistrala expunere a tovarășului Nicolae Ceaușescu la recenta plenară a C.C. al P.C.R., adevărată sinteză, generală și remarcabilă, de înaltă ținută și adîncă profunzime, a debătut stadiul actual al edificării socialismului din țara noastră.

Expunerea a avut și are un profund caracter mobilizator, dinamizator, fiind un adevărat liant în organizarea tuturor forțelor, rolul de conducător revenindu-i partidului.

Urmînd neabătut indicațiile secretarului general, organele și organizațiile de partid din județul Ialomița, punînd la baza întregii lor activități însușirea aprofundată de către toți oamenii muncii a conținutului programului partidului, a liniilor directoare stabilite de Congresul al XII-lea, a tezaurului de idei cuprins în opera tovarășului Nicolae Ceaușescu, va face totul să desfășoare o bogată activitate politico-educativă, a educației patriotice, pentru ridicarea conștiinței socialiste, a tuturor celor ce muncesc și trăiesc în Bărăganul ialomițean. În întreaga noastră activitate vom căuta să situăm în centrul atenției omul, grija pentru formarea și educarea lui, urmărind ca toți oamenii muncii să deslușească în principiile umanismului so-

GHEORGHE GLODEANU

secretar
al Comitetului județean Ialomița
al P.C.R.

Uniți sub tricolor

Întreaga activitate politico-ideologică și cultural-educativă, desfășurată de organele și organizațiile de partid, de masă și obștești, de toți factorii educativi de pe cuprînsul județului nostru, a fost întotdeauna orientată spre înlăuntruirea în practică a planurilor de dezvoltare economică-socială, în profil teritorial, spre realitățile concrete existente în unitățile economice și localitățile județului nostru, spre intensificarea educației patriotice, moral-cetățenești și materialist-științifice. O importanță fundamentală am acordat și acordăm cimentării unității și frăției tuturor oamenilor muncii bihoreni — români, maghiari și de alte naționalități —, astfel încît coeziunea noastră indestructibilă să se materializeze în atitudine înaintate și devotament patriotic, revoluționar față de politica profund științifică, de dezvoltare ascendentă și armonioasă a tuturor zonelor și județelor țării, al cărei promotor și ctitor este tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român.

Rezultatele activității politico-ideologice și cultural-educative își găsesc expresia elocventă în creșterea răspunderii oamenilor muncii la realizarea sarcinilor economico-sociale.

Raportîndu-ne la exigențele mereu sporite puse în fața noastră cu prilejul re-

ȘTEFAN SZANTO

secretar
al Comitetului județean Bihor
al P.C.R.

Spirit revoluționar

Fără îndoială, istoria politică a țării va asimila expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la recenta plenară a Comitetului Central din primele zile ale acestei luni ca pe un eveniment ce va influența profund și cu o perspectivă foarte îndelungată practica edificării noii societăți în România, gîndirea și creația ideologică a partidului, rolul ce revine nucleului vital al națiunii așezînd la baza acestui rol o definire limpede și, evident, funcțională a raportului său dialectic cu statul, cu mecanismele și sistemul instituțional al organizării și conducerii societății, cu întregul organism social.

Există, așa cum subliniază tovarășul Nicolae Ceaușescu, o dezvoltare mai înceată a conștiinței sociale în raport cu baza materială a societății noastre socialiste, „o anumită rămînere în urmă a activității politico-educative”. Cert este că originea acestei stări de lucruri nu pot fi căutate în altă parte decît în munca noastră, a celor ce alcătuim puternicul detașament de propagandiști și militanți culturali ai partidului, în formalismul și rutina care au început a afecta unele sectoare sau locuri de desfășurare a activității politico-educative.

Pentru educația politică, pentru mode-

ALEXANDRU IONEȘCU

secretar
al Comitetului județean Gălărași
al P.C.R.

(Continuări în pagina 4)

23
ANUL XXXI (1409)
Vineri, 11 iunie 1982

Flacăra

Săptămînal editat de
Frontul Democrației
și Unității
Socialiste

**Obirșia mea — țaran român;
numele meu — țaran român;
meseria mea — țaran român;
locul meu de muncă — pămîntul
patriei (pag. 7); Romanul românesc
și șansele lui (pag. 9);
Cenaclul Flacăra al Tineretului
Revoluționar (pag. 23)**

Despre București s-a vorbit, din curgerea legendei pînă la noi, ca despre un oraș de orgolii și drame, de frumuseți și amaruri, dar cred că am fost primul care a văzut în — răsfrîntă în apa puțină a Dimboviței — iubita noastră cetate, locul unde vin să moară poezii...

Plimbate ca lacrimi pe un cadran de ceasornic, acele ființe cărora le spunem cu invrednicire poezi (adică trudituri ai călimării) „curs” pe chipul săpat de riuri și văi al țării, spre a se întîlni cu vîzduhul mai întîi și mai apoi cu țărîna Bucureștilor.

Și Eminescu a urmat acest drum, sosind din înzăpezirile din miazănoapte în orașul salcîmilor și teilor. Obsesiv-cîntata floare a teilor a curs și pe ultima zbatere a pleoapelor sale în casa ce încă se mai poate privi, de pe strada Plantelor. Era în noaptea de 14 spre 15 iunie 1889.

În anii pe care încep a-i socoti ca fiind ai tinereții mele mi-am petrecut multe ceasuri în fața casei de pe Plantelor, cu minile lipite de porțile de fier ruginit pe care — eram sigur — Eminescu le va fi atins. Intrînd în mărunta ogradă încercam să privesc spre cer printr-un dreptunghi îngăduit

de stresini, același prin care și el va fi privit stelele, altele...

În Iunie al teilor și al desfolierilor s-a stins în orașul lui Anton Pann poetul Unic, poetul Național în cel mai deplin înțeles al cuvîntului, cu a cărui operă scrisă românească a trecut fulgerător din copilărie în înțeleaptă bătrînețe spirituală. În Iunie al teilor firava utnă s-a desprins de lumea mi-

Eminescu în Iunie

ilor de „terfeloage”, singurul său avut, spre a se odihni sub un tel. Neexhuate pe de-a-ntregul, acele pagini încă rodesc, vîndînd adevărul că geniul eminescian e viu, e fluid și pururi tînăr. Se mai extrage poate aur din minele bătrînilor dacii (acel aur ce a salvat cîndva trezoreriile celui mai mare imperiu al istoriei), bem, sigur, apă din fîntini și ele milenare. Tot astfel continuăm să extragem din minele Eminescu „metale” între care se află și unele netrecute pe nici o tabelă de elemente, purtînd sigiliul clar marcat al adevărului

lor de nimeni altcineva rostite.

„Cajetele” eminesciene pentru tîlmăcirea cărora ilustrisimul învățat Noica a cheltuit mai bine de o jumătate de viață se dovedesc a fi infinit mai bogate în originalitate decît s-a crezut; abia după cercetarea și tipărirea lor integrală se va putea vorbi despre o cunoaștere exhaustivă a creației eminesciene. Și nu sîntem departe de acel moment. Ultimii ani ne-au adus editarea unui prim, impresionant tom („Fragmentarium”) zidit din materia Cajetelor, edita Perpessicius a fost astfel continuată, încît avem convingerea că ea va fi, în final, demnă de ctitorul ei, iar numărul de exemplare al edițiilor populare ține de domeniul milioaneilor.

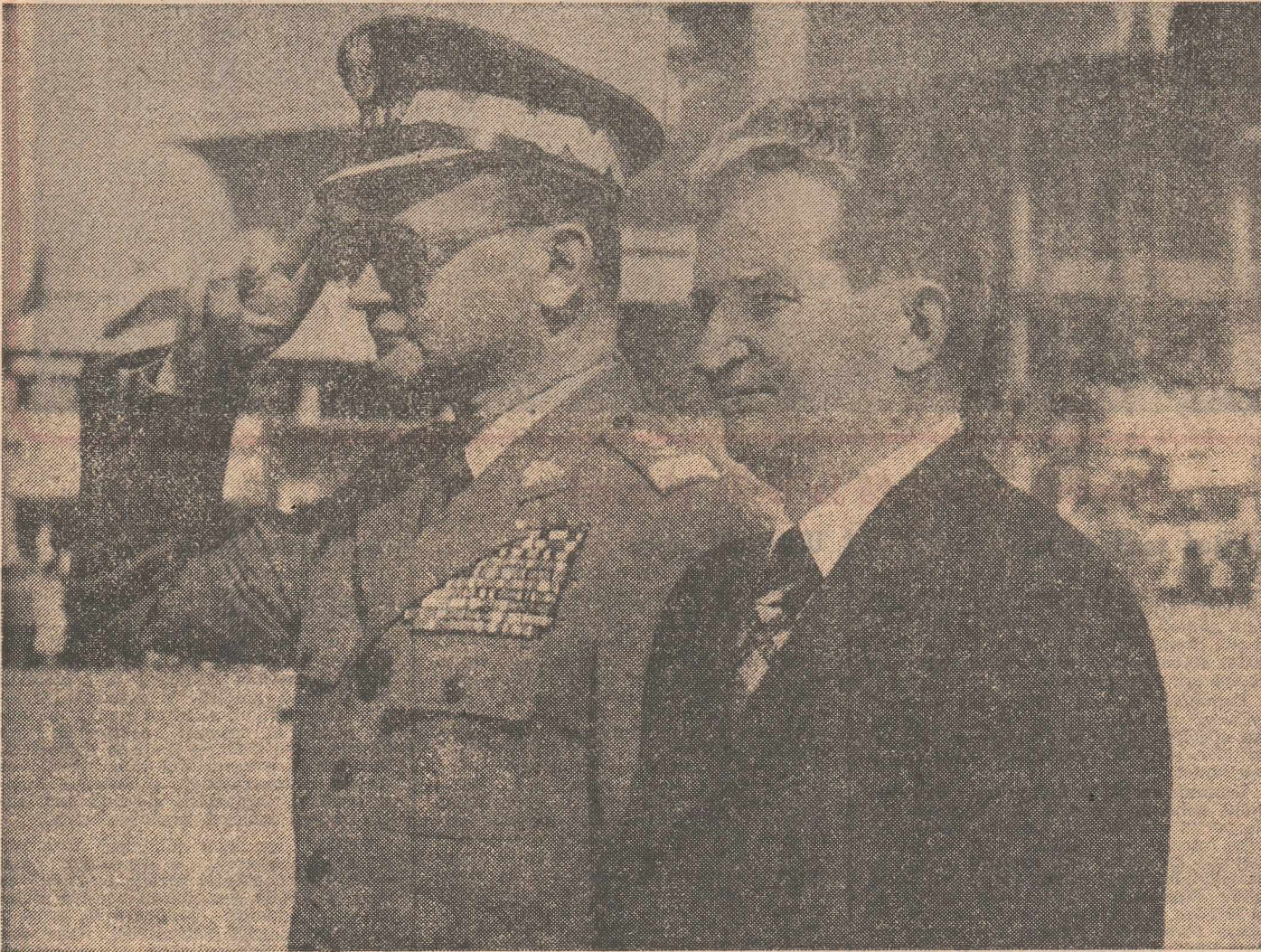
Dar nu slujim memoria lui Eminescu numai proliferîndu-i opera ei, în primul rînd, conectîndu-ne la înaltul ei vizionarism etic și estetic, încercînd să urmăm lecția eminesciană de gîndire și viață, urmînd pateticele-i îndemnuri patriotice, prefăcîndu-ne gesturile în ritualuri de nobile munci capabile să ne asigure dreptatea socială și independența, dreptul la fericire și pace...

GHEORGHE TOMOZEI

Moment important în dezvoltarea prieteniei și colaborării româno-poloneze

„Acum, la încheierea vizitei dumneavoastră în România, doresc să-mi exprim încă o dată convingerea că, în spiritul convorbirilor purtate și al înțelegerilor convenite împreună, relațiile de prietenie și colaborare dintre țările și partidele noastre vor cunoaște o nouă dezvoltare, în interesul și spre binele celor două popoare, al cauzei generale a socialismului și păcii”.

NICOLAE CEAUȘESCU

Tradiționalele relații de prietenie și colaborare româno-polone au cunoscut în anul socialismului o dezvoltare intensă, fiind ridicate pe o treaptă nouă. La baza acestor relații se află Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală, încheiat în 1949, precum și Declarația cu privire la întărirea colaborării dintre partidele și statele noastre, adoptată în 1977. Un moment de importanță deosebită în cronica relațiilor româno-polone îl constituie recenta vizită oficială de prietenie în țara noastră, efectuată la invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a unei delegații de partid și de stat din Republica Populară Polonă, condusă de tovarășul Wojciech Jaruzelski, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, președintele Consiliului de Miniștri și al Consiliului Militar pentru Salvare Națională ale R.P. Polone.

Desfășurată sub semnul stimei și prețurii reciproce, al voinței comune de a dezvolta și adânci tradiționalele raporturi de colaborare prietenească româno-polone,

în interesul celor două țări și popoare, al cauzei generale a socialismului și păcii internaționale, vizita delegației de partid și de stat a R.P. Polone a prilejuit întâlniri și convorbiri fructuoase cu privire la numeroase probleme de interes comun. Analizând stadiul și perspectivele relațiilor bilaterale, tovarășii Nicolae Ceaușescu și Wojciech Jaruzelski au evidențiat cu satisfacție dezvoltarea multilaterală și rodnică a raporturilor de prietenie și colaborare dintre partidele și țările noastre. O evoluție favorabilă au avut relațiile economice româno-polone. În anii 1976-1980, livrările reciproce s-au dublat față de cinci ani precedent. Odată cu creșterea continuă a volumului schimburilor, structura mărfurilor s-a diversificat în folosul ambelor părți. În această perioadă, s-au concretizat o serie de acțiuni de cooperare în construcțiile de mașini, metalurgie, chimie și în alte domenii de interes reciproc. A fost relevată dorința comună de a acționa pentru amplificarea și aprofundarea relațiilor româno-polone în viitor, pe plan politic, economic, tehnico-științific, cultural și în alte domenii de activitate. Dialogul la nivel

înalt a reliefat interesul României și Poloniei de a extinde cooperarea în sfera economică de mare însemnătate pentru economiile lor naționale, de a spori și diversifica schimburile comerciale, valorificându-se cit mai bine posibilitățile existente în acest sens.

Semnificative pentru prestigiul de care se bucură peste hotare România, conducătorul partidului și statului nostru, sint aprecierile făcute de tovarășul Wojciech Jaruzelski: „Realizările României socialiste merită o înaltă apreciere. În Polonia este cunoscut progresul de însemnătate istorică înfăptuit în anii puterii populare în toate domeniile vieții poporului frate român”. Arătând că transformările socialiste au făcut din România o țară modernă, dinamică, un partener important și activ în viața internațională, înaltul oaspete polonez a relevat forța conducătoare a partidului nostru, în frunte cu secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

În cadrul dialogului româno-polon la nivel înalt, o atenție deosebită a fost acordată situației din Polonia. „În fața celui mai grav pericol la adresa bazelor

existenței statului — a arătat tovarășul Wojciech Jaruzelski —, am fost nevoiți să recurgem la măsuri extraordinare. Prin propria noastră hotărâre și prin propriile noastre forțe am pus capăt anarhiei, ofensivei contrarevoluției. Perioada de aproape jumătate de an de stare de asediu dovedește că aceasta a fost o decizie grea, dar absolut necesară. Am reușit să oprim țara noastră la un pas de prăpastie. A fost oprit procesul care ar fi putut să reprezinte un pericol pentru pace în Europa, să amenințe interesele tuturor țărilor socialiste. Securitatea internă s-a îmbunătățit. Poporul nostru de 36 milioane de oameni, atît de dureros încercat în decursul istoriei, a încetat să mai fie obiectul unui experiment distrugător, antisocialist”. Conducătorul partidului și statului polon și-a exprimat recunoștința și a mulțumit pentru sprijinul acordat de țara noastră Poloniei în această perioadă deosebit de grea. Referindu-se la aceeași problemă, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: „Partidul, statul și poporul nostru au înțeles că situația grea la care s-a ajuns în Polonia la sfîrșitul anului 1981 a necesitat unele măsuri speciale pentru întărirea ordinii publice și asigurarea dezvoltării socialiste a țării. Ne-am pronunțat și ne pronunțăm cu fermitate pentru ca problemele Poloniei să fie soluționate de poporul polonez însuși, fără nici un amestec din afară. Considerăm că în momentul de față se impune să se facă totul pentru întărirea unității și forței Partidului Muncitoresc Unit Polonez, pentru a-și îndeplini rolul său de forță politică conducătoare în lupta pentru dezvoltarea socialistă, independentă, democratică a Poloniei pe calea progresului și bunăstării”. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a exprimat încrederea P.C.R., a poporului român, că P.M.U.P., clasa muncitoare și poporul polonez dispun de capacitatea necesară pentru a soluționa problemele legate de normalizarea cit mai deplină a situației și dezvoltarea în continuare a Poloniei pe calea socialismului.

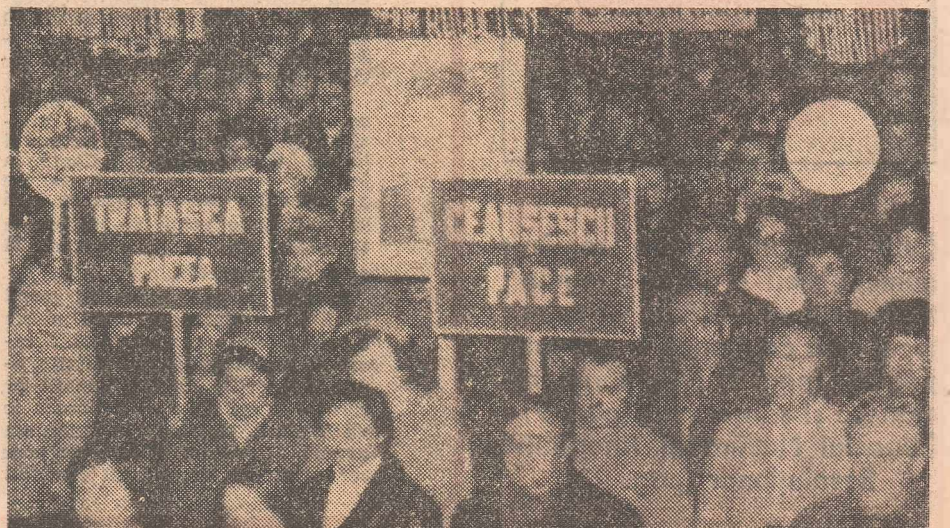
Vizita delegației poloneze conduse de tovarășul Wojciech Jaruzelski a prilejuit și un schimb de păreri cu privire la evoluția vieții politice mondiale, la mișcarea comunistă și muncitorească internațională. Cei doi conducători de partid și de stat au reafirmat dorința partidelor și țărilor noastre de a-și aduce în continuare o contribuție activă la promovarea destinderii, la rezolvarea, prin mijloace pașnice, a stărilor conflictuale și diferendelor dintre state, la înfăptuirea securității europene, la realizarea dezarmării. În primul rînd a dezarmării nucleare, la instaurarea unui climat de încredere și colaborare egală între națiuni, la triumful idealurilor socialismului și păcii în lume. A fost subliniată importanța respectării stricte în relațiile dintre state a principiilor independenței și suveranității, egalității în drepturi, integrității teritoriale și inviolabilității frontierelor, renunțării la forță și la amenințarea cu folosirea forței, neamestecului în treburile interne ale altor state. În legătură cu aceasta, s-a apreciat că măsurile de boicot economic și politic împotriva Poloniei, precum și discriminarea țărilor socialiste sint în contradicție cu normele general acceptate ale dreptului internațional, cu Carta O.N.U. și cu Actul final de la Helsinki și că, prin urmare, este necesar să se renunțe la asemenea măsuri.

Inscriindu-se în contextul relațiilor de trainică prietenie, de solidaritate și strînsă colaborare multilaterală statornicite între Partidul Comunist Român și Partidul Muncitoresc Unit Polonez, între România și Polonia, între popoarele român și polonez, noul dialog româno-polon la nivel înalt constituie o expresie a dorinței partidelor, țărilor și popoarelor noastre de a acționa pentru dezvoltarea continuă a raporturilor bilaterale de conlucrare pe multiple planuri, spre binele și interesul popoarelor român și polonez, al cauzei socialismului, păcii, securității și independenței naționale, al progresului și colaborării în lume.

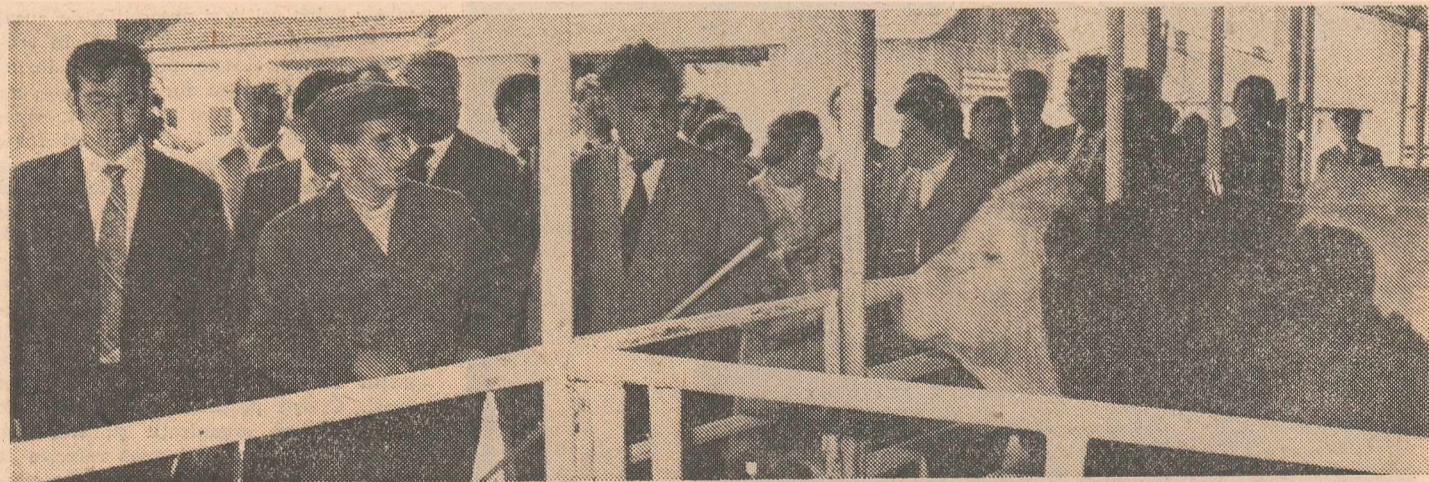
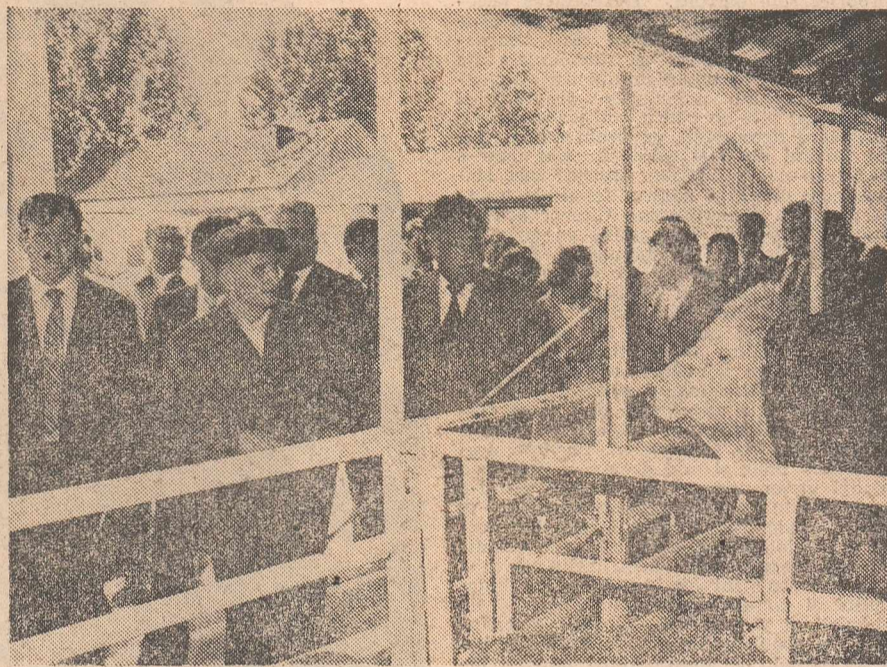
ION D. GOIA

În întreaga țară, au loc în aceste zile mitinguri și adunări ale oamenilor muncii consacrate păcii, înțelegerii și colaborării între toate statele lumii. În aceste ample manifestări, poporul român își exprimă deplina adeziune la politica internă și internațională a partidului și statului nostru, dă o înaltă apreciere inițiativelor generoase de pace, muncii neobosite a tovarășului Nicolae Ceaușescu, în direcția statornicirii unei lumi mai drepte și mai bune, în care să triumfe rațiunea, pacea, colaborarea și progresul omenirii.

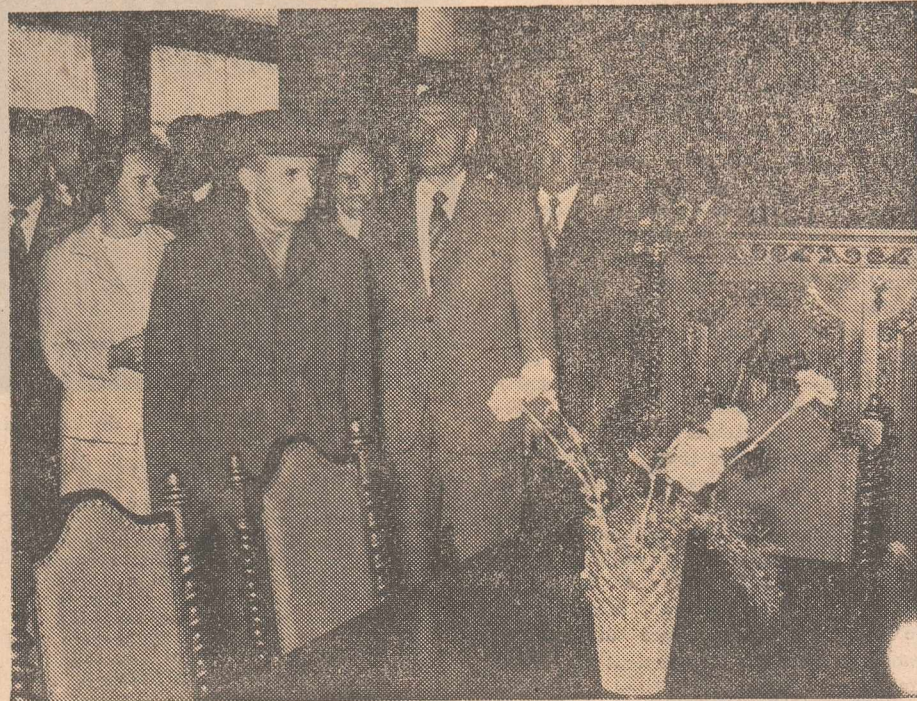
Fiecare semnătură pe „Apelul poporului român adresat sesiunii speciale a Organizației Națiunilor Unite consacrate dezarmării” se alătură milioanele de semnături ale muncitorilor, țărănilor, intelectualilor, studenților, elevilor, femeilor casnice, reprezentanților cultelor, altor categorii de cetățeni — români, maghiari, germani și de alte naționalități — demonstrînd lumii întregi puternica expresie a voinței de pace a poporului nostru de a se face totul pentru oprirea cursei inarmărilor, pentru realizarea dezarmării și, în primul rînd, a dezarmării nucleare.

Vizita de lucru a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU și a tovarășei ELENA CEAUȘESCU în județul Bihor

**Președintele aproabare deplină,
hotărîre fermă pentru traducerea în
viață a politicii interne și externe a
partidului.**

ROMÂNIA RACORDATĂ LA IDEILE PLENAREI PARTIDULUI

(Urmări din pag. 1)

Program de muncă

cialist. Urcind în lumina adevărului științific etnogeneza și continuitatea multi-milenară a poporului nostru în spațiul carpato-danubiano-pontic, expunerea decelează cu profundă claritate liniile de forță ce ne-au asigurat permanența și lucrarea în timp sub însemnele demnității umane: truda cinstită materializată într-o civilizație proprie, lupta hotărâtă pentru afirmarea ființei naționale, făurirea statului național unitar, dobândirea și apărarea libertății, independenței și suveranității. În una și aceeași albie geografico-istorică, adunându-și izvoarele limpezi din sorginea daco-gețică și romană, avind o curgere mereu egală cu sine spre universalitate, poporul nostru nu s-a revărsat niciodată peste propria-i albie, n-a tulburat nicicând alte hotare, ci, dimpotrivă: dacă întimplarea a făcut să primească și alte ape, le-a înlesnit întotdeauna, atit cit i-a stat în putere, a-aceiași lină și demnă de stimă devenire în timp.

Odată cu preluarea și dezvoltarea marilor tradiții de luptă și de muncă ale poporului român, socialismul s-a dovedit fără echivalent istoric prin forța sa de făurire a noilor valori materiale și spirituale, a noii civilizații, generos și plurivalent orientată mereu spre imperati-vele fundamentale ale societății ca întreg, ale omului ca subiect creator al proprii sale entități. Dezvoltarea accelerată și echilibrată a forțelor de producție pe întreg teritoriul țării, umplerea relațiilor sociale și interumane de substanța vie a umanismului socialist, așezarea lor pe principiile dreptății și demnității într-un cadru politico-organiza-toric larg democratic guvernat neîntrerupt de spiritul eticii și echității sunt doar o parte din marile cîștiguri istorice care sta-tornesc climatul nostru fertil de muncă și viață. Cunoașterea tuturor acestor valori, însușirea lor activă ca asumare de înalte datorii și răspunderi față de muncă, materializarea lor în fapte coti-diene, în atitudini și conduite dau patri-otismului socialist dimensiuni existențiale, cognitive și afective de nepuizabilă acțiune și trăire transformatoare, revolu-tionară. Sint adevăruri ce își găsesc în expunerea secretarului general al parti-dului nostru o exprimare directă și fermă într-un program viguros și unitar care presupune, deopotrivă, făurirea unei lumi mai bune și mai drepte, a unui nou model uman pe măsura vremii ce și-o construiește construindu-se totodată pe sine. De aici deschiderea largă, dar uni-că a patriotismului socialist spre practi-ca social-economică nemijlocită, de aici identificarea lui cu idealurile socialis-mului și comunismului, cu imperati-vele apărării și dezvoltării valorilor materia-le și spirituale naționale, ale libertății, in-dependenței și suveranității patriei, într-un climat ce impune însușirea spiri-tului revoluționar ca atitudine generală de muncă și viață, ca modalitate gene-rică de gândire și acțiune.

Scriitori veniți în sate

cialist drepturile cele mai de preț, trep-tul la muncă și viață, esența acestei po-sibilități nelimitate de afirmare colec-tivă și individuală pe temeiurile eticii și echității socialiste a omeniei.

La întîlnirea cu activul din organul ju-dețean Ialomița, tovarășul secretar ge-neral arăta pe bună dreptate că muta-țiile cele mai profunde s-au produs în modul de a fi, de a gândi și acționa al oamenilor din Bărăgan:

În toate realizările oamenilor din cîm-pie, schimbarea în concepție a avut loc pe terenul fertil al promovării cu con-secvență a valorilor moralei socialiste, pe temeiul însușirii celei mai înaintate concepții despre lume și viață.

Trebuie să recunoaștem deschis și să facem totul pentru înlăturarea din men-talitatea unor activiști din domeniul propagandei care preferă umbra, soa-relui mereu torid sub care muncesc oa-menii Bărăganului la întreținerea cul-turilor, la irigat, lucrări de mare în-semnătate pentru soarta producției a-gricole.

Așa se explică de ce ulițele satelor sint mereu pline de oameni în timpul cam-paniei agricole, multe cadre de condu-cere supraestimează din păcate efec-tul așa-zisilor factori obiectivi fără a încerca să mobilizeze și să stimuleze ma-re forță a colectivelor în frunte cu comuniștii.

Mal mult ca oricind, sintem hotărîți să ne regîndim în spirit critic și auto-critic propria activitate, să înlăturăm improvizatia, șablonismul, manifestările de formalism pentru a face din propa-ganda de partid un instrument dinamic al muncii cu oamenii, de ridicare a conștiin-țelor lor socialiste, determinind ca toți ac-

tiviștii de partid și de stat să se preocupe de munca de educație, de propaganda de partid deoarece unii își aduc aminte de aceasta doar justificind nerealizările din economie.

Vom acorda toată atenția acțiunii po-litico-educative din agricultură în vede-rea intervenției noastre numai în cunoș-tință de cauză.

Imi exprim speranța că viața satului va fi reflectată mai profund în literatura contemporană.

Ca unul care o cunosc din lăuntru ei pot spune cu toată răspunderea că docu-mentarea superficială asupra transformă-rilor petrecute în viața satului românesc, duce la prezentarea acestuia în termeni palizi, neconcludenți.

Cred, cum cred toți oamenii de bine ai acestei țări, cum de atitea ori a apreciat tovarășul Nicolae Ceaușescu, că poten-tialul literaturii noastre trebuie să pună

le are activitatea de propagandă în opera de formare a omului nou, constructor conștient al celei mai drepte și mai uma-ne orîndiri din istoria patriei, ne anga-jăm în fața partidului, în fața tovară-șului secretar general, să facem tot ce ne stă în putință pentru a îndeplini cu onoare sarcinile de mare importanță în-credințate de tovarășul Nicolae Ceaușescu la plenara C.C. al P.C.R., avind tot timpul trează în memorie și întreaga activitate, magistrala sa expunere care a subliniat forța politică organizatoare și dinamizatoare a întregii activități.

Uniți sub tricolor

centei plenare lărgite a Comitetului Cen-tral trebuie însă să spunem că în munca politico-ideologică desfășurată de orga-

ori în activitatea politico-ideologică și cultural-educativă.

În spiritul orientărilor și indicațiilor formulate în magistrala expunere a tova-rășului Nicolae Ceaușescu la recenta ple-nară — document-program pentru întreaga noastră activitate de viitor, sintem hotărîți să ridicăm la o calitate nouă, superioară, atitudinea și comportamentul tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, să asigurăm dezvoltarea și afirmarea plenară a spiritului revolu-tionar, a criticii și autocriticii, în modul de a gândi și de a acționa al acestora.

Aș dori să evidențiez și în acest con-text faptul că desfășurarea unei ample activități teoretice, stimularea climatului ideologic, imbinarea spiritului științific, cutezător, cu investigarea aprofundată a societății — sint aspecte indisolubil le-gate de coarșitoarea personalitate a tovarășului Nicolae Ceaușescu, făurarul înțelept și clarvăzător al României socia-liste moderne. Cutezătoarea sa gândire, întreaga sa operă revoluționară sint un exemplu viu de spirit creator, reprezintă un remarcabil aport al partidului nostru la îmbogățirea tezaurului teoretic al so-cialismului științific cu experiența revolu-ționării și construcției socialiste din Româ-nia.

În prezent, potrivit hotărîrii plenarei C.C. al P.C.R. din 1—2 iunie a.c., pe baza unor măsuri temeinic stabilite, acționăm pentru studierea bogăției de teze, con-cepte și idei din expunere — prin învătămîntul politico-ideologic și propaganda prin conferințe, prin dezbateri ideologice, prin celelalte forme ale muncii politico-educative, pentru ca întregul nostru activ, comuniștii, toți oamenii muncii să cu-noască în profunzime sarcinile care de-curg pentru noi din acest important do-cument reprezentind o contribuție ines-timabilă la dezvoltarea teoriei și practicii construcției socialiste și comuniste, la îmbogățirea gândirii revoluționare con-temporane. Toate acestea pentru a ne cunoaște și mai bine misiunea pe care o avem în calitate de constructori ai socia-lismului și comunismului, determinind astfel o reală îmbunătățire a muncii în economia județului, în celelalte sectoare ale vieții sociale, a muncii teoretice, ideologice, politice și cultural-educative, în toate colectivele de muncă, punind în valoare la cote superioare potențialul uman și material de care dispunem.

Spirit revoluționar

larea conștiinței oamenilor nu poate fi cadru mai potrivit decit adunările gene-rale ale organizațiilor de partid, consi-lilele muncitorești, adunările generale ale oamenilor muncii, cele de tineret, de sindicat etc. În prea multe cazuri însă pregătirea și desfășurarea formală a acestora le împiedică să se constituie în dezbateri profunde și combative ale unor probleme, dezbateri impregnate de acel necesar spirit critic și autocritic, de curaj revoluționar tonic și constructiv. În ase-menea situație, firește, puterea de înrî-rire educativă nu are din ce se naște, iar formalismul, stilul tern și plicticos, repe-tarea acelorași lucruri și acelorași fraze în rapoarte și țări de seamă ce au prea puțin comun cu problemele reale de la locul de muncă respectiv, nu pot face decit o proastă impresie și o educație departe de aceea pe care o dorim. În-tîlnești organizații care nu înțeleg să se implice în problemele organizării și con-ducerii producției decit preluind pirghii și mijloace tehnico-administrative ce aparțin de drept altor organe și altor factori. Citești programe de măsuri ale unor asemenea organizații și, stupoare, nu găsești nici cea mai mică referire la mijloacele specifice muncii politico-edu-cative. Cit de înțeleaptă este precizarea din expunere că, „în momentul de față, problema principală este nu creșterea numerică, ci ridicarea calității membrilor de partid”, „să înțeleagă bine concepția partidului nostru, obligațiile și îndatori-rile pe care și le asumă — în calitate de luptători revoluționari”. Așadar cifrele statistice ce par a fi pentru unii scopul activității de primire — vai, cit de gravă croare! — nu pot fi în realitate decit momentul final al unui șir tematic și îndelungat proces de pregătire multia-terală și atentă a celor ce candidează la înaltul titlu de membru al Partidului Comunist Român. Muncii politico-edu-cative îi revine, așa cum arată tovarășul Nicolae Ceaușescu, cea mai mare răs-pundere în această privință.

Așa cum înțelegem din expunerea to-varășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, trebuie să obținem un progres grabnic și substanțial în acti-vitatea ideologică și de propagandă. Și, debarasindu-ne de lipsurile arătate în expunere, însușindu-ne temeinic tezele și indicațiile subliniate de tovarășul Nicolae Ceaușescu, progresul despre care vorbeam îl vom obține cu siguranță.

NICOLAE CEAUȘESCU, 1 iunie 1982

„Putem afirma, pe baza faptelor istorice, că poporul nostru s-a plămădit de-a lungul mileniilor în spațiul carpato-dunărean, că fiecare metru de pămînt și fie-care piatră sint stropite cu sudoarea și singele moșilor și strămoșilor noștri. În cele mai grele timpuri, înaintașii nu și-au părăsit pămîntul unde s-au născut, ci, înfrățindu-se cu el, cu munții și cîmpile, cu riurile și codrii falnici, au rămas neclintii pe aceste meleaguri, apărindu-și ființa, dreptul la existență liberă”.

în valoare marile tradiții de luptă și muncă ale poporului român.

E firesc ca pentru creatorul de artă să nu existe ceva mai presus decit slui-rea, cu mijloacele specifice ale marelui zi-diri socialiste, punind la temelie specifi-cul național al poporului nostru caracte-rul profund patriotic umanist al politicii culturale, al întregii politici a partidului. Atunci cind toți creatorii se vor apro-pia pînă la identificare de bucuriile și încercările adevăratei revoluții prin care trece satul românesc de azi, sint sigur că operele lor vor fi adevărate cronici pen-tru generațiile viitoare.

Conștient de marile răspunderi pe care

nele și organizațiile de partid din județul nostru continuă să se manifeste o seamă de neajunsuri, ale căror consecințe ne-gative se reflectă în modul cum se îndepl-nesc sarcinile de plan în unele unități, în asigurarea unui climat de disciplină la fiecare loc de muncă. Sintem conștienți că multe fenomene negative existente în producția materială, în viața socială își au principalele cauze în insuficienta pre-ocupare a unor organe și organizații de partid, de masă și obștești, a unor colec-tive de conducere pentru ridicarea per-manență a nivelului de pregătire profes-ională a oamenilor muncii, în formalis-mul și superficialitatea manifestate une-

Costinești 31 mai - 5 iunie 1982

Tinăra generație — mesageră a viitorului pașnic

Este bine cunoscută și apreciată pe plan internațional concepția României, a președintelui ei, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu privire la statutul, rolul și locul tinerei generații în lumea contemporană, ca o puternică forță socială, capabilă să-și asume responsabilități, să participe activ la modelarea societății în care trăiește, la adoptarea deciziilor ce angajează prezentul și viitorul planetei noastre. Corespunzător acestei concepții, România a luat numeroase inițiative, a organizat numeroase acțiuni. Tocmai din inițiativă românească Organizația Națiunilor Unite a proclamat anul 1985 drept An internațional al tineretului, sub deviza „Participare, dezvoltare, pace”.

O manifestare de o profundă semnificație în perspectiva pregătirilor și marșării Anului internațional al tineretului a constituit-o masa rotundă „Tineretul anilor '80”, ținută săptămîna trecută la Costinești, importantă reuniune internațională organizată de UNESCO în colaborare cu Centrul de cercetări pentru problemele tineretului din România. Reuniunea a fost condusă de un Birou sub președinția tovarășului Nicu Ceaușescu, secretar al C.C. al U.T.C., președintele Comitetului Consultativ al O.N.U. pentru Anul internațional al tineretului. La lucrările mesei rotunde au luat parte reprezentanți ai O.N.U. și UNESCO, ai unor instituții guvernamentale și neguvernamentale, ai unor organizații de tineret naționale, regionale și internaționale, cercetători, sociologi din aproximativ 40 de țări ale lumii.

În cadrul lucrărilor, tovarășul Nicu Ceaușescu a subliniat că proclamarea anului 1985 drept An internațional al tineretului reprezintă o încercare a comunității internaționale, prin intermediul Organizației Națiunilor Unite, de a crea un cadru favorabil pentru îndeplinirea aspirațiilor și preocupărilor tinerei generații, referitoare la asigurarea condițiilor de muncă și viață, la educarea și formarea sa multilaterală și, totodată, pentru intensificarea eforturilor, la nivel național, regional și internațional, de identificare a celor mai adecvate căi și mijloace de sporire a contribuției tineretului la dezbaterile și soluționarea problemelor sale majore, care sînt, de fapt, problemele lumii în care trăiește. Tovarășul Nicu Ceaușescu a apreciat reuniunea de la Costinești ca o contribuție valoroasă la elaborarea unor recomandări și sugestii pertinente, menite să determine alături impulsivitatea și perfecționarea acțiunilor social-politice, economice și educaționale ale diferitelor factori în favoarea tineretului, cât și formarea conștiinței unor mase tot mai largi de tineri de pretutindeni, în legătură cu rolul și răspunderea ce le revin pe plan național și internațional. Vorbitorul a subliniat că masa rotundă a adus în actualitate sub multiplele sale aspecte fondul de opțiuni și aspirații vitale ale tinerei generații contemporane, caracterizată prin dorința de a se implica tot mai activ și mai eficient în eforturile popoarelor în direcția lichidării tuturor anacronismelor economice și sociale, soluționării echitabile, trainice a problemelor vitale ale umanității, a făuririi unei lumi mai bune și

mai echitabile pe planeta noastră. Documentele convenite, a apreciat președintele mesei rotunde, reprezintă o contribuție sugestivă și utilă pentru activitatea UNESCO, pentru sensibilizarea mai puternică a instituțiilor guvernamentale și neguvernamentale, a tineretului și organizațiilor sale, față de aspirațiile legitime ale tinerei generații.

În cuvîntul său, Pantelimon Găvănescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., a prezentat aspecte ale participării active a tineretului din patria noastră, alături de întregul popor, pe plan economic, politic, social-cultural la vasta operă de edificare a societății socialiste multilaterale dezvoltate în țara noastră, în promovarea activă a inițiativelor de politică externă ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, îndreptate spre soluționarea viabilă a marilor probleme ale contemporaneității, corespunzător intereselor vitale ale popoarelor lumii, ale tineretului de pretutindeni, ale organizațiilor sale de diferite orientări politice și filozofice, în lupta pentru dezarmare și pace, pentru o lume a progresului și colaborării, mai bună și mai dreaptă.

Participanții la dezbateri au abordat probleme privind contribuția tineretului la edificarea păcii, în legătură cu participarea sa activă în toate domeniile vieții politice,

economice și sociale. Relevînd gravitatea actualii situații internaționale, în care cursa înarmărilor a atins niveluri fără precedent, afectînd puternic interesele și aspirațiile specifice tinerei generații, vorbitorii au subliniat responsabilitățile deosebite care revin guvernelor, factorilor politici, organizațiilor de tineret în continuarea procesului de destindere, în inițierea unor măsuri concrete, neîntîrziate de dezarmare, și în primul rînd de dezarmare nucleară. A fost reliefat, de asemenea, interesul obiectiv al tinerei generații pentru edificarea unui viitor de colaborare, independentă și pace; totodată, s-a evidențiat necesitatea unicii eforturilor tineretului, ale organizațiilor sale de diferite orientări politice, filozofice sau religioase în lupta pentru încetarea cursei înarmărilor, pentru edificarea unei lumi mai bune, mai sigure și mai drepte.

Caracterizînd tinăra generație contemporană ca importantă forță purtătoare a înnoirilor, a progresului, participării la masa rotundă au arătat că tineretului trebuie să-i fie create condiții în vederea participării sale active, responsabile, la eforturile de edificare a unui viitor de pace, colaborare și progres. Aceste idei avansate în cadrul dezbaterilor se regăsesc în documentele adoptate de participanți: Raportul, Recomandările, precum și Mesajul mesei rotunde de la Costinești.

Importanța manifestare internațională pe linie de tineret, masa rotundă „Tineretul anilor '80” a prilejuit un larg schimb de opinii privind preocupările tinerilor în epoca contemporană, punînd în evidență cerința ca tineretul să dispună de pîrghii reale pentru îndeplinirea de acțiuni sociale și politice atât la nivelul fiecărei societăți, cit și pe plan internațional, pentru a-și pune întregul său potențial de acțiune în slujba idealurilor nobile de pace, libertate și independență, colaborare, democrație și progres.

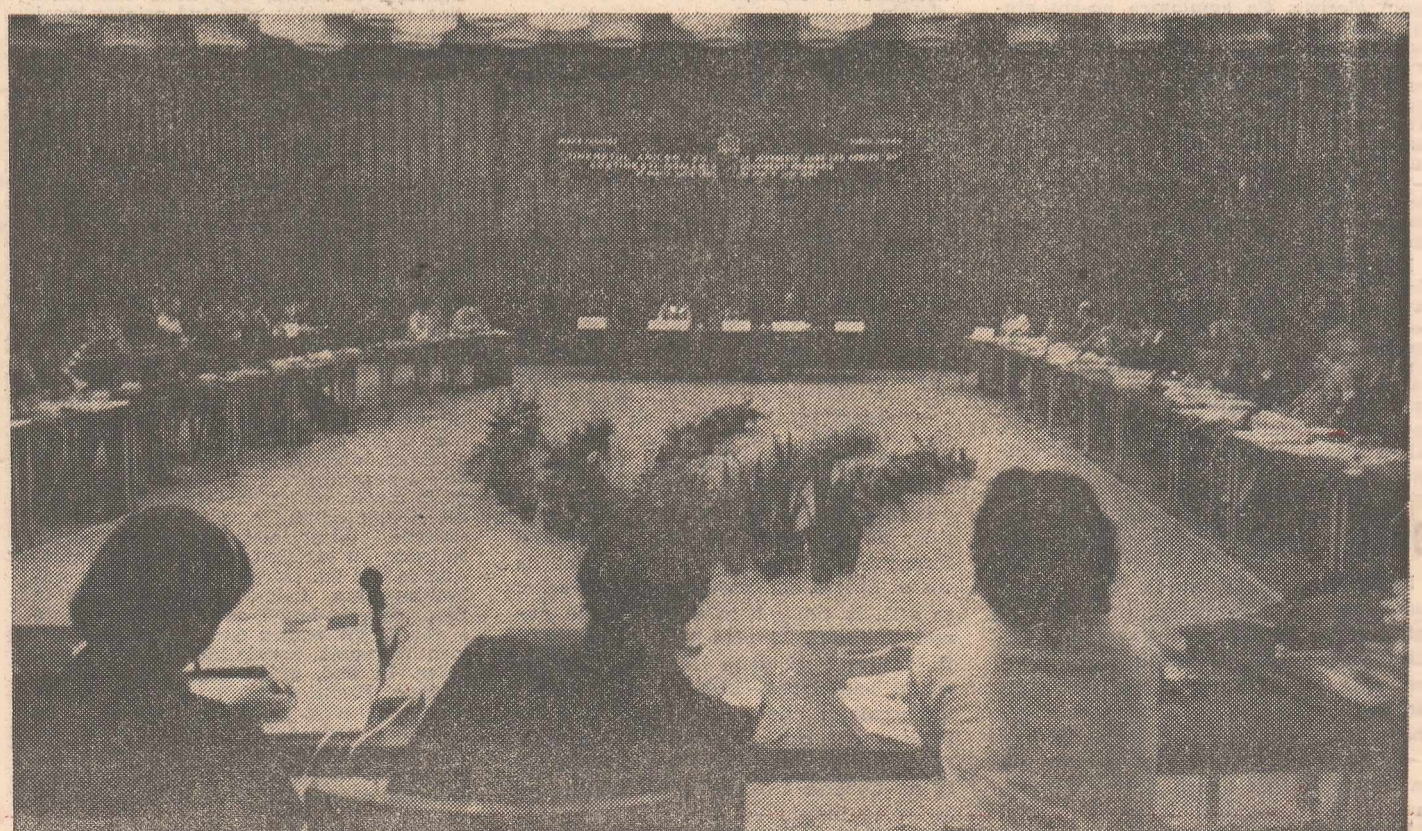
ION D. GOIA

RICARDO DOMINICE, secretar general al Mișcării internaționale a tineretului și studenților pentru Națiunile Unite (I.S.M.U.N.). Activitatea tineretului și studenților din România este tot mai mult cunoscută. Știm că tinerii români participă din plin la procesul dezvoltării din țara dv. și, în același timp, sînt prezenți în lupta pentru pace și dezarmare, pentru înțelegere și prietenie între popoare. Este suficient să amintesc în acest context eforturile României, ale tineretului român — eforturi incununate de succes — privind proclamarea anului 1985 drept An internațional al tineretului. Aș dori, de asemenea, să adaug buna colaborare statornică între I.S.M.U.N. și Asociația Tineretului și Studenților din România pentru Națiunile Unite.

MIHAIL STEFANOV, cercetător la Institutul pentru problemele tineretului din R.P. Bulgaria. Consider că organizarea mesei rotunde „Tineretul anilor '80” de la Costinești este o inițiativă oportună, de natură să contribuie la clarificarea problemelor privind statutul tinerei generații în lumea contemporană. Aici s-a creat o atmosferă foarte bună pentru un util schimb de opinii în cele mai diferite probleme care confruntă tineretul. Faptul că reuniunea se desfășoară în România are pentru mine o semnificație deosebită, ținînd seama de grija care se acordă tineretului în țara dv., ca și în celelalte state socialiste. Aș dori să relev consistența propunerilor sugerate de președintele Comitetului consultativ al O.N.U. pentru Anul internațional al tineretului. Apreciez acest lucru prin prisma ideii centrale exprimate, în virtutea căreia tinerii trebuie să fie priviți ca viitorul umanității, drept purtători ai progresului social.

WIM POLMAN, președintele Uniunii internaționale a tineretului democrat-creștin (U.I.J.D.C.). Temele majore ale păcii, dezvoltării, participarea tineretului la viața societății sînt, fără îndoială, temele cele mai importante ale anilor '80. În Europa, de pildă, preocuparea pentru diminuarea pericolului nuclear reprezintă un punct central în atenția tinerei generații. De asemenea, problemele legate de dezvoltarea națiunilor, de dialogul Nord-Sud, constituie domenii de interes pentru tineretul contemporan. În toate aceste domenii doresc să remarc rolul activ al României, inițiativile sale constructive în domeniul tineretului. Mi-am dat seama în timpul scurt al șederii mele în țara dv., de rolul important care este rezervat tinerei generații în viața socială, în dezvoltarea economică, în promovarea noului în toate domeniile de activitate.

Opinii consemnate de
IOAN TIMOFTE

MICROHIDROCENTRALELE

Înainte de a fi existat energia brațelor și a inteligenței umane, a existat cu siguranță energia naturii, o energie eliberată prin multiple forme de manifestare. Cu timpul, dar mai ales în zilele noastre, energia a început să fie invocată mai mult chiar decât aurul. Lumea contemporană consumă energie, cumpără energie, visează energie. Fluviiile planetei produc energie, riurile planetei au fost și ele puse la treabă, produc energie, cărbunul e ars pe rug pentru energie, centralele nucleare-electrice pompează energie. Energia învîrte roata civilizației spre care se îndreaptă și visează omenirea. România, țară înscrisă pe drumul unui progres continuu, simte aceeași nevoie acută de energie. Producția de energie electrică va trebui să crească, deci, de la 74,1 miliarde kWh, în acest an, la 82,5 miliarde kWh în 1985 și la 110 miliarde kWh în 1990. Să ajungem la acest prag al dezvoltării energetice, care ne va asigura independența energetică a țării — obiectiv strategic stabilit de Congresul al XII-lea al partidului — plenara C.C. al P.C.R. din 31 martie 1982 a adoptat: hotărîrea cu privire la realizarea programului de producere a energiei în cincinalul 1981—1985 și dezvoltarea bazei energetice a țării pînă în 1990. Printre măsurile stabilite de acest nou și important document se înscrie și valorificarea mai intensă a potențialului hidroenergetic al patriei.

Grupajul de față se ocupă de felul în care sînt valorificate cursurile mici de apă, pe care se prevede a se construi în viitor circa 10 000 microhidrocentrale, cu o putere instalată, totală, de aproximativ un milion kW; se ocupă totodată, de felul în care, la construcția microhidrocentralelor se folosesc îndestul și eficient resursele locale: piatra din albiile rîurilor umplute de pămînt, diferite piese reformate, dar care mai pot fi reciclate, toate aceste resurse determinînd o eficiență sporită, o inestimabilă sursă de bunăstare!

N. GRIGORE

La început au existat doar ideea și piriul Pasărea

Pe șoseaua care duce spre Călărași, la 19 km de București, în dreptul poduțului de la poalele pantei pe care se află Liceul agroindustrial din Brănești, există niște terase ce adăpostesc o curgere de apă cu o cădere de 4-5 m. Este piriul Pasărea, ce deversează din lacul Pasărea formînd pe lotul școlar agricol o salbă de lacuri cu păpuși. O mină de scintilă, o sursă de energie electrică, o idee care s-a născut într-o noapte.

„Se zice că noaptea e un sfetnic bun și ce gîndești noaptea pui a doua zi în aplicare. Așa și cu microhidrocentrala noastră. De la noi din poligon trecem spre pădurea Pustnicu și ne „lovim“ de acest piriu. El are debit bogat tot timpul anului, primăvara și toamna e și mai bogat, iar aici, la școală, avem nevoie de lumină, că există și internat, și cantină, și săli de cursuri și ateliere de tot felul pentru practică. Mă gîndeam tot timpul cum să rezolvăm problema cu energia electrică. Și mi-a venit ideea, cum v-am spus într-o noapte.“

Omul care „visează“ noaptea ideii se numește Nicolae Radu și e maistrul instructor de electrotehnică și mecanică la Liceul agroindustrial din Brănești, sectorul agricol Ilfov. Împreună cu colegul lui, Ion Mitrofan, tot maistrul instructor, au stat multe ore din timpul lor liber cu creta în mină desenînd, făcînd calcule, vorbind despre „cum ar trebui să arate viitoarea microhidrocentrală“. Raționalismul era simplu. Există sursa energetică, existau elevii, mici „specialiști“ în tot felul de meserii, aveau convingerea că vor învinge scepticismul conducerii școlii dar mai aveau de depășit un obstacol. Cu ce? Cu ce vor dovedi că ideea poate deveni realitate? Nu aveau proiect, nu aveau materiale necesare, nici bani pentru investiție, nici documentația tehnică, concret, nimic. Și iar au venit nopți de gînduri și frămîntări. De una singură își amintesc cei doi maiștri instructori. Cînd au găsit soluția.

„La școală — ne spune maistrul Nicolae Radu — a existat un generator de 30 Kv amperi, folosit ca material didactic. Acest generator va fi motorul electric al viitoarei microhidrocentrale. L-am recondiționat, am refăcut și tabloul electric. Ca amplasare ne-am gîndit la o turbină cu ax vertical tip Banky care va prelua debitul pe o cădere de maximum 5 m. Și partea mecanică tot cu resurse interne o realizăm. Dintr-o jantă de tractor vom face turbina. Trompa și planșetara de la tractor le folosim ca ax central pentru menținerea turbinei, iar roțile dințate de la transmisie — la amplificatorul de turație. Va fi destul de originală această microhidrocentrală cu o putere de 24—30 kW energie electrică.“

E drept nu-i vor lipsi elementele inedit, în schimb va realiza o eficiență economică și mai ales va avea un important efect didactic, prin stimularea îndemnării, priceperii, inventivității și nu în ultimul rînd a mindrii celor care-și vor lega numele și vor datora „primul lor pas important în viață“, cum spunea Anghel Gheorghe, elev în cl. XII-a electrotehnică, construiții microhidrocentralei.

Dialog lingă două planșete

La Institutul de studii și proiectări hidroenergetice București, îi avem ca interlocutori pe inginerii Valentin Georgian, șef de proiect pentru microhidrocentralele de mare cădere, și Iosif Kaytar, șeful colectivului de scheme hidroenergetice.

— Precipitațiile ce cad în decurs de un an pe fiecare metru pătrat din suprafața țării variază între 400 litri și

16 000 litri, diferența fiind în principal legată de altitudine. Se creează astfel, pentru riurile din interiorul țării, un debit mediu total de circa 1200 mc de apă pe secundă, distribuții — inegal, firește — într-o rețea hidrografică cu o lungime de peste 100 000 km. De asemenea, dezvoltarea formelor de relief în configurația de „cctate“, respectiv cu o zonă muntoasă înclără în centrul țării — veritabil castel de apă — înconjurată de zone de deal și colinare și apoi de șuri, permite obținerea unor căderi, adică a unor diferențe de nivel. Debitul rezultat din ploii ca și diferențele de nivel între diferitele puncte de relief pot fi utilizate pentru producerea energiei hidroenergetice atît prin centrale mari, cît și prin amenajarea de microhidrocentrale — pe care le vom numi prescurtat MHC.

— Construirea a 10 000 de MHC-uri presupune crearea a 10 000 spații afectate acestor obiective. Cum s-a soluționat problema încadrării lor în natură fără a se afecta sistemul ecologic?

Inginer V. Georgian: S-au putut realiza încadrări armonioase în peisajul natural existent reducînd la minimum afectarea naturii. Astfel s-au redus defrășirile și suprafețele de teren productive (pășuni, fînețe, livezi și păduri), ce urmează a fi ocupate definitiv și deci scoase din circuitul economic existent anterior realizării MHC-urilor. De asemenea, în cazurile în care anumite zone au prezentat un interes deosebit, se vor prevedea măsuri (debite de servitute, scări pentru pești etc.) care să conducă la menținerea folosinței salmonicole existente. Noi am elaborat pentru aceste obiective și o serie de proiecte tip.

— Care au fost criteriile ce s-au avut în vedere în elaborarea acestor proiecte?

— Promovarea unor soluții simple care din punct de vedere al înscrierii în teren să răspundă atît cerințelor enumerate mai înainte, cît și condițiilor geomorfologice cît mai variate (văi largi sau înguste, fundături pe rocă, aluviuni sau deluvii, versanți abrupti sau pante normale). Concret, aceasta s-a realizat prin proiectarea unor obiective cu gabarite cît mai reduse, inscriptibile de-a lungul cursului piraetelor în albia majoră sau pe terasele acestora. La construcție se folosesc materiale locale: piatră, umpluturi de pămînt etc. Tehnologiile de execuție sînt de asemenea simple.

Furnizorul, Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini, va asigura livrarea echipamentelor într-o gamă de asemenea tipizată, deocamdată pe un număr de 6 tipuri de generatoare, dar care se va extinde în viitor. Ele reprezintă particularitatea de a fi reglabile prin paletele rotoarelor la fluctuațiile de debit.

— În cît timp se amortizează o astfel de investiție, o microhidrocentrală?

Inginer I. Kaytar: O microhidrocentrală „costă“, în general între 3 și 38 milioane lei. În conformitate cu prevederile legii investițiilor, realizarea ei se poate extinde pe o perioadă de 6—12 luni. Amortizarea investițiilor se face, de regulă, în 2 ani, putînd ajunge pentru unele la limita de 25 ani (termenul normal de amortizare).

— Sîntem în al doilea an al acestui cincinal. Vă rog să ne spuneți în ce fază se află proiectarea și chiar construcția MHC-urilor?

Inginer V. Georgian: În cadrul secțiilor de proiectare al căror profil îl formează amenajările hidroenergetice de mare cădere, la capitolul MHC-urilor se află, în prezent, în proiectare un număr de peste 15 obiective, prevăzute a fi realizate și date în funcțiune în cursul anilor 1982—1983. Aceste microhidrocentrale sînt „de mare cădere“ pentru că sînt prevăzute a valorifica diferențe de nivel (căderi) mai mari de 20 m. Concret MHC-urile la care ne referim se înscriu cu căderi cuprinse în-

tre 35 și 150 m. O parte a acestor MHC-uri se realizează pe lângă lucrări hidroenergetice existente, prezentînd avantaje și eficiență economică deosebită. Astfel este cazul MHC Strunga, ce se va realiza pe un record la aducțiunea de apă potabilă a municipiului Iași, valorificînd o cădere de 62 m, cu o producție de energie de 270 000 kWh anual, la un cost de 12 bani pe kWh. Microhidrocentralele Tirlung I și II se vor realiza adiacent acumulării de la Săcele și a instalațiilor de alimentare cu apă a municipiului Brașov. Ele vor valorifica căderi de 45 și respectiv 61 m și vor realiza o producție anuală de energie de circa 8 350 000 kWh, la costul de 10 bani pe kWh. Microhidrocentralele Cinciș I și II se vor realiza adiacent acumulării de alimentare cu apă a municipiului și Combinatului siderurgic Hunedoara, pe căderi de 30 și 135 m, cu o producție de energie de peste 11 400 000 kWh anual cu costuri de producție de asemenea foarte reduse. Cealaltă categorie de MHC-uri, dintre care vom aminti Săpînța Blidari, Bolovani și grupa celor 3 MHC-uri de la Voineasa, vor permite valorificarea potențialelor energetice ale unor piraie și torrenți de munte, cu bazinele de recepție reduse, care nu oferă condiții naturale și economice pentru amenajarea în cadrul unor ansambluri de mari dimensiuni tip Lotru, Argeș, Someș sau Sebeș.

Și ca să dovedim cît de rentabilă este această importantă acțiune vom arăta că economia de... combustibil convențional ce se va putea realiza (prin Programul de MHC) va ajunge în faza finală la circa 750 000 tone pe an, din care în prima etapă, economia este de ordinul a 250 000 tone/an. Această energie economisită este echivalentul a 175 000 tone petrol!

Ideea, odată dovedită realizabilă, a convins pe specialiștii Institutului de studii și proiectări hidroenergetice să-i ajute la elaborarea proiectului necesar, conducerea școlii oferindu-le, la rîndul ei tot sprijinul prin introducerea în proiectele de diplomă la unele clase, ca temă, realizarea acestui obiectiv, iar elevii, sub îndrumarea celor doi instructori, s-au angajat ca la sfîrșitul anului școlar să graveze o placă comemorativă cu inscripțiile: „Anul 1982 — Microhidrocentrala Liceului agroindustrial — Brănești“.

Sinaia alimentată energetic de o microhidrocentrală

Puțini știu că orașul Sinaia primește energia electrică furnizată de riul Prahova printr-o... microhidrocentrală. Localnicii o numesc Uzina electrică. „Sora“ ei mai mică așezată pe piriul Peles, al cărui curs de apă îl valorifică, se află în complexul Peles, o „bijuterie“ arhitectonică dar cu importanță în sistemul hidroenergetic național. Ambele microhidrocentrale au și o valoare istorică, actul lor de naștere datînd din anii 1893-1900. Iată ce spun documentele vremii puse la dispoziția noastră de profesorul de istorie Dan Popa, directorul Complexului Peles, despre „zestrea“ celor două obiective: „M.H.C. — Castelul Peles Sinaia — două turbire, 150 HP, cădere 120 m, iar Uzina electrică Sinaia — 4 turbine, 1 400 HP, 17 m cădere“. Deci două obiective de o vîrstă respectabilă. Tradiție? Da, atîta vreme cît pentru progres, bunăstare și confort oamenii s-au gîndit să valorifice aceste căderi de ape rezezi pe riuri și piriuri de munte. Integrîndu-le în peisajul natural, fără a modifica sau interveni în configurația terenului, cele două construcții sînt ca „de acolo“, răsărînd printre brazi, în coasta Bucegilor, ceea ce le conferă un farmec inedit și pitoresc. Și totuși sînt peste 80 de ani de cînd M.H.C. Peles și M.H.C. Sinaia funcționează, e drept, în primul caz cu mici intereruperi, la parametrii proiectați. Să vedem cum au reușit oamenii, specialiștii, să întrefînă arderea continuă a „flăcării“ electrice, să păstreze și, de ce nu, să apere în caz de inundații, pentru că au existat și de acestea, de furia apelor umflăte pînă peste marginile albiilor, cele două microhidrocentrale. „Odată cu darea în exploatare a microhidrocentralei Sinaia, adică în anul 1898 — ne spune Mircea Stoicescu, maistrul principal la Centrul de distribuție a energiei electrice Sinaia — ia ființă și întreprinderea de rețele electrice Ploiești, care asigura atunci și asigură în continuare buna funcționare a uzinei. Ca să nu intru în foarte multe detalii tehnice vreau să vă spun doar că, atunci ca și acum, energia electrică furnizată de cele 4 generatoare a 250 kW fiecare ajunge în medie, pe an, la 5 250 000 kWh, necesari iluminatului orașului Sinaia cu locuințele, întreprinderile, obiectivele lui turistice, cu tot. Costul unui kWh produs este de 0,14 lei. În ceea ce privește microhidrocentrala Peles, mergînd înapoi în timp, ea era dotată cu două generatoare a câte 50 kW pentru curent continuu, alimentînd numai instalațiile din Complexul Peles. În 1965, prin grija Ministerului Energiei Electrice a fost racordată la sistemul energetic, printr-un convertizor. În această situație a funcționat pînă în 1968 cînd alimentarea a fost trecută pe curent alternativ. Încadrîndu-se în Programul național de folosire a potențialului energetic al cursurilor cu căderi de apă din

zonele de munte, microhidrocentrala Peles s-a modernizat cu două grupuri a 40 kW în curent alternativ, fiind, totodată, racordată la sistemul energetic național“. Mircea Stoicescu ne-a prezentat o succintă documentație tehnică. La asta se pricepe grozav. Cam zgîrcit la vorbă e însă atunci cînd îl întrebăm ce s-a întîmplat, ce-au făcut ei în fața apelor umflăte ale riului Prahova care au produs avarii la rețeaua electrică. Imi răspunde scurt „am muncit“. Bine, dar ce-ați făcut dumneavoastră, muncitorii în acele momente? „Am muncit“. Atît? „Păi nu-i de-ajuns? Am muncit zi și noapte ca oamenii să aibă lumină“.

Și au avut!

Iar felul în care au funcționat cele două microhidrocentrale de-a lungul anilor cît și condițiile de relief propice, au determinat conducerea întreprinderii de rețele electrice Ploiești să se angajeze, pînă la finele anului 1985, în construirea a încă 3 M.H.C.-uri pe cursul riului Prahova, cu o putere totală de 3 600 kWh.

Un „microhidroagregat“ de vînzare

— Sarcina realizării microhidroagregatelor revine — pe plan județean — întreprinderilor de rețele electrice și, evident, consilierilor populare. Cînd s-a demarat această acțiune în județul Brașov? tovarășe Ștefan Wolf, director al I.R.E. Brașov.

— Practic, în trimestrul IV 1980, cînd județul a trimis proiectanți pentru specializare la I.S.P.H. în vederea pregătirii acestora în proiectarea și construcția de microhidrocentrale. Lucrările propriu-zise au început în anul trecut — cînd încă se mai ocupa de M.H.C.-uri, I.S.P.H., începînd însă cu anul acesta toate fiind proiectate și realizate pe plan local de către noi, I.R.E., și O.G.A. (oficiul de gospodărire a apelor) Brașov. Pentru a începe lucrările, în anul 1981 a fost elaborat un studiu pe întreg județul nostru în scopul amenajării tuturor riurilor existente în vederea folosirii întregului potențial hidroenergetic. Studiul a cerut un efort însemnat din partea specialiștilor, dar a fost absolut necesar dovedindu-se un excepțional instrument de lucru.

— Ne-ar interesa cîteva amănunte asupra studiului.

— Cuprinde analiza tuturor debitelor din județ mai mari de 50 litri/secundă și cu căderi de minimum 10 metri la kilometru. În acest scop s-a cercetat un teren lung de 1147 km de riuri, pe un număr de 40 cursuri de apă. Lungimea amenajabilă s-a dovedit a fi de 353,6 km, propunîndu-se un număr de 290 microhidrocentrale cu o putere instalată fixată între 100—1 200 kW. Tînuînd cont de faptul că limita de rentabilitate constă în realizarea M.H.C.-urilor cu costuri mai mici de 0,35 lei/kWh produs, s-a ajuns la următoarea concluzie: în județul Brașov se pot realiza sau amenaja un număr de 186 M.H.C.-uri, cu o putere instalată de 90 MW și o putere de producție de 220 000 MWh anual. În acest scop e necesară o investiție de 1 900 milioane lei. Rețineți că, în afara acestora, se va mai realiza și un număr însemnat de centrale mai mici de 100 kW — acestea fiind executate prin grija consiliului popular sau al altor ministere (M.E.F.M.C., O.N.T. etc.).

— În ce stadiu vă găsiți la ora actuală?

— Împreună cu Consiliul popular al județului Brașov, am făcut următoarea etapizare: în anul 1981, s-au început lucrările la un număr de 4 M.H.C. (din care două la consiliul popular: „Tohanul Vechi“ și „Codlea 1“), una la Ministerul Industriei Ușoare, și încă una la Ministerul Energiei Electrice („Tirlung 1“). În 1982 se va mai începe construcția a 4 M.H.C. (din care „Bran“ avînd o putere de 630 kW), pentru anii 1983—1985 mai fiind planificate încă 15. La sfîrșitul cincinalului, pentru a concluziona, cele 23 M.H.C.-uri realizate vor avea puterea de 8 293 kW, ceea ce echivalează cu o producție anuală de 28 000 MWh.

— Ce putem intelege prin această cifră?

— Cam atît cît consumă într-un an întreg, să zicem, întreprinderea „HIDRO-MECANICA“. Sau, cu atît poate fi aprovizionată o treime din municipiul Brașov în ceea ce privește iluminatul casnic. Sînt extrem de rentabile aceste M.H.C.-uri, investițiile și timpul de amortizare sînt relativ infime, gîndindu-te că, vorba aia, apa itî produce apoi zeci și zeci de ani curentul pe gratis! Rentabile, deci, și importante mai ales în actualul context al crizei energetice mondiale. Ele preiau o bună parte din sarcina marilor producătoare de energie. De aceea se și află în permanența noastră atenție, programul de realizare a M.H.C.-urilor fiind analizat, lunar, sub conducerea tovarășului Marin Stoianovici, prim-vicepreședinte al consiliului popular județean. Și pentru că tot sîntem în acest domeniu, aș dori să reținși, în încheiere, încă un fapt: în ideea folosirii potențialului energetic disponibil pe riurile mici în C.A.P.-uri și gospodării individuale, Universitatea din Brașov a realizat un prototip de „microhidroagregat“ avînd o putere de pînă la 5 kW. La ora actuală acest agregat se află în faza de testări, urmind ca după omologare să se treacă în fabricație — la noi, în Brașov. În cursul lunii august din acest an, microhidroagregatul va fi pus în vînzare, la solicitarea oamenilor sau instituțiilor amatoare.

Nicolae Ceaușescu, 1 iunie 1982:

„...să lichidăm cu subaprecierea agriculturii, nu numai teoretic,

nu numai prin investiții și alte măsuri, dar și prin felul

CUM TREBUIE ÎNȚELEASĂ ȘI REALIZATĂ O AGRICULTURĂ DE ÎNALTĂ PRODUCTIVITATE

În dorința de mai bine în practicarea științei agricole, oamenii ogoarelor luptă pentru mai bine și adesea chiar îl realizează. Dar, au constatat reporterii „Flăcării” în decursul unui „raid” efectuat în aceste zile, mulți țărani cred că ar putea da mai multă piine țării dacă, în deplin consens cu principiile autoconducerii și autogestiuunii, în consens cu principiul democrației muncitorești, promovate cu consecvență de partid, ar crește rolul specialistului local și al obștii în rezolvarea acelor probleme pe care le cunosc direct din viață și nu din birou. La urma urmei, ei sînt cei care simt adevărata suflare a pămîntului.

Agricultorii sînt datori să nu se subaprecieze ei înșiși

Unul anume Ion Ungureanu din Schitu Golești i s-a prăpădit nu demult un cal și omul, la o vîrstă cînd mulți își vad de odihnă, a adunat niște bani dintr-o pensie puțină și a cumpărat altul. I s-a prăpădit și acesta, curînd, și Ion Ungureanu iar a pus ban peste ban și mine-poi miine se va duce iar la țîrg, la Stîlpeni, și se va tocni pentru alt cal. Și relatîndu-ne această întîmplare, cu grija firească de a-i face vădită semnificația, Iliuță Bragă, președintele cooperativei agricole de producție din Schitu Golești, nu vrea decât să ne încredințeze că în agricultură nu este loc pentru descurajare.

Iliuță Bragă are 38 de ani și de aproape un deceniu răspunde de destinele cooperativelor din Schitu Golești. Comuna, alături de multe asezări din nordul județului Argeș, stă cu spatele la munte: pămîntul e puțin și răcoarea, nu o dată, întîrzie porumbul, întîrzie viața de vie și, implicit, întîrzie speranța. Dacă pe alte meleaguri, mai spre miazăzi, socotelile se fac și se desfac pe sute și mii de hectare, aici, la Schitu Golești, totul e bob numărat și încape uneori chiar și pe degetele de la o singură mină: din 60 hectare arabile, 15 sînt plantate cu cartofi, 10 cu porumb, 15 cu porumb siloz în cultură dublă cu secară masă verde și 13 cu sfeclă furajeră. Și de la o primă privire înțelegem că avuția de fapt a cooperativei o constituie vitele, și grîile ei de fapt tot în jurul vitelor se leagă și se dezleagă. Peste ce am spus, 130 ha finețe și 60 ha pășuni trebuie să ajungă aici pentru 400 taurine. Cînd nu ajung, avuția nu mai e avuție, e grijă curată. Profesia de căpetenie a lui Iliuță Bragă, în consecință, nu putea fi decît aceea de tehnician veterinar. Fiind vorba, în cazul acesta, despre o funcționare fericită a proverbului: omul potrivit la locul potrivit.

Cînd e privită din interior, agricultura nici nu are cum să fie subapreciată, crede președintele Iliuță Bragă. Dimpotrivă, atunci, toate încep să i se subordoneze, mai devreme sau mai tîrziu. De pildă cooperativa agricolă de producție din Schitu Golești nu s-a antrenat în activități industriale doar așa, de florile mărilor, pentru a rotunji cit de cit cifrele unui plan, ci pentru a-și sustine zootehnia. A auzit și el despre fel de fel de comune în care mulți au renunțat să mai dea cu sapa pentru a face niște punți amărite de plastic. Însă aici lucrurile stau alfel. Fără balastul scos din Rîul țîrgului, fără varul stîns din calcarul dealurilor de jur-impjur, grajdul lor plumbă, modern, cu instalații mecanizate de muls și de evacuare a dejecțiilor, nu ar fi existat.

Alfel, cînd este privită din exterior, agricultura are toate șansele să fie subapreciată nemeritat și cu consecințe, cea mai tipică procedură de desconsiderare nu numai a agriculturii, ci și a agricultorilor înșiși, fiind obiceiul nefast de a decide în birouri, nu în cîmp sau în grajduri, adică acolo unde se hotărăște cu adevărat soarta recoltelor de mîine și a producțiilor zootehnice viitoare. Și din punctul acesta de vedere, la fel, Iliuță Bragă ne oferă un exemplu revelator: cînd s-a înființat asociația pomicolă intercooperativă din zonă, cooperativa din Schitu Golești a fost văduvită de 210 ha, dintre care 100 arabile și, desigur, cînd rămîi numai cu 68,100 ha înseamnă ceva fabulos; oamenii și-au inghitit amărăciunea, cîntînd și-au beneficiile promise, însă asociația în cauză, iată, nu a produs beneficii, ci 800.000 lei pagubă; și cei din Schitu Golești, pe urma unei hotărîri adoptate în altă parte, dincolo de faptul că plătesc în continuare impozit pentru un pămînt care practic nu le mai aparține, s-au văzut și în situația de a acoperi și o parte substanțială din-

tr-o pagubă ce nu li se poate imputa moral, ci numai legal. Dacă s-ar investi în legalitate mai multă moralitate, toate cooperativele care au contribuit cu pămînt la înființarea asociației amintite și-ar primi ogoarele înapoi, cum s-a și hotărît dealtfel, nu demult, cu prilejul unei consfățuiri în cadrul căreia au fost invitați toți să-și spună cuvîntul deschis.

O avuție mai mică presupune, în schimb, o chibzuință mai mare și, uneori, de ce să n-o spunem, și mai mult curaj. O față a curajului, în im-

Obîrșia mea — țăran român Numele meu — țăran român Meseria mea — țăran român Locul meu de muncă — pămîntul patriei

prejurările date, fiind și îndrăzneala de a nu te lăsa hipnotizat și paralizat de o simplă birție. Odată, din cine mai stic ce birouri, le-a venit și lor o hirtie, din care trebuiau să înțeleagă că nu mai pot expedia balastul scos din albia Rîului țîrgului decît cu trenuri marșrutizate. Ceea ce era de-a dreptul imposibil, clienții lor obșnuiți fiind nu numai mulți, ci și risipiți. Și atunci, cu hirtia în mină, s-au dus s-o conteste. Au fost dați pe usă afară, o dată și încă o dată, însă nu s-au lăsat. Și au obținut cîștig de cauză. Cu alte cuvinte, un adevăr pe care Iliuță Bragă nu l-a rostit, dar pe care noi l-am subînțeles, rămîne și acela că pentru a nu fi desconsiderați agricultorii sînt datori, înainte de toate, să nu se subaprecieze ei înșiși.

MIHAI PELIN

Cu forțe locale, stingînd setea pămîntului

Plouase cu o noapte în urmă. Dar, în ciuda regulii — spune inginerul Gheorghe Popa, directorul întreprinderii pentru exploatarea lucrărilor de îmbunătățiri funciare —, plouase la Galați, torențial, și mai puțin în cîmp.

Inginerul Gheorghe Popa frămîntă pămîntul în miini: în zare agregatele de udare, prin zeci de guri, parcă sfîldind Soarele care încearcă să copleșească totul, potolesc setea plantelor. Pe aici, îl aud spunînd, a plouat 10 mm; asta înseamnă cam 100 metri cubi la hectar. Dar, pentru a salva viața recoltelor încă nu e de ajuns! Trebuie să le asigurăm prin irigații, încă 300 metri cubi de apă. Ne interesăm dacă totu-i în ordine. Este. Vedem și noi toate utilajele în cîmp, funcționînd. În sectorul Barboși este prezent și inginerul Lazăr Oprîșan, tehnologul șef al întreprinderii. „Aici e mai bine, zice, dar la Tecuci, Nămoloașa și Bujor, nevoia de apă se resimte mai mult, încît concentrăm acolo toată atenția noastră. Luna trecută am irigat cam 10.000 hectare, iar în această lună ne vom extinde, dacă totul va fi în ordine, la 22.818, cuprînzînd și cereale, deși prioritate ar trebui să aibă legumele și furajele.

— De ce spuneti: dacă totul va fi în ordine?

— Vedeți, aprovizionarea cu carburanți — intervine din nou directorul — este anevoioasă, deoarece nu todeauna putem ridica întreaga cotă de combustibil. Iată, luna aceasta, bunăoară, din 409 tone, ni s-au dat doar 365 și acesta în 3 etape

care nu todeauna concordă cu punctele critice din graficele noastre de udare. — Știți cum e? Intervine inginerul șef. Ne vine repartitia, apoi mai trec cite 4-5 zile pînă depozitul ne eliberează carburanții. Și apoi, mai avem intreruperi datorate unor avarii pe conducte. Ca să le sudăm însă ne trebuie carbid și electrozi, dar aceste materiale, poate știți, sînt cam cu ciubote roșii, adică nu se găsesc deloc. Pentru a le evita, am cumpărat citeva instalații de sudură în argon, dar surpriza nu ne-a ocolit nici acum, încît toate aparatele prezintă unele defecțiuni din construcție. Am chemat reprezentanții întreprinderii „Electromotor” Timișoara, dar deocamdată...așteptăm. Noroc că mai avem ceva conducte de rezervă.

Pe unde am trecut noi utilajele funcționau; cel mai mare debit dîndu-se în zona Tecuci, Silvița și Nămoloașa. În general, cîmpul arată bine: sfecla, legumele, grîul și porumbul sînt viguroase. Dar se simte, peste tot, că se dă, acum, una dintre cele mai grele lupte din agricultură: lupta cu seceta! Pentru aceasta, la posturi sînt mobilizați toți mecanicii, toți specialiștii. Pretutindeni există un fel de încordare pe care, iată, o ghicesc pînă și în aerul acestui început de vară. Irigăm... Și vreau să accentuez că în toate aceste acțiuni folosim cu eficiență resursele locale, pe ele ne bazăm în primul rînd.

— Oare frigațiile sînt singurul mod de a combate seceta? — mă surprînd întrebînd. Nu, dar este, deocamdată, cel mai sigur, cel mai eficient și mai simplu. Pînă la bombardarea norilor cu nuclele electromagnetice, ca o lucrare de rutină, mai avem mult, în această epocă în care atomul, această forță uriașă, amenință să distrugă planeta. grîul cel...de toate zilele, în loc să-l facă mai bogat, mai mînos.

Apoi, l-am auzit spunînd vorbe care m-au tulburat și m-au bucurat, deopotrivă: „Și totuși, o pădure de foioase, în jurul Galațiului, ar aduce agriculturii mai multă apă decît reușim să facem noi cu toate pompele noastre”. Îmi spu-

ne, parcă explicîndu-se, că demult, cînd era copil, urmele unei păduri de stejar se mai vedeau, undeva către Milos: bunicii, spune, vorbeau cu respect despre pădure, o socoteau (și așa este, de altfel) aducătoare de ploaie, de belșug. Dar, se pare, nu mai este timp pentru păduri, cresc greu, iar deasupra lor plutesc nevăzute clopote de fum, iar ploile sînt mereu mai departe, încît irigațiile rămîn, deocamdată, cel mai sigur mijloc de-a crește plante, de-a face pămîntul să rodească. Nu întîmplător, la Galați, se săvîrșeste, sub ochii noștri, construcția unuiu dintre cele mai mari sisteme de irigații din țară, reprezentînd cel mai mare obiectiv al cincinalului, sub zodia căruia ne desfășurăm, cu tot elanul, cu tot ce avem mai bun, mai frumos și mai sincer.

COROLAN PAUNESCU

În birou temperatura e constantă, pe cîmp — mereu în schimbare

În Bărăganul Bacăului, pe valea Siretului, un pămînt care dă cînd știi să-i ceri și să-l ascuți vorbind. Chiar așa se exprimau cei din Cîrligi-Filipești, cu vorba lor de molcomi moldoveni, cînd poetică și cînd șagalică.

Un sat de răzest încă de pe timpul domnului Ștefan (spun localnicii), străjuit de dealurile Buhușului, pe a doua terasă a Siretului, Cîndva, aci miroșise a petrol: moșierului Paul Zarifopol (care săpase prin împrejurimi o sondă în căutarea aurului negru), niște așa-zii specialiști i-au adus într-o noapte lîmă stropită chiar de ei cu țifei: „Uite, coane, ce-am găsit în pămînt!”, spunea, Zarifopol le-a dat pe dată bani ca să continue cu sonda, dar chiar în aceeași noapte șmecherii s-au făcut nevăzuți și boierul s-a spinzurat. De atunci, satul și-a văzut de treabă, adică de agricultură, și de apa vie a izvoarelor, poate și ea răspunzătoare de excepționala longevitate a locuitorilor. Oricum, mai fiecare gospodăruș are izvorul lui propriu de-a lungul pîrului care străbate satul. Din fostul conac durat de mesteri italieni și lucrat cu robi au făcut școală, una din cele mai mindre din județul Bacău. Cit despre fermele vegetale și zootehnice ale C.A.P., ele sînt atît de puternice încît, iată, această așezare de cîmpie situată în imediata apropiere a trei mari orașe industriale: Bacău, Roman, Buhuși, cu lesnicioase mijloace de transport auto și feroviare,

practic nu cunoaște navetismul, tinerii formînd grosul forței de muncă în C.A.P. (50% bărbați, 50% femei). Printre intelectuali, un singur navetist în corpul didactic al școlii, iar 10 din cei 11 ingineri din C.A.P. sînt localnici. În total, din 2.000 de suflete, doar vreo 15 navetiști la Roman și Bacău, aflate, repetăm, la mică distanță. Motivul? Oamenii au văzut în arta și știința agriculturii și în nimic altceva rosturile bunăstării. Din 18 îngrijitori la ferma zootehnică, zece cîștigă cam 4.000 lei pe lună, iar în sectorul vegetal se ajunge cam la 65.000 lei pe an.

— Noi nu am plecat nicăieri, adică la oraș — spun ei. La Colu Grosului, pe celălalt mal al Siretului, au rămas doar citeva vîsnici, iar școala se desființează și se transformă în brutărie; de la Galbeni-Filipești, sat vecin cu noi, decî cu aceeași calitate de sol, nici prea bun, nici prea rău, și în general cam cu aceeași condiții, tinerii pleacă și satul îmbătrînește; la noi populația își menține de decenii cam aceeași structură de vîrstă, nu există casă nelocuită, ne dezvoltăm. Am fost egoiști la muncă, am făcut o agricultură rentabilă, poate și pentru faptul că inginerii de la C.A.P. sînt „de-ai noștri”, născuți și crescuți aici, simt pămîntul.

Așadar, secretul pare a consta în permanentizarea forței de muncă și în „investiția” în agricultură. Vor fi jucat un rol și tradiția răzășească și o anumită mîndrie specifică locului:

— Ba chiar ne-a mers vestea că am fi un sat de oameni răi. Nu fiindcă am fi făptuit blestemății, ci fiindcă am fost duri. Puțină lume din afară pătrunde în mijlocul nostru, nu oricine lua față din Cîrligi, nu oricine venea să ne comande.

O duritate, deci, bazată pe muncă dreaptă și mai ales pe o anume atitudine morală și corectitudine recent recom-pensate prin desemnarea satului Cîrligi, de către comitetul județean de partid, drept colectiv-model, primul de acest fel din județ. Dar pe fondul acestor realități și înfăptuiri, iată, apare un semn de întrebare, o întîmplare cu tilc povestită de Constantin Gavrilă:

— La fiecare fermă avem cite un inginer agronom, localnici și cunoscîndu-și bine meseria. Născuți și mai ales trăiți aci. Mă întreb ce rost are să li se stabilească lor dintr-un birou al Direcției generale județene a agriculturii sau de la minister data cînd să semene porumbul la Cîrligi? Organele de control județene să verifice calitatea semănatului, nu data! S-a întîmplat cam așa: ni s-a transmis de la direcție: „Începeți semănatul la 3 aprilie!” Noi însă aveam părerea noastră, ne-am consultat și cu bătrînii, care ne-au povățuit: „Între 28 aprilie și 12 mai să semănați!” M-am certat și cu inginerul, care, de fel din Cîrligi, știa probabil că aveam dreptate, dar mi-a transmis ordinul și a adăugat: „Tovarășe Gavrilă, cine te-a ales în conducere a greșit. Du-te și vezi-ți de treabă”. Eu nu eram cine știe ce șef, doar ajutor de șef de fermă, și nu de mine eram supărat, ci de pămînt. De aceea, o lună de zile nu i-am mai dat bună-zuina inginerii, ceea ce, desigur, n-ar fi trebuit să fac.

— Și apoi ce s-a mai întîmplat?

— Am semănat în prima jumătate a lui aprilie. După aceea vremea s-a schimbat brusc și lucrarea a fost total compromisă, a trebuit s-o luăm de la capăt, deci să facem de două ori aceeași treabă, cu destulă trudă și pagubă pentru toți. Firește, și eu, și bătrînii, și toată lumea din sat, ne putem înșela, ca dealtfel și meteorologii de profesie. Eu însă ridic o altă problemă: lăsați pe specialistul local, pe bătrînii, pe cooperatorii cu experiență și cu trageri de inimă — într-un cuvînt: pe localnici — să decidă în acele chestiuni tehnice pe care le cunosc mai bine. Vedeți dv., în birou se păstrează todeauna temperatura constantă și omul de la direcție sau de la minister, indiferent cit de priceput și bine pregătît ar fi — și chiar așa este de regulă — nu poate simți suflarea pămîntului la sute de kilometri depărtare. La noi se spune așa: „Cînd ies aburii din pămînt atunci e bine de semănat”.

O experiență și o tradiție care în nici un caz nu-și propun să se substituie agrotehnicii moderne, ci să dănuie în simbioză și să se potenteze reciproc. Notati că Gavrilă pune pe primul loc specialistul local și abia apoi îl menționează pe bătrînii și pe ceilalți săteni. Ei laolaltă să decidă! Și adăuga:

— Să hotărîm acl. la fața locului, nu să întrebăm la Bacău sau la minister, așteptînd cu sufletul la gură: „Prășim ori ba?”

Oamenii să fie judecați mai mult după rezultate, după grîul din hambare și laptele și carnea vindute la stat, mai puțin după ritmurii și lucrări intermediare — aceasta pare a fi gîndirea lui Constantin Gavrilă.

Lărgirea continuă a competențelor locale răspunde într-un totu spiritului autoconducerii și autogestiuunii, cu țările promovate de partid în toate sectoarele de activitate, și nu contravine cu nimic întăririi disciplinei în agricultură, ci conferă acestui major imperativ o nouă dimensiune. Plusul de răspundere, deci de inițiativă locală, adăugat la respectarea strictă a tehnologiei porumbului, e-ar solda — cred oamenii — cu un plus de 1.000 kg/ha. Pentru început... Fiindcă acești „oameni răi” mai au și alt cusur: sînt nemulțumiți, vor nu să ia, ci să dea mai mult.

I-am lăsat într-ale lor într-un fabulos amurg, pe cînd caprele sălbatice alergau înnebunite către Lunca Siretului.

LIONEL NIȚESCU

Cum selectăm, cum promovăm valorile (IV)

Jocul cu anii

În primele articole ale acestui serial, adresându-ne unor prestigioase cadre universitare, ne-am concentrat mai mult asupra selectării valorilor pe bătăile facultății și promovării lor ulterioare în Universitate, pe care academicienul Caius Iacob pe drept cuvânt o califică drept „cartea de vizită” a unei națiuni. Promiteam că apoi vom merge mai departe pe filieră, dincolo de aria extrem de importantă, dar necesarmente limitată, a Universității.

Drept care l-am rugat pe directorul adjunct al Oficiului de Stat pentru Inventii și Mărci, inginerul Ion Marinescu, să numească o realizare majoră, o valoare românească pe plan mondial, astfel apreciată de O.S.I.M., acest for de înaltă specializare cărui legea îi conferă calitatea și dreptul de a consfinți prin girul său tocmă asemenea valori. Interlocutorul nostru, el însuși distins inginer, ne-a răspuns fără șovăire:

— Aparatul de radiodiagnostic fără iradiere. Desigur, noi brevetăm anual mii de invenții românești, fiecare utilă și eficientă în felul ei. Apare însă firesc ca să existe relativ puțin numeroase invenții de valoare realmente mondială — nu în sensul noutății, căci fără acest atribut indispensabil noi nu acordăm nici un brevet, ci în sensul utilizării posibile, al valorii științifice intrinseci și al randamentului economic potențial. Aparatul sus-mentionat intrunește toate aceste calități.

În adevăr, un grup de specialiști români au rezolvat una din problemele majore ale sănătății, metoda imaginată de ei oferind posibilitatea reducerii iradierii radiologice de 500 000 de ori față de cea mai perfecționată instalație străină. Performanța uluitoare, care nu interesează doar un mănunchi restrâns de specialiști, ci poate influența în bine viața a milioane, a zeci de milioane de oameni, inclusiv a cititorilor ce parcurg aceste rânduri. Intrucât brevetele românești relative la această realizare de valoare mondială datează din 1978 era firesc ca, în 1982, să ne așteptăm ca ele să-și fi găsit măcar un început de materializare. Ei bine, nu! Dar mai întâi să lămurim în ce constă valoarea mondială.

Iată ce ne-a declarat unul dintre inventatori, medicul primar și doctorul în științe medicale Vasile Voinea, cărui îi aparține ideea inițială a aparatului. Dar ea nu s-ar fi putut intrupa într-o idee tehnică fără aportul creator al unui colectiv interdisciplinar — radiologi și electroniști — format, în afară de doctorul Voinea, de profesorul universitar dr. ing. Vasile Cătușanu, profesorul universitar doctor docen Ioan Birzu, doctorul Eugen Teșaru, Maria I. Voinea, inginerul Sorin Parasca, colaboratori ai brevetelor.

— Nimic și nimic — aminteste interlocutorul nostru — nu poate înlocui în medicina de azi diagnosticul radiologic, care devine tot mai precis, mai rafinat, mai sofisticat. Tomografia computerizată detectează tumori cerebrale, hepatice etc. Inevitabile la examenul radiologic obisnuit. Să menționăm, printre progresie de dată recentă, și angiografia, adică radiografia vaselor, și radiocinetografia, care determină mișcările diferitelor organe. Numărul de examinări radiologice ca urmare a progreselor continue obținute în acest domeniu, crește vertiginos în lume: s-a calculat, bunăoară, că într-un stat industrial se consumă anual cam o jumătate de metru pătrat de film radiologic pe locuitor, ceea ce denotă un foarte mare număr de examene radiologice. Or, din păcate, aceste ajutoare de neînlocuit ale medicului reprezintă o armă cu două tăisuri.

— Ca și imensa majoritate a medicamentelor, la care totuși nu putem renunța?

— Intocmai. Dar iată, în prezent, iradierea radiologică în scop de diagnostic depășește cu mult fondul de radiații natural; ea se cumulează în organismul uman și poate avea, în timp, consecințe negative chiar și asupra urmașilor celor iradiati în scop medical, riscând astfel să afecteze însuși fondul genetic al omenirii. Amintim: v-a: o jumătate de metru pătrat de film radiologic, în medie, la fiecare locuitor, pe parcursul unui singur an!

Firesc, toate acestea nu reprezintă nicidecum o pledoarie împotriva metodei de diagnostic cu raze X (ceea ce ar fi tot atât de aberant ca abandonarea antibioticilor din cauza efectelor secundare negative), ci evidențiază necesitatea urgentă și imperioasă de a se micșora la maximum radiația radiologică nocivă. Tocmai de aceea, în diferite țări din lume, inclusiv în România, se folosește pe scară crescândă examenul radiologic la asanuluit aparat cu lant TV, care diminuează, într-o oarecare măsură, iradierea. Ea însă continuă să rămână considerabilă. De ce? Desi informația utilă se transmite la monitorul TV punct cu punct, sint iradiate fără rost 500 000 puncte, care compun imaginea pe un ecran TV normal (625 puncte pe verticală, 809 puncte pe orizontală, deci în total 500 000 puncte). Este ca și cum pentru a lumina, în fiecare secundă, cite o porțiune cam cit un bănuț pe suprafața exterioră a unui imobil s-ar utiliza tot timpul un reflector urias care, fără necesitate, și-ar arunca razele asupra întregii fațade. Bineînțeles, comparația este prea schematică, deci inexactă, dar pune în valoare ideea radical nouă emisă de inventatorii români mai înainte amintiți, și anume ca în loc de un „reflector” radiologic să se folosească un fascicul subțire, filiform, care balează, adică mătură, acoperă succesiv, punct cu punct, suprafața examinată. Astfel se reduce de ște de mii de ori iradierea radiologică (teoretic de 500 000 de ori, practic, deocamdată, cam de o sută de mii de ori), ceea ce înseamnă rezolvarea definitivă a acestei probleme pentru milioanele de persoane supuse anual examenului.

— Ce s-a realizat până acum, tovarășe doctor Voinea?

— Nimic în afară de hirtii. Aparatul nu există, deși a fost brevetat încă acum patru ani în România și apoi în R.F.G. și în alte țări. Foarte recent am primit și brevetul american. Dacă nu ar fi fost vorba de o prioritate mondială, este la mintea oricui că aceste țări, doritoare să-și protejeze propriile invenții, nu ar fi acordat brevetul. În plus, procedeul este pe cale de brevetare în Japonia, Anglia, Franța, Italia, ceea ce oferă noi confirmări ale valorii ideii noastre. Din nefericire, toate aceste acte nu reprezintă în sine altceva decât simple hirtii. De ani de zile, cu tot sprijinul dat de O.S.I.M. și de titularul brevetului, S.V.I.A.M., Stația de verificare și întreținere a aparatului medical, nu s-au făcut decât prea puțini pași pentru materializarea aparatului. Or, el ar fi putut fi fabricat în țară sau valorificat peste hotare, prin cooperare sau alte forme. Un amănunt: instalația se adaptează lesne la aparatele radiologice cu lant TV existente la noi. Și totuși, prea puține progrese în afară de laudabila stăruință de a breveta procedeul peste hotare.

În adevăr, verificând la S.V.I.A.M. și la „Electrotehnica”, cam aceasta pare a fi situația la ora actuală.

Or, se știe prea bine cit de repede progresa tehnica mondială și cite eforturi s-au făcut și se fac peste hotare de către cei mai calificați specialiști pentru a se rezolva problema iradierii radiologice. Deocamdată, nu au înregistrat succes. Deocamdată. Dar iată, brevetul românesc, tocmai în intenția per-

fect justificată de a i se asigura protecția în diverse țări, este acum cunoscut și accesibil tuturor specialiștilor străini interesați care, dezvoltând (nu copiind) ideea, ar putea ei dobîndi prioritatea... Să nu uităm că pentru tomografia computerizată s-a acordat Premiul Nobel!

Nu ne-am propus să intrăm aci în amănuntele acestei tăgădnări, nejustificată de obstacole obiective de netrecut. Rămîne faptul nuda: o idee de valoare deosebită, datorată unui grup de specialiști de cea mai înaltă competență și calificare, nu a fost promovată cum s-ar fi cuvenit. În cazul în speță, important nu este însă să se privească spre trecut, ci spre viitor, să se abordeze frontal problema și să se soluționeze. (Se pare că au apărut unele premise în acest sens.) Vasile Voinea insistă însă asupra mecanismelor de promovare a valorilor și tocmai acestea interesează mai mult în serialul nostru. Altfel spus: ce ar trebui făcut pentru evitarea pe viitor a unor asemenea nedorite situații. Iată citeva sugestii ale sale:

● La luarea hotărîrilor care privesc materializarea unui brevet să fie prezente și inventatorii, nu numai hirtiiile și dosarele.

● Să se respecte deciziile O.S.I.M.-ului. Dacă acest for autorizat acordă unui aparat sau procedeu brevet de invenție, să nu se mai spună de către unii sau de către alții, după brevetare: „De fapt, nici nu este o invenție...”

● Forurile de resort să nu avizeze succesiv (fiecăre aviz reclamînd, uneori, luni și luni de așteptare, care, cumulate, se transformă în ani irosiți), ci, ori de cite ori este posibil, reprezentanții lor reuniți să-și precizeze în colectiv poziția, pentru a se cîștiga timp. Să fie ascultat și inventatorul și apoi — în absența lui — să se ia hotărîrea.

● Nu inventatorul, în postura de solicitant, să bată la ușa beneficiarului, ci invers. Nu este o neimportantă chestiune de protocol, ci una de fond.

În acest context, adăugăm noi, ar trebui reluate și dezbătute de către forurile în drept sugestiile făcute recent în „Flacăra” (serialul „Cea mai pretioasă valută-forțe, inventivă”) de către doctorul în economie Ovidiu Nicolescu, laureat al Premiului Academiei R.S.R. pe 1980, privind unele stimulente economice pentru aplicarea brevetelor românești de către întreprinderile beneficiare, știută fiind însemnătatea acestor pirghii pentru propulsarea noului.

Desigur, propunerile cu caracter general ale interlocutorilor noștri ar urma să-și găsească o aplicare concretă diferențiată de la caz la caz, căci panacee universale și soluții minune nu există. Esențial este însă, așa cum plastic se exprimă doctorul Vasile Voinea, deținător a mai multe zeci de brevete românești și străine, „să nu ne jucăm cu anii!” El adaugă:

— Să nu se repete ceea ce s-a mai întâmplat acum 13 ani, cînd un colectiv din care făceam și eu parte a realizat o serie de brevete de invenții într-un domeniu de perspectivă mondială: radiografia color. În afara țării noastre, procedeul a fost brevetat în S.U.A., Anglia, Franța, Japonia etc., ceea ce dovedește prioritatea românească. Valoarea cercetărilor și rezultatelor noastre este atestată și de faptul că au fost încoronate de Premiul Academiei R.S.R. în 1981 (colectivul dr. Vasile Voinea, dr. Andrei Voinea, dr. Nicolina Roventă). Dar aparatul și filmul radiologic color românesc nu s-au realizat nici pînă în ziua de azi... Oare le vom importa, în alte variante, cînd le vor pune alții la punct?

Să revenim însă la aparatul de radiodiagnostic fără iradiere. Aci, ca să sunem așa, zarurile nu au fost încă aruncate, dar și în acest caz jocul cu anii ar fi calea cea mai sigură pentru a nu se promova valori, de regulă organice asociate cu ideea priorității. Premiul Nobel pentru tomografia computerizată nu s-a acordat decât o singură dată: celui care a „sosit” primul.

LIONEL NIȚESCU

Profesorul O nouă și prestigioasă dovadă a valorii școlii românești de medicină

Dorin Hociotă a fost ales președinte al Societății latine de O.R.L.

În intervalul 19—22 mai s-au desfășurat, în aula Școlii politehnice federale din Lausanne, lucrările celui de al XXIV-lea Congres al Societății latine de O.R.L., la care au luat parte peste 150 de specialiști de pe mai multe continente. Manifestarea de la Lausanne a fost organizată sub patronajul Consiliului de stat al cantonului Vaud și ea a luat în discuție, cu precădere, probleme legate de afecțiunile otorinolaringologice în vîrsta a treia. A participat și o delegație de medici români, avîndu-l în frunte pe profesorul doctor docent Dorin Hociotă, președinte al Societății române de O.R.L. și director al Centrului medical de fonaudiologie și chirurgie funcțională O.R.L. din București.

În cadrul reuniunii, profesorul Hociotă a ocupat un loc central. În calitate de moderator, a condus lucrările secțiunii de „Boli ale gurii, faringelui și esofagului”, fiind totodată invitat să participe la o masă rotundă pe tema „Aparatul vestibular în vîrsta a treia”. Comunicările pe care le-a prezentat, îndobîtste cele privitoare la otoscleroză și la reflectivitatea vestibulară la proba calorică, ambele vizînd vîrsta a treia, ca și intervențiile pe care le-a avut au stîrnit un deosebit interes. Tînuta științifică a comunicărilor, seriozitatea și noutatea lor au probat, o dată în plus, înaltul nivel la care a ajuns, atît în planul concepției, cit și în cel al intervenției propriu-zise. Școala românească de O.R.L., azi tot mai apreciată și mai stimată în lume, ca o dovadă de necoartă a acestei afirmații și, totodată, ca o recunoaștere unanimă a contribuțiilor sale la dezvoltarea disciplinei, profesorul român Dorin Hociotă a fost ales, prin votul unanim al Comitetului Executiv, președinte al Societății latine de O.R.L. Cu aceeași ocazie, s-a stabilit ca cel de al XXV-lea Congres, jubiliar, să fie încredințat României, el urmînd să se desfășoare la București, cu începere de la 31 mai 1984, sub genericul „Microchirurgia în O.R.L. Indicații și tehnici”.

Desemnarea unui român în fruntea unui prestigios for științific internațional și, în același timp, organizarea la București, după 47 de ani, a unei manifestări de asemenea amploare constituie, dincolo de orice dubii, semne limpezi, puternice, ale înaltei prețurii de care se bucură pretutindeni România socialistă, școala ei de medicină.

OVIDIU IOANIȚOIA

O nouă teorie gravitațională

— interviu cu ing dr. Ion Popescu —

Se află în curs de apariție la Editura științifică și enciclopedică lucrarea dumneavoastră „Gravitația”, care poartă ca subtitlu „Pledoarie pentru o nouă teorie a gravitației”. De ce este oare nevoie de o nouă teorie, pe lângă altele care există deja?

— După aproape 200 de ani de strălucite succese, teoria newtoniană a început să dea semne de declin către sfîrșitul secolului trecut. Ca urmare a creșterii neconținute a preciziei mijloacelor de observație, lucrările de mare sinteză ale lui Le Verrier și S. Newcomb au demonstrat convingător că această teorie nu interpretează exact mișcarea planetelor în jurul Soarelui; s-a pus în evidență în mod special un avans al periheliului planetei Mercur (în raport cu datele de calcul) de 43"/secol. Teoria relativității generale a lui Einstein a reușit să explice magistral acest reziduu al mișcării planetare, încă în anul 1916, și aceasta a constituit triumful cel mai deplin al acestei teorii.

Dar precizia și diversitatea mijloacelor de investigație științifică au crescut enorm în ultima jumătate de secol și ele au permis revelarea unui neașteptat de mare număr de așa-numite reziduuri ale mișcării planetare. Practic, nici o planetă a sistemului solar nu este observată a se mișca exact pe traiectoria calculată conform teoriei actuale a gravitației. În mișcarea cometelor au fost puse în evidență sute de asemenea reziduuri ale mișcării,

care cantitativ întrec cu mult minuscula abatere săvîrșită de planetă Mercur. O situație absolut similară se întîlnește și în mișcarea meteoritilor, a bolizilor, a asteroidilor și, ceea ce este mai grav, în mișcarea navelor spațiale lansate de om în cosmos. Aceasta dacă ne referim numai la sistemul nostru solar, pentru că la nivelul unei galaxii teoria actuală suferă un eșec de mari proporții: mișcarea astrilor observată acolo diferă complet, calitativ și cantitativ, de cea preconizată de teorie.

Care este modelul fizic și matematic pe care l-ați utilizat în elaborarea teoriei dumneavoastră?

— Modelul fizic îl constituie galaxia, această adevărată celulă constitutivă a universului, pe care telescoapele moderne o detectează în miliarde de exemplare pretutindeni în universul observabil. Pare curios, dar galaxiile sint o descoperire recentă a astronomiei de observație.

Ce aduce nou teoria în raport cu teoria actuală a gravitației?

— Ar fi greu să rezum succint și coerent toate asemenea noutăți, ele sint foarte numeroase deoarece, gravitovortexul — adică modelul matematic folosit — este într-adevăr o teorie originală. Mișcarea planetelor sistemului nostru solar descrisă de gravitovortex diferă nu numai cantitativ, dar și calitativ de cea clasică. Traiectoriile planetare nu mai sint curbe închise, elipse, ci spirale des-

fășurătoare, planetele se îndepărtează lent, dar continuu de Soare, conform cu expansiunea observată a universului, mărîndu-și în același timp propriile lor dimensiuni. Pămîntul, de exemplu, pare să fi venit dinspre actuala traiectorie a lui Mercur (el avea inițial o rază de numai 4 000 km) și să se îndrepte inexorabil către orbitele actuale ale lui Marte și Jupiter, în timp ce planeta Venus se pregătește să se înscrie pe actuala traiectorie terestră. Fenomenul expansiunii este însă reversibil, dacă un corp se apropie de Soare el trebuie să se contracte și acest fenomen insolit este confirmat în proporție de masă de mișcarea observată a cometelor. Mișcarea cu expansiune-contrație în spațiul interplanetar, cuplajul spin-orbită al mișcării planetare (adică cuplajul dintre mișcarea de revoluție a planetei și cea de rotație în jurul axei proprii) și alte asemenea fenomene reale, dar necunoscute teoriei actuale, permit explicarea unui mare număr de reziduuri ale mișcării corpurilor cosmice și oferă posibilitatea unor calcule mai exacte ale mișcării acestor corpuri în spațiu. Spre deosebire de teoria actuală a gravitației, gravitovortexul oferă imaginea unui sistem solar aflat într-un proces de continuă evoluție.

Și care sint implicațiile asupra vieții noastre cea de toate zilele?

— În gravitovortex planeta Pămînt nu mai este un simplu punct material fără dimensiuni, ca în teoria lui Newton, sau un minuscul grăunte de materie, ca în teoria lui Einstein, ci o planetă adevărată avînd dimensiunile sale reale și o evoluție

proprie care poate fi înțeleasă coerent, cu un trecut ale cărei etape distincte pot fi nu numai calculate, dar și verificate în condițiuni de rigoare științifică (prin reconstituirea geologică și prin descifrarea codului paleomagnetice imprimat în roci) și cu un viitor previzibil. Creșterea preciziei în determinarea mișcării reale a planetei, obținută conform noii teorii, este aceea care permite să calculăm evoluția planetei noastre pe mari intervale de spațiu și de timp, în bun acord cu datele de observație.

Geofizica anilor noștri a făcut descoperiri spectaculare, care au zdruncinat din temelii vechile reprezentări, dar înțelegerea coerentă a acestor rezultate neașteptate este în prezent puternic frînă de lipsa unei teorii adecvate a gravitației. Conform gravitovortexului, dinamica planetei noastre poate fi însă descrisă și înțeleasă coerent. Expansiunea Pămîntului și corolarul său, deriva continentală, orogeneza și cutremurele de pămînt, cîmpul geomagnetic și variațiile sale calme și perturbate, anomaliile magnetice și inversiunile cîmpului geomagnetic, deriva nordică a scoarței terestre și variațiile climatice cu perioadă scurtă, frecvența de apariție a aurorelor polare, cîmpul geoelectric și fenomenele meteorologice globale etc., iată numai citeva dintre fenomenele geofizice majore pe care noua teorie a gravitației este capabilă să le interpreteze cu toată rigoarea necesară, deși într-o manieră cu totul neconvențională.

LIVIU TIMBUS

Insomnie lingă destinele țării

„Eu cred că nu sînt zece probleme economice, ci una singură, și că aceasta este o problemă mondială”

Juristul de marcă a fost dublat în persoana lui Nicolae Titulescu de un remarcabil economist, cunoștințele de excepție în ambele domenii permițându-i să se afirme prin contribuții originale în abordarea problematicii colaborării economice internaționale.

Nicolae Titulescu a înțeles efectul profund negativ pe care marea criză economică mondială de după primul război mondial îl avea asupra păcii internaționale. Criza agroalimentară, șomajul, insuficiența și prețul exagerat al materiilor prime, condițiile complexe și oneroase ale acordării creditelor, dobinzile exagerate, îngrădirile economice de tot felul, existența unor grupări economice rivale, închise, și pe cale de consecință, nașterea și proliferarea de noi bariere economice erau apreciate de Nicolae Titulescu, pe bună dreptate, ca elemente care destabilizau situația economică internațională, avînd numeroase consecințe asupra încrederii, înțelegerii și colaborării între state.

În spiritul unui profund realism politic, promovînd o concepție progresistă, care lua în considerare necesitățile și aspirațiile popoarelor la progres economic și social, Nicolae Titulescu a apărut în cadrul Societății Națiunilor, a altor organizații și conferințe internaționale, țările și popoarele aflate într-o stare de subdezvoltare; s-a angajat într-o acțiune hotărîtă de afirmare și susținere a drepturilor fiecărui popor de a decide suveran asupra resurselor sale materiale și umane; a pledat patetic în favoarea celor dezmoșteniți, ca urmare a existenței și funcționării unor structuri și sisteme spoliatoare în domeniul relațiilor economice internaționale; a subliniat marile răspunderi ale organizației mondiale, atrăgînd atenția asupra necesității ca, sub auspiciile sale, problemele economice să facă cit mai curînd posibil obiect de abordare, atît la nivel european, cit și la scară planetară; a susținut argumentat și tenace necesitatea realizării de înțelegeri, sub egida Societății Națiunilor, care să vizeze rezolvarea ansamblului problemelor economice într-un mod nou, într-o perspectivă globală, în care rigorile unei orientări de principiu să fie dublate de măsuri concrete; a pledat fervent și a acționat statornic pentru dezvoltarea unei largi cooperări economice între state, subliniînd efectele pozitive ale acesteia pentru realizarea unui reciproc profitabil schimb de valori materiale și spirituale și satisfacerea necesităților într-un sistem al diviziunii muncii pe plan internațional, pe de o parte, ca și pentru înțelegerea între popoare, pentru întărirea păcii și materializarea aspirațiilor generale de progres, pe de altă parte.

Din perspectiva a peste o jumătate de secol de la aducerea unor asemenea puncte de vedere în atenția organizației internaționale, Nicolae Titulescu se proiectează neîndoielnic în istoria forumului genevez ca un precursor lucid al conceptului noii ordini economice internaționale, pe care l-a promovat în corelație cu toate celelalte probleme majore mondiale, căutînd să-l impună prin demersuri echitabile și realiste, care să concretizeze în factori de organizare socială, de consolidare a stabilității, încrederii, înțelegerii, cooperării și păcii, în piloni ai unui nou sistem al relațiilor internaționale.

GEORGE G. POTRA

„Acestei societăți a Națiunilor astfel corectată îi incumbă misiunea de a realiza înțelegerea economică internațională, bază unică și sine qua non a menținerii păcii.

Acestei opere națiunile vor trebui să i se dedice cit mai curînd.”

„Conferințelor economice internaționale li s-a reproșat prea des că se limitează la formularea unor dorințe platonice.

Trebuie să vă străduiți să nu meritați acest reproș. (...)”

Știu că unii exagerează dificultățile în calea activizării relațiilor noastre comerciale.

Însă situația actuală este departe de a fi înuabilă.

Trebuie să examinăm capacitatea de absorbție a fiecărei țări și nu trebuie uitat că marea dificultate, adevărata dificultate, izvorăște în primul rînd din faptul că noi nu cunoaștem încă suficient nici posibilitățile noastre de export, nici necesitățile noastre reciproce.

Intensificarea schimburilor comerciale (...) este, prin urmare, o problemă de organizare și de bunăvoință.

Pe de altă parte, nu trebuie să uităm importanța politică pe care o capătă în prezent această problemă economică.

Europa centrală trebuie să iasă din marasmul economic în care ea se zbate de ani îndelungași.

Asocierea eforturilor este metoda impusă de interesul general și de interesele noastre particulare.

Această asociere trebuie să fie completă și să nu împartă Europa centrală în blocuri rivale.”

„Cum ne-am putea deci aștepta ca după 10 ani de la încetarea lui (a primului război mondial - n.n.) lucrurile să intre în ordine? Acum legile economice, pe care le-am violat fără încetare atîta ani în șir, se răzbină și, la rîndul lor, par a nu se preocupa prea mult de subretele noastre construcțiuni politice.

Un pretext de disperare pentru unii! O mare lecție de intelpeciu pentru alții! Să fim printre aceștia din urmă. Dar cum? Făcînd toate sfîrșirile posibile pentru a pricepe.”

„Printre cele patru cauze ce am menționat și care explică, după mine, regresul actual al spiritului pacific, criza economică ocupă locul întâi. Foamea poate aduce toate relele; foamea nu poate aduce pacea în inimile omenești.

Cum se prezintă situația actuală a lumii?

De o parte, statele industriale, care suferă de șomaj din lipsă de deuseuri. De alta, statele agricole, lipsite de utilaj economic necesar și cu un standard de trai foarte redus. (...)”

Atîta vreme cit această problemă nu e rezolvată, atîta vreme cit toate statele nu pot pune în comun, după un plan rațional, capacitățile lor reciproce de producție și de consumație, pacea va fi în constant pericol.

Nu veți realiza niciodată ce impresie de descurajare aduce cînd se întoarce la el acasă acela care, plecat dintr-o țară unde capitalul lipsește, vine în țările

unde capitalul e atît de abundent încît devine steril. (...)”

Rog să realizați, dar să realizați bine, că acela care în Occident își închide banul din lipsă de încredere, face cea mai rea socoteală, căci nu numai nu-l transformă în capital productiv, dar îl păstrează pentru a-l transforma ulterior în impozite în cazul unui nou război sau în contribuție forțată în caz de tulburări sociale. Căci ce poate aduce mizeria economică dacă nu războiul sau dezordinea?

Rog să realizați, dar să realizați bine, că față de acela care îl merită, creditul nu este astăzi numai un izvor de profit; el este un izvor de pace!

Problema e grea, dar e departe de a fi insolubilă. Cine merită credit? Judecați dumneavoastră singuri: statele care-l cer, din punctul de vedere al bogățiilor lor naționale, bineînțeles, dar mai ales din punctul de vedere al puterii lor de lucru, al sobrietății și al scopurilor productive ce urmăresc. (...)”

El, bine, Societatea Națiunilor poate juca un mare rol în rezolvarea crizei economice. Dacă lipsa de credit se explică prin lipsa de încredere, aparține Societății Națiunilor să examineze, la cererea statelor interesate, care e situațiunea lor reală și să recomande ce trebuie să facă ele pentru a pune lucrurile în ordine, să certifice că cutare stat pentru cutare scop productiv ce vrea să atingă merită încredere. Imediat capitalul, azi steril, devine productiv și statul care l-a primit își restaurează viața lui economică. (...)”

Din punctul de vedere al crizei economice avem dar și o soluție: cooperatie internațională și instrumentul adecvat, Societatea Națiunilor.”

„Și eu cred că nu sînt zece probleme economice, ci una singură, și că aceasta este o problemă mondială. După părerea mea, dealtfel, am spus aceasta, va veni o zi în care această problemă mondială va trebui să fie tratată de o conferință mondială. Dar această conferință mondială este o operă a viitorului. Alături de problema mondială sînt probleme regionale care formează elementele acesteia, sînt interesele regionale a ceea ce se numește Europa. Conferința mondială aparține viitorului. Conferința europeană prezentului.

Care este cea mai bună metodă de lucru? A ceea ce a transforma imediat această conferință, al cărei scop este regională într-o conferință universală? Nu cred. Această conferință, chiar dacă lucrează în legătură cu state membre, nu se ocupă decît de o operă europeană. Am avut grijă să spun că nu trebuie să ne pronunțăm în mod exclusiv împotriva nici unui stat și că, prin urmare, celelalte state care se pretind europene pot veni să ia loc printre noi. (...)”

Deoarece conferința universală aparține viitorului în timp ce conferința europeană există în prezent, cea mai bună metodă de lucru este să începem studiul nostru în forma actuală; și, în momentul în care problemele concrete ne vor dovedi că colaborarea statelor membre este necesară pentru opera europeană, noi le vom cere.”

Opinia unui alegător

Scaunul și aprobarea

Studiez și eu în limitele contactului direct cu viața și acest contact, spre neocul meu, este foarte direct în cele mai multe împrejurări, în orice caz în împrejurările esențiale și mă bucur și ca om și ca scriitor că am această șansă, că scaunul nu mă ține departe de adevăr și că sînt, cum se spune, „cu miinile libere”, adică libere de speteaza scaunului — și odată am să scriu și despre drama omului cu miinile înclăstare pe speteaza scaunului și cu picioarele încolăcite pe picioarele scaunului — studiez și eu, zic, înfățișări sociale ale realității și observ ca toată lumea dealtfel, cum se păstrează un scaun cu aprobarea de sus sau cum se păstrează un scaun împingînd toate sus, spre aprobare, mai sus măcar cu un milimetru de înălțimea scaunului care trebuie apărut.

— Tovarășe — imi spune cineva — eu sînt disciplinat, aștept cuminte aprobarea și dacă imi vine e liniște, și dumneata ești mulțumit și eu dorm liniștit.

— Bine — zice eu — dar dacă nu vine aprobarea sau dacă nu vine la timp?

— Dacă nu vine... eu nu pot face nimic.

— Nu poți face nimic, dar de dormit, tot dormi liniștit?

— Da — zice el — dorm foarte liniștit, fiindcă mă păstrez în limitele mele. Nu pot să sar peste scaunul meu.

Nu sare peste scaunul lui, stă bine înfipt pe el, s-a lipit de el, a început să semene cu el, în orice caz te uita bine la pantalonii lui vezi lîmpede că fundul lor a luat forma tăbălei scaunului.

Un fost coleg al meu de școală, cu un nume care ar aminti un haiduc celebru dar el făcut de Dumnezeu să semene cu orice altceva decît cu un haiduc, așezat bine și temeinic pe scaunul lui de director la o întreprindere care nu-și face planul, dar care nici nu amenință, prin asta, scaunul lui, pentru că el e un om foarte liniștit și nu pune probleme și știe să mulțumească frumos cînd e criticat încît poți să crezi că visul lui cel mai frumos e să ajungă să fie criticat ca să poată să recunoască fericit și îndatorat cit a fost el de ajutor cu critica mai marilor lui — tactică inspirată fiindcă și mai marii se simt unși de mierea recunoștinței lui publice și nu mai bagă de seamă că nu și-a făcut planul — un coleg al meu de școală s-a lipit atît de bine de scaunul lui directorial încît nici nu-ți vine să crezi că întreprinderea pe care o conduce ar putea să fie mai bine condusă de altcineva și nici că s-ar putea face planul vreodată.

— Domnule, nu ți-e și ție frică, dacă nu rușine, că întreprinderea unde ești director nu-și face planul?

— De ce, zice el, cu o liniște sfîntă. Am toate documentele din care reiese clar că am cerut toate aprobările necesare, n-am ieșit din ele, am lucrat cînd mi-au venit; asta e situația! Și sub el scaunul se rotunjește și lemnul lui se catifelează și se lustruiește cald și el simte sigur cum îl cuprînd fibrele lemnului și cum îl învaluieste ca o plapumă unduitoare, iar deasupra stau pavăza aprobările venite de sus.

— De ce să-mi asum eu răspunderea cînd munca e colectivă și e colectivă nu numai pe orizontală, ci și pe verticală — imi spune cineva.

— Bine, dar în limitele competenței tale, depinde de tine să zici da sau nu.

— Depinde, dar e mai bine să depîndă de mai mulți — ascultă-mă pe

mine, fiindcă se difuzează răspunderea și se doarme mai liniștit.

Așa este, se doarme mai liniștit cu aprobarea venită de sus, însă curios este că a apărut povestea asta cu somnul, cu somnul liniștit, ca și cînd visul unor oameni idealul lor social, este un somn mai liniștit dacă nu chiar somnul.

— De ce nu pui, dară, la secția cutare, care are și un caracter mai independent, un inginer responsabil? Avem atîta ingineri, pune-i la treabă, respectă-le studiile, competența, sau măcar un subinginer ca să-l și poți trage la răspundere ca pe un competent în chestiune?!

— Nu depinde de mine, de organul local. Am aprobare ca să fie șef un oarecare maistru și nu un inginer.

— Bine, dar organul local nu ține locul directorului, tu ești director, tu răspunzi.

— Nu înțelegi frate că există aprobare?

— Aprobarea ține loc de competență?

— Ține, zice el, ești naiv, nu te pricepi la chestiunile sociale.

Să aibă el dreptate? Ar fi foarte trist!

Nu putem să nu recunoaștem că s-a creat un reflex al trimiterii tuturor hîrtilor, după aprobare, mai sus, mai sus de fiecare scaun pentru liniștea proprietarului scaunului fiindcă, iată, aici am vrut să ajung, scaunul a început în capul onora cel puțin să țină loc de proprietate privată.

Scaunul ca formă a proprietății private în socialism, iată un subiect de studiu foarte interesant și foarte necesar din perspectiva principiilor eticii și echității socialiste.

— Ce să faci și el — auzi pe cite cineva justificativ — își apără scaunul! Ca și cînd ai spune își apără „sărăcia și nevoile și neamul”.

— Ține și el de scaun, trebuie să-l înțelegi, are doi copii, are nevastă, are pe soacră-sa bolnavă, ce vrei să faci?!

Asta înseamnă că scaunul e toată averea lui, cu el își ține și copiii și nevasta și soacra, el e bastionul lui.

Scaunul ca bastion! Nu e ridicol?! Este, dar este și trist în același timp.

O concepție direct retrogradă face din scaun, uneori, o adevărată reduță.

Ba, eu și văd un scaun în iostaza de reduță și imi pare rău că talentații noștri caricaturisti nu intervin mai decis în viața noastră socială.

— I se cam clatină scaunul — auzi pe cite cineva; adică, vezi doamne, poziția deținută prin scaun nu mai e atît de sigură.

— I se cam clatină fiindcă și el s-a grăbit, n-a așteptat aprobările de rigoare, a lucrat pe răspunderea lui, cineva n-o fi fost de acord și acum răspunde.

— Vezi? — ar putea zice fostul meu coleg de școală: vezi că am dreptate?

— Am aprobarea, mai fac un pas, n-o am, nu fac pasul... dar dorm liniștit.

— Domnule. Am toate aprobările, sînt liniștit.

— Bine, întreb eu, dar tu ai un punct de vedere?

— Am, zice el, însă mie nu punct de vedere imi trebuie ci aprobare.

Scaunul stă liniștit, poate deveni fotoliu, poate deveni sofa, poate deveni semnul siguranței în viață. Capitonat cu aerobări venite de sus, scaunul are cel mai sigur echilibru.

— Și-a poleit scaunul cu aprobări, nu-l clinteste nimeni!!

— Dar el... el, întreb eu, el afară de faptul că a învățat să ceară aprobare și pentru ca să respire, el ar fi în stare să dea, el singur, o aprobare?

— Nu știu!

— A venit primăvara, tovarășe!

— A venit? Să văd aprobarea!

DINU SĂRARU

Urma pandurului

În munți, la Padeș, îmbrăcăță, Cămașa morții arde pieptul, Despică flacăra deodată Cătușa veacului de-a dreptul.

Din tînda țării despuiate Treci brațul fulger peste toți, Plesnese caratele furate În aurul atîtor hoți.

Sub jilfuri ploconiiți cad, Fanarioții la domnie — Caftane de sobor nomad — Închină săbiile ție.

În scaun pururea stăpin Așezi obșteasca adunare, Și gînd și limbă de român Desferecate din zăvoare.

Tu numai cu oltanii tăi Și fără ajutor străin Ții frunza nestîrbită-n vîi, Altarul munților senin.

Sultani și țari și împărați Tăiați în marmorele sfinte, Visînd pandurii răsculați Tresar la ropotal fierbinte.

Urzese în jurul tău capeane, Otrăvi, cuțite, puști, trădare, Vielene uneltiri dușmane Să frîngă dreapta răsulare.

Prin negura trădării treci Ca o furtună de lumină, Ei — ocne josniciei, reci, Tu — ziua care va să vină.

ILARIE HINOVEANU

În adevăr cuvîntul

eînd nimeni nu-ți cere tu cîntă adevărul nu-i cale mai dreaptă în cartea eternă păzește-ți patria de nedreaptă minciună dă seama de vezi și-auzi astea toate

și moarte și viață — o taină de cînd lumea — precum adîncul mării care murînd renaște cuvintele spuse ieri se vor snune și miine dă seama de vezi și-auzi astea toate

doar cel ce va fi în adevăr cuvîntul locuitor statornic și timp de o secundă păzi-va patria de nedreapta minciună a toate cite sînt și fi-vor fără moarte

în adevăr cuvîntul eu-ntoarcerea din urmă precum adîncul mării care murînd renaște cuvintele spuse ieri se vor spune și miine dă seama de vezi și-auzi astea toate

ION BORODA

ADRIAN PĂUNESCU

Canonadă melancolică

Intregul turn al lumii se sfișie
În zgrunțurii nisipului solar
Și stropi aprinși de frunze roșii sar
În canonade de melancolie.

Ce-a fost ast-primăvară cine știe ?
Nici noi n-avem de amintiri habar,
Amurgul toarnă toamnă în pahar
Și cîntă aguridele din vie.

E totul un salon oracular,
E totul o duioasă prăvălie,
Unde se vinde iarnă timpurie
Și pentru timple doze mici de var.

Pămîntul e acum o fierărie
În mina unui tandru potcovar.

Piinea

Primiți luminata poveste
Din noaptea trecutului meu
Cînd maica din lut făcea țeste
Din lut ca din blind minereu.

Aceasta a fost piinea noastră
Sub țestele ei de pămînt,
Mușcata ardea în fereastră
Cu picuri din singele sfînt.

Aceasta-i povestea de noapte
Cu maica și țestele ei
Pe vatră, căldarea cu lapte
Și-n curte iernaticii miei.

Bunica acum nu mai este
Din lut, nu se poate scula
Și nu știu ce zace sub țeste,
Colacul de piinea sau ea.

Rugă pentru părinți

Enigmatici și cumiți
Terminindu-și rostul lor
Lingă noi se sting și mor
Dragii noștri dragi părinți.

Cheamă-i, Doamne, înapoi
Că și-așa au dus-o prost
Și fă-i tineri cum au fost
Fă-i mai tineri decît noi.

Pentru cei ce ne-au făcut,
Dă un ordin, dă ceva,
Să-i mai poți întirzia
Să o ia de la-nceput.

Au plătit cu viața lor
Ale fiilor erori,
Doamne, fă-i nemuritori
Pe părinții care mor.

Ia priviți-i cum se duc,
Ia priviți-i cum se sting

Luminări în cuib de cuc
Parcă tac și parcă ning.

Plini de boli și suferinți
Ne întoarcem în pămînt
Cît mai sintem, cît mai sint
Mingiați-i pe părinți.

E pămîntul tot mai greu,
Despărțirea-i tot mai grea
Sărut-mîna, tatăl meu !
Sărut-mîna, mama mea !

Dar de ce priviți așa
Fata mea și fiul meu ?
Eu sint cel ce va urma,
Dragii mei, mă duc și eu.

Sărut-mîna, tatăl meu,
Sărut-mîna, mama mea,
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetița mea.

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetița mea.

Ioan Jinga:

„Pentru o continuă readaptare a școlii, la cerințele vieții”

— Stimate tovarășe Ioan Jinga, con-vorbirea noastră are loc la puțin timp după lucrările Plenarei largite a C.C. al P.C.R., în cadrul cărora un loc destul de însemnat l-au ocupat problemele educației și învățămîntului în țara noastră, în ansamblul preocupărilor generale legate de activitatea în domeniul ideologiei. Din perspectiva sarcinilor ce se desprind din documentele plenarei, din Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, dv., ca inspector general al Inspectoratului școlar al municipiului București, care socoțiți că sint problemele majore cu care se confruntă învățămîntul la ora actuală, care sint obiectivele care stau în fața oamenilor școlii în momentul de față ?

— Între problemele de primă importanță ale învățămîntului și ale școlii se înscrie la loc de frunte aceea referitoare la educația politico-ideologică și moral-cetățenească a tineretului școlar. Este foarte adevărat că se organizează în unitățile de învățămînt destul de multe activități menite să asigure educarea patriotică și revoluționară a tineretului școlar. Nu întotdeauna însă acestea au și eficiența educativă scontată. Mai exact, nu în suficientă măsură cunoștințele se transformă în convingeri, iar convingerile în deprinderi practice de comportare. Este domeniul în care consider că avem încă foarte multe de făcut și, fără să dăm rețete, invităm organele colective de conducere din școlii și pe colegii noștri — educatoare, învățători, profesori, maiștri-instructori etc. — să reflecteze mai adînc la sensul și semnificația țezelor și ideilor cuprinse în magistrala Expunerea a secretarului general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, rostită la recenta plenară, în care se spune: „Începînd de la învățămîntul preșcolar și pînă la învățămîntul universitar, copiii, tinerii trebuie crescuți și educați în spiritul dragostei de patrie, al devotamentului față de socialism, față de partid, în spiritul muncii, înarmîndu-l cu cele mai noi cuceriri ale științei și cunoașterii umane”. Educația patriotic-revoluționară a tineretului școlar nu trebuie declarată sau considerată epuizată în cadrul activităților instructiv-educative, ci trebuie trăită, materializată în fața de viață, printr-o atitudine înaintată față de muncă și învățatură, printr-o pregătire temeinică pentru profesie, prin participarea la soluționarea tuturor problemelor cu care se confruntă colectivitatea umană într-o etapă dată. Este timpul să înțelegem că cea dintîi dintre responsabilitățile educatorilor din învățămînt este aceea social-politică.

— După cum se arată și în documentele recentei plenare a partidului, obiectivul principal este, la ora actuală, împletirea învățămîntului cu munca, pregătirea tineretului pentru muncă și viață. Care sint căile prin care acest obiectiv poate deveni realitate ?

— Conturarea finalității sociale a școlii a fost dintotdeauna una dintre cele mai importante probleme ale școlii. Școala trebuie să realizeze neconținut o adaptare și o readaptare la cerințele vieții, ale practicii social-politice. Pentru aceasta este nevoie în primul rînd de schimbarea mentalității educatorilor (denumesc cu acest cuvînt pe toți cei antrenati în procesul de instrucție și educație: educatoare, învățători, profesori, maiștri etc.) asupra rostului școlii într-o societate dinamică, în continuă transformare, cum este societatea noastră. Este nevoie ca întreaga masă a educatorilor să accepte și să acționeze în ideea imbinării neconținute a învățămîntului cu munca productivă.

— În ce fel trebuie înțeleasă această imbinare ?

— În orice activitate didactică din cadrul procesului instructiv-educativ trebuie găsite legături nemijlocite cu activitatea practică, astfel încît să depășim modul teoretic și „savant” de predare a cunoștințelor. Elevii trebuie învățați cum să înțeleagă funcționarea noului mecanism economico-financiar, de exemplu, or, pentru asta, au nevoie să-l vadă, ca să zic așa, „pe viu”, în fabrici și uzine. De asemenea, trebuie luptat pentru schimbarea concepției părinților despre școală. Mulți dintre ei se deprind greu cu ideea că fiii și fiicele lor trebuie să facă și unele activități care țin de munca fizică. Există mentalitatea că, dacă elevul termină 10 sau 12 clase, pregătirea lui este incompatibilă cu o activitate productivă, în sfera producției de bunuri materiale. Or, pe lîngă faptul că aceste bunuri, de care nu ne putem lipsi, trebuie făcute totuși de cineva, trebuie să înțelegem că acești tineri, absolvenți a 10—12 clase, sint chemați să le facă mai bine !

— La ora actuală conlucrarea școlii cu familia pune probleme deosebite ?

— Înainte de orice trebuie spus că astăzi factorii care intervin în educarea copiilor și tinerilor nu mai sint doar școala și familia, ci și organizațiile de copii și tineret, colectivele de muncă, mass media, strada, prietenii și nu întotdeauna influența lor este convergentă. De aceea, rolul conlucrării școlii cu familia este tot mai complex. În ultima vreme se poate vorbi de o diminuare a ponderii educației în familie, dat fiind că în multe cazuri ambii părinți sint încadrați în producție. Este o situație aproape generală. În consecință, școala — alături de organizațiile de copii și tineret — este nevoită să preia o parte din sarcina educativă a familiei și să ajute familia însăși să-și exercite cu competență responsabilitățile educative.

— Ce ar mai fi de făcut în acest sens ?

— Multe. În primul rînd, sintem deficițari la capitolul pregătirea tineretului pentru viața de familie. Acest domeniu este neglijat aproape total. Ca să putem avea cel puțin în viitor o conlucrare reală și eficientă între școală și familie, elevii pe care-i educăm astăzi — mă refer în special la cei din ultimele clase de liceu — trebuie inițiați în legătură cu raporturile dintre sexe, cu alegerea partenerului sau a partenerului de viață, asupra rolului familiei în societate, ei trebuie pregătiți pentru a crea în viitor un climat de familie corespunzător, bazat pe conlucrarea dintre cei doi soți — și subliniez aceasta pentru că încă mai persistă concepția învechită de a lăsa exclusiv în sarcina mamei problema educației copiilor. Tinerii trebuie să știe că responsabilitățile în educarea celor mici revin întregii familii (tată, mamă, frați, bunici), ponderea deținînd-o evident, părinții. În plus, viitorii părinți trebuie să fie înarmați cu o anume pregătire psihologică și pedagogică.

— Care credeți că este la ora actuală stadiul de concretizare a triadei învățămînt-cercetare-producție ?

— Aș spune că trebuie să ne referim mai mult la legătura dintre învățămînt și producție, întrucît la nivelul învățămîntului preuniversitar cercetarea științifică este mai greu de făcut. Ea se poate aborda cu succes abia în clasele

mai mari. Cu toate acestea, activitățile organizate în cercurile științifice și tehnico-aplicative oferă cadrul adecvat pentru stimularea curiozității științifice, a gândirii creatoare și chiar pentru realizarea unor cercetări aplicative de complexitate mai redusă. Aș aminti în acest context că în unele școlii s-au obținut rezultate interesante de către echipele mixte alcătuite din profesori, cercetători sau specialiști din producție și elevi, ceea ce demonstrează că nu vîrsta își spune întotdeauna cuvîntul cînd e vorba de idei originale. Din păcate, acest aspect al problemei e adesea neglijat de oamenii școlii, care tind să se țină de „bucăea cărții” și a programelor școlare, deși elevii își pun și pun probleme originale, interesante, pe care nu le pot soluționa încă singuri. Legarea învățămîntului cu producția se realizează de mai mulți ani prin sistemul practicii nemijlocite pe care elevii din gimnaziu o realizează în atelierul școlii, iar cei din liceu în ateliere și întreprinderi, în funcție de profil.

— Actuala formulă de organizare și desfășurare a acestei practici în producție vi se pare cea mai potrivită ?

— Nu de formulă organizatorice ducem noi lipsă ! Practica în atelierul școlii și în întreprinderi, așa cum se desfășoară ea la ora actuală, este bine gândită, după părerea mea. Ceea ce nu se realizează încă pe deplin este o bună corelare între structura planului de producție și cea a programei școlare de instruire practică. Mai concret: uneori întreprinderile nu se îngrijesc îndeajuns să ofere elevilor posibilitatea de a cunoaște și de a-și însuși toate operațiile legate de meseria pentru care se pregătesc. Desigur, și întreprinderile au unele greutăți, necesități proprii de producție, dar nu trebuie să se uite că acești elevi sint viitorii lor muncitori și calitatea muncii lor viitoare depinde în bună parte de felul în care îl ajută în pregătire întreprinderea în perioada formării lor profesionale.

— S-a vorbit nu o dată de o anume scădere a nivelului calitativ al învățămîntului. Și în paginile revistei noastre au fost publicate opinii ale unor cadre didactice în acest sens, anechete, interviuri, prin care încercăm să aflăm cauzele și eventual soluțiile acestui „impas”. Sînteți de acord că el există ?

— Nu este vorba de un impas, ci mai degrabă de o „criză de timp”.

— În ce sens ?

— În sensul că volumul de cunoștințe care se predau pe toate treptele de învățămînt a crescut și tinde să crească neconținut, uncori fără să țină seama de factorul funcționalitate, operaționalitate.

— Este vorba deci de supraîncălzire ?

— Da, supraîncălzirea este o realitate. Fiecare profesor — și mai ales cînd este și autor de manuale — consideră că disciplina pe care o predă este cea mai importantă, atunci cînd se discută despre descongestionarea planului de învățămînt.

— Cum vedeți realizată această descongestionare ?

— În primul rînd prin realizarea unor programe de tip modular, bazate pe organizarea conținutului învățămîntului în blocuri de cunoștințe și deprinderi, care să poată fi folosite în totalitate sau parțial, în diferite combinații, în funcție de obiectivele urmărite, de profilul și finalitatea socială a școlii respective. Trebuie să acceptăm că este necesar să se renunțe la unele cunoștințe din programele școlare și să-i pregătim pe elevi în vederea autoinstruirii permanente. O altă problemă este și cea a corelării activităților școlare și extrascolare. Între acestea din urmă se numără și temele pentru acasă. Unii educatori exagerează, dau copiilor teme peste puterile lor și contribuie astfel la supraîncălzirea. Pe de altă parte, deși există „programe comune de activități politico-ideologice, cultural-educative și sportiv-turistice”, uncori datorită insuficienței conlucrării dintre diferiții factori, apar paralelisme, suprapunerii. Fiecare încearcă să-și realizeze sarcinile cît mai bine, uitînd însă că la toate aceste acțiuni trebuie să participe elevul, același elev.

— Există la ora de față o tendință de „maximalism” în alcătuirea manualelor ?

— Da, există o astfel de tendință. Cite ceva despre asta am și spus deja. Un singur lucru aș vrea să arăt: toată lumea critică manualele, dar prea puțin se angajează să facă altele mai bune.

— Dar există un sistem de concursuri de manuale, deschise tuturor cadrelor didactice și popularizate în mod corespunzător ?

— De cele mai multe ori manualele sint acceptate prin concurs. Dar se mai întimplă și să fie comandate, atunci cînd nu se oferă nimeni să le facă, iar concursurile sint anunțate de regulă în presa de specialitate.

— Anul acesta este pentru învățămîntul liceal un an deosebit, după cîte știm. Ce ne puteți spune despre aceasta ?

— Da, anul acesta urmează să fie școlarizată în clasa a IX-a cea mai numeroasă generație din istoria învățămîntului: în București de pildă avem peste 44 000 de absolvenți ai clasei a VIII-a, față de circa 19 000 — media ultimilor trei ani ! Vreau să precizez de la bun început că facem eforturi să asigurăm condiții pentru creșterea teoretică și practică a acestei generații numeroase, la un nivel calitativ cît mai înalt. Sigur, problema nu este deloc simplă. Trebuie asigurate mai întîi spațiile de învățămînt și de instruire practică, mijloacele de învățămînt necesare, dar și cadre didactice pregătite corespunzător exigențelor treptei întîi de liceu. La ora cînd stăm de vorbă, socotim că problemele sint rezolvate sub aspectele lor esențiale. Am stabilit să dotăm cu prioritate școlile de 10 ani care vor funcționa pentru prima dată cu clasa a IX-a și să asigurăm instruirea profesorilor care de asemenea vor preda pentru prima dată la treapta I de liceu, deși ei au studii superioare corespunzătoare.

— Cum va fi rezolvată în acest an problema înscrierii absolvenților școlii generale în treapta I de liceu ?

— Pentru a evita aglomerarea exagerată a unor școlii desfășurăm o intensă acțiune de orientare și reorientare profesională și școlară a elevilor, dar mai ales în rîndul părinților lor. Ministerul Educației și Învățămîntului a îmbunătățit anul acesta sistemul de înscriere în treapta I, în sensul că acolo unde vor fi mai multe solicitări față de numărul de locuri planificate (pentru că o planificare este absolut necesară, întrucît la absolvire trebuie să li se asigure tuturor un loc de muncă), probele de verificare a cunoștințelor se vor da pe liceu și nu pe profile, cum se făcea în anii trecuți. cînd candidații cu medii de peste 8,50 n-au putut fi înscriși la Liceul de matematică-fizică „N. Bălcescu”. Iar candidații cu note mult mai modeste au rămas înscriși la clasele cu profil industrial, beneficiind de baza materială și de încadrarea acestor prestigioase instituții de învățămînt.

— Cum se va face apoi repartizarea pe profile a celor admisi ?

— În funcție de opțiunile lor, în ordinea descrescîndă a mediilor obținute la probele de verificare. Socotim că un asemenea sistem este mult mai echitabil. În același timp, dorim să-i asigurăm pe părinți că noi sintem permanent preocupati ca la toate liceele și școlile generale cu clase I—X să existe condiții cît mai bune de pregătire și să acordăm cu prioritate scrierii școlilor care nu au beneficiat pînă acum de încadrarea și baza materială cerute de exigențele învățămîntului liceal actual.

Avem, două cum vedeți, sarcini mari și complexe. Înceind un an școlar sub lumina prețioaselor indicații cuprinse în Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la recenta plenară, noi, oamenii școlii, ne pregătim cu toate forțele — alături de întregul nostru popor — pentru a realiza, pe tărîmul în care activăm, cea nouă calitate spre care trebuie să conveargă eforturile României socialiste.

Scrisoare necomentată

Pornind de la articolul „La Drăgășani a apărut un cimitir al peștelui”, publicat în revista „Flacăra”, în legătură cu pierderile de pește suferite de Întreprinderea piscicolă Botoșani, în timpul înghețului de iarnă, propunem o soluție care în condițiile actuale de poluare a apelor să evite aceste pierderi.

Din articolul amintit rezultă că peștii au murit din cauza lipsei de oxigen și a concentrațiilor mari de poluanți toxici. Noi credem că nu lipsa de oxigen poate fi incriminată ci numai creșterea concentrației de poluanți. Din literatură și din experiența noastră, știm că în timpul conglării unei soluții, cea care trece prima în stare solidă, de cristale, este apa pură. Sărurile dizolvate în apă rămân la fundul recipientului, deci concentrându-se. Același fenomen s-a produs și în cazul iazurilor cu pește. Substanțele toxice poluante s-au concentrat sub gheață la o concentrație care depășea limita lor de toxicitate.

Problema care se pune este de a păstra concentrația poluanților toxici la o limită sub-toxică în condițiile în care stratul de gheață ajunge la 1 m grosime.

Soluția care se impune este de a scădea cantitatea de apă pură care prin înghețare ar ieși din soluție sub formă de cristale.

Noi propunem scăderea suprafeței înghețabile (I) prin adincirea lacului cu o dragă (3-3 m) în zona de mijloc. Volumul de apă fiind același, suprafața lacului s-ar micșora, cantitatea de apă transformată în gheață ar fi mai mică și limita de toxicitate a poluanților nu ar mai fi depășită. În acest fel s-ar reda agriculturii o nouă suprafață arabilă. Teoretic, numai avantaj.

Vă rugăm să comunicați forurilor interesate propunerea noastră.

DINU STAVRI

Str. Pașcani 3, bloc D, 6, ap. 39
București
Tel. 78 28 53

„Vă rugăm să publicați rîndurile noastre adresate forurilor competente prin care solicităm deschiderea grabnică a unui anticariat în orașul Petroșani. De eficiența economică (și nu numai...) credem că nu e cazul să ne îndoim, iar rezultatele vor fi, cu siguranță, peste așteptări, mai ales că ar servi întregul municipiu. Propunerea a mai fost făcută în anii 1980 și 1981, dar nu s-a putut constata nimic în acest sens”. Semnează un grup de studenți din Petroșani.

Procuratura Generală, Direcția judiciară pentru cauzele civile: Referitor la scrisoarea petiționarei Polixenia Iosif din com. Băbeni-Ungureni 120 (Vilcea), vă facem cunoscut că cele sesizate au fost examinate și constatându-se că sînt intemeiate s-a declarat recurs extraordinar, care a fost trimis Tribunalului Suprem, pentru judecare.

„Tîn să vă prezint „o problemă în terapeutică stomatologică. Pînă la soluționarea combaterii durerilor dentare care se bazează pînă în prezent pe tratamente „tradiționale”, propun o soluție pe bază de propolis pentru aplicarea în diagnosticul „pulpită”, soluție ce poate fi comercializată și în farmacie, în cazurile urgente, sub formă de picături — fără rețetă. Soluția îmbibată pe vată poate fi aplicată direct de către cel suferind în cavitatea unde se manifestă durerea. Soluția propusă: propolis 20% plus alcool 80% (de 87°) de macerat. Se poate aplica sub forma unui pansament eventual închis. Produsul este biologic, fără componentele iritante și toxice ale soluției Bonain”. (N.R.: Mulțumim dentistului pensionar Gheorghe Gh. Blaga, din com. Afumați-Ifov, și îl așteptăm la redacție pentru alte precizări, poate și pentru alte soluții ce privesc tratamentele dentare. De asemenea așteptăm opiniile medicilor stomatologi în legătură cu propunerea dr. Gh. Blaga).

Consiliul popular al sectorului 4: Răspunzînd Asociației civile a proprietarilor Bloc A 13, str. Uioara nr. 9, referitor la unele probleme privind amplasarea și activitatea Școlii generale nr. 36 din str. Costila nr. 3, sect. 4. Mutarea gardului școlii nu este posibilă în actuala etapă; plantarea de arbori o puteți executa prin asociația de locatari, cu sprijinul A.D.P., sec. 4; s-a discutat cu colectivul de conducere al școlii, rezultînd că s-au luat și se vor lua măsuri de educare și supraveghere a elevilor pentru a nu mai tulbura liniștea locatarilor, în recreații și după orele de curs. (Cum, adică, s-au luat măsuri de educare? Educarea nu mai e un proces permanent, unul dintre principalele scopuri ale școlii?)

„Pe str. Gheorghe Donici a început să se construiască o școală, iar tovarășii de pe șantier au făcut o improvizație cu niște conducte — de la o gură

de apă și de o săptămînă se iese o mare cantitate de apă. Sînt convins că au de gînd să o țină așa pînă se termină școala. Strada se află pe Calea Rahovei la intersecția cu str. Sebastian. (Stimate Constantin Ilescu, poate șantierul respectiv dorește să facă în dar bucurărilor cu dor de mare o... ministațiune nautică...)”

Pentru că tot am vorbit despre... apă, iată scrisoarea Asociației locatarilor Blocului 16, din Bd. Metalurgiei nr. 16:

„Blocul 16 a fost dat în folosință înainte de 1 Mai 1979. Nu are recepția finală deoarece constructorul, Grupul de Șantier nr. 5 din CCMB, nu s-a prezentat să facă remediile. Este vorba, în principal, de subsolul blocului, care, de la darea în folosință și pînă acum, este inundat ca urmare a unei defecțiuni de construcție. Apa din canalul colector refulează în subsolul blocului nostru, ori de cîte ori canalul se înfundă. În urma sesizărilor la toate nivelele s-au deplasat o serie de comisii la blocul nostru au constat că sesizarea e fondată și... au plecat. Or, numai cu atît, apa de la subsol, tîntării și mirosul insuportabil nu se pot înlătura. S-a reproșat asociației faptul că nu se spală subsolul, dar acest lucru nu e posibil, deoarece pe jos nu e beton ci pămînt, chipurile, bătătorit. De trei ani Blocul 16 este plin de tîntari și mirosul de pe scări pătrunzînd în apartamente le face improprii destinației lor.

Primim din partea Casei Tineretului Timișoara: „Clubul de anticipație „Helion” al Casei tineretului din Timișoara organizează între 4 și 6 iunie 1982 ediția a II-a a Festivalului de literatură și artă de anticipație „Zilele Helion”. Din program: lectura lucrărilor înscrise în concursul de creație, simpozion organizat de cenaclurile Helion, H.G. Wells, Quasar, un film științifico-fantastic și o masă rotundă.

Consiliul popular municipal Tirgoviște: Referitor la cele sesizate de către locatarul Dumitru Chesaru din str. Aleea Socului, bl. 19: Cu concursul organului local de miliție și al Asociației de locatari din zonă s-a organizat supravegherea acestui teren și într-adevăr au fost depistate unele persoane lipsite de bună cuviință care deranjau locatarii prin manifestări indecente. Acestora li s-au aplicat avertismentele sau amenzi contravenționale — după caz — și în acest mod aspectele din scrisoare au fost soluționate, în prezent respectîndu-se liniștea și climatul civilizat în zona respectivă.

Uniunea județeană a cooperativei de producție, achiziție, desfacere a mărfurilor și credit Alba: La scrisoarea tov. Maria Virciu, om al muncii, încadrată la coop. de producție, achiziții și desfacere din com. Sohodoj (Alba), prin care sesizează faptul că a fost pedepsită pe nedrept, scrisoare publicată în revista Flacăra nr. 19/14 V 1982, vă comunicăm că UJECOOP

Alba, ca urmare a contestării sancțiunii, a constatat netemeinicia acesteia și prin Decizia nr. 102/3 V 1982, a anulat decizia cooperativei, ca nelegală.

Primim din partea tov. prof. Ioan Gora, de la Școala generală nr. 13 din Cluj-Napoca: Formația corală „ANTIFONIA” a conservatorului G. Dima din Cluj-Napoca dirijată de Dr. conf. Constantin Ripă a obținut PREMIUL I CUM LAUDE la Festivalul-concurs de la Neerpelt (Belgia) la începutul lunii mai 1982 și a susținut în continuare concerte în orașele Lanaken și Gent. Multe felicitări!

Combinatul de oțeluri speciale, Tirgoviște: Privind scrisoarea adresată de către tov. Emilia Preda, care reclamă că în 1979 a fost calificată ca tîrmist (după 6 luni a avut accident în muncă, fapt pentru care a fost pensionată), dar nu mai poate lucra la același loc de muncă: Față de cele de mai sus s-a luat legătura cu conducerea uzinei și s-a stabilit să i se schimbe locul de muncă tot în cadrul secției LBE, la atelierul bobinaj pentru calificarea bobinator, unde sînt îndeplinite condițiile de muncă recomandate de medic. Tovarășa Emilia Preda a fost mulțumită de noul loc de muncă.

Consiliul popular al municipiului Deva ne informează, în legătură cu scrisoarea unui grup de cetățeni din Deva, Bd. M. Kogălniceanu, bloc 2, că din analiza celor sesizate a rezultat că acestea corespund adevărului. Pentru a elimina neajunsurile semnalate de locatari s-a discutat cu conducerea autobazei și sînt în curs de perfectare formele de atribuire provizorie, aflate în administrarea acestei unități, a unei porțiuni de teren, preluat de la întreprindere, prin amenajarea căreia se va îndepărta parcul de autobuze din imediata vecinătate a locuințelor.

Dacă aveți ocazia să treceți prin Roman, veniți să vedeți o stradă construită în 1975, care a costat peste un milion de lei și pe care în martie 1981 au distrus-o constructorii trustului local. În loc să facă lucrări de amenajare a șantierului, au construit „tranșee” pe mijlocul străzii încît scot cu macaralele mașinile din gropi. Locuitorii străzii Vasile Alecsandri din Roman.

Institutul de medicină din Timișoara ne informează, în legătură cu articolul „Concurs fără acoperire morală”, publicat în revista noastră la 20 IV 1982, că doctorița Mariana Vasile a fost declarată, de către comisia de concurs, reușită. La rîndul său, Consiliul profesoral, luînd în discuție rezultatul respectiv (amintim că celălalt concurent, dr. C. Cojocaru, introdusese o contestație) a validat rezultatul concursului pentru ocuparea unui post de asistent universitar la catedra O.R.L., poziția X/8, concurs cîștigat de dr. Mariana Vasile. Hotărîrea aceasta a fost confirmată și de Senatul Facultății de medicină din Timișoara, renunțîndu-se astfel la ideea (criticată în articolul nostru) repetării examenului.

În acest fel, s-a îndeplinit un act de dreptate, pe care îl salutăm cu satisfacție. Prompt, adevărat și în spiritul echității.

De cîțiva ani un „trust” de speculanți și intermediari se instalează cu corturile în pietele Capitalei, în jurul sărbătorii Moșilor, vinzînd mînuți de oale vopsite cu duco, înșelînd populația și concurîndu-i pe ceramiștii din Hurezu, Oboga și alte centre reputeate. O poluare a folclorului sub ochii noștri. Știrea ne-a parvenit de la sculptorul C. Iordache, care ne mai face cunoscut că urmele cetății dacice din Brașov se degradează iremediabil. Istoricii locali ne amintesc că înălțimea Timpa era denumită de germani „Zinoe”, care în germana veche înseamnă „cetate fortificată”. Altarele lui Cronos. Insuși Nicolaus Olahus afirma că în limba dacică Brașovul s-ar fi numit Zemigetuză, care ar fi însemnat „înălțimea altarelor lui Zamolxis Cronos-zeu al timpului. Transmitem apelul sculptorului C. Iordache organelor în drept pentru restaurarea și conservarea acestor ziduri de cetate. Ele fac parte din tezaurul patrimoniului național.

O știre venită din Tirgu Frumos, de la Dumitru Păpușoiu, „Zilele acestor comuna Bivolari din județul Iași a trăit două evenimente importante: inaugurarea noului cîmin cultural, clădire construită prin contribuția voluntară a locuitorilor și care are o sală de spectacole cu 450 de locuri, o expoziție permanentă, un club pentru tineret și o bibliotecă; al doilea eveniment, înminarea Ordinului Muncii clasa a II-a Consiliului popular”.

Propunem Inspectoratului școlar al municipiului București și M.E.I., ca, la recomandarea directorilor caselor de copii și ai școlilor speciale, educatorii care au primit calificative bune și foarte bune, care s-au achitat de sarcini în mod conștiincios, luînd în calcul dragostea pentru copii și care doresc să rămînă în casele de copii, să fie menținuți în continuare, situația educatorilor suplimentari fiind hotărîtă din timp, chiar în perioada vacanței de vară, astfel ca la 1 septembrie toți educatorii să fie prezenți în tre copii, pentru a-și putea organiza grupele de elevi în condiții bune, luînd măsuri pentru echiparea copiilor cu îmbrăcăminte, rechizite. Perioada 1-15 septembrie este MOMENTUL CRITIC din casele de copii, mai ales că vin preșcolarii, care au probleme deosebite — în ceea ce privește acomodarea”. (Statie Gleb — director al casei de copii școlari nr. 3, București)

Directia județeană de poștă și te. Alba: „Referitor la sesizarea lui Birciu Ioan din Decea, vă comunicăm că în urma cercetărilor am constatat că cele semnalate sînt reale. Am sancționat lucrătorii oficiului Aiud, vinovați de negreurile produse”. Cum?

Pagină realizată de PIA OLARU

Posta redacției

Constantin Marin — București: Pensile de invaliditate gr. III împreună cu retribuițiile primite pentru munca depusă nu pot depăși pentru cei încadrați în grupa III de muncă, așa cum este cazul dv., 70 la sută din retribuita avută la data pensionării, actualizată potrivit majorărilor pentru acea funcție. Ioan Trifu — Medias: Aveți posibilitatea ca, după trecerea unui interval de 3 luni de la încadrarea în categoria a IV-a, să solicitați înscrierea la examen pentru categoria a V-a de retribuitie.

Matilda Ruxanda — Constanța: La scrisorile dv. ați primit răspuns de la ADAS, la data de 5 mai a.c. I. Dinu — Arad: Urmăriți revista „Tribuna școlii”, unde vor fi publicate posturile și catedrele vacante, perioada de depunere a dosarelor de transferare, precum și indicațiile privind transferarea cadrelor didactice în acest an. Mirela Popescu — Constanța: Cereți relații la Consiliul popular Gîrbovi. Mariana Cătrina — București: Interesați-vă direct la Institutul de arhitectură. Nicolae Pirvu — Caracal și Rozalia Szabo — Sighisoara: Repartizarea pe locuri de muncă și precizarea atribuțiilor și răspunderilor acestora, precum și schimbarea locului de muncă în cadrul unității, în aceeași localitate, pentru buna organizare a producției, fără modificarea elementelor esențiale ale contractelor de muncă, sînt de competența exclusivă a conducerei unității. Ion Tănăsescu — București: Scrisoarea la care vă referiți nu s-a primit. Reveniți cu amănunte.

Ioan Scheau — Brașov și Ilie Pirnea — Vlădești (Vilcea): Scrieți-ne sau treceți pe la redacție (secția probleme cetățenești). Elena Gordun — București: Dacă apartamentul aparține instituției, nu se poate. Ion Iachim — Constanța: Sporul de șef de echipă se ia în considerare numai la stabilirea retribuițiilor tarifare ale muncitorilor (șefi de echipă) care sînt promovați în funcții de maiștri. Neculai Hanu — Muncelu (Vrancea): Cereți la unitatea sanitară de care aparțineți trimitere la o clinică de specialitate din București.

MARGA NEDELEA

„FLACĂRA” nu ia în considerare scrisorile anonime și nu primește acte originale. Scrieți-ne cit mai concis. Și nu uitați să vă iscăliți. Precizați eventual telefonul unde vă putem găsi.

Nimic nu e mai gol decât un bazin gol

Am bătut, timp de trei zile, drumurile a două județe și am cunoscut la Comitetul Județean pentru Educație Fizică și Sport tovarăși foarte amabili a căror principală indelețnicie părea a fi, cel puțin în aceste zile, întocmirea de situații, tabele, planificări. Activiști sportivi de mina întâi trudind din greu la hirtii!

La Baia Mare, bunăoară, trebuia întocmită urgent o situație a atletismului, o apreciere a momentului și a perspectivei. Există în județ 18 antrenori retribuiți, cu obligații deosebite în ce privește selecția celor mai dotați copii. Fiecare antrenor de atletism are datoria de a avea 13 copii la grupa „începători”, 12 la grupa „avansați” și 4-8 copii la grupa de perspectivă. Evident, nu-i vorba numai de selecție. Ca să-ți dai seama de talentul unui copil, el trebuie pregătit. În general, listele de nume de copii pe care le pregătesc antrenorii nu pot fi socotite o bază reală de discuție. În aceste grupe au fost nominalizați, la întâmplare, copiii de prin preajma antrenorului, ca să-i iasă omului numărul.

Ca să iasă numărul în plan județean. Ca să iasă numărul în competițiile de masă pentru copii.

Sigur, sportul de masă are mai multe rațiuni, cea mai sănătoasă dintre ele fiind și cea mai veche: o minte sănătoasă într-un corp sănătos. Numai că vedem bine, organizarea sportului de masă, în mai toate compartimentele, conțenează pe oameni calificați și plătiți să se ocupe de organizare. Or, un lucru organizat trebuie să dea și rezultate măsurabile. Pentru organizarea pe față a sportului de masă există o armată de oameni și o conducere centrală: Consiliul National pentru Educație Fizică și Sport. Dacă aici, tot ce pare a avea până la urmă importanță, sînt hirtii, e normal ca situația atletismului românesc să fie aceea pe care o cunoaștem și, am putea spune, cu priceperea ziarului „Sportul” de a pune adesea carul înaintea ostiei, aceea pe care o îndurăm plini de speranță. Să ne întoarcem însă la teancurile de hirtii de la C.J.E.F.S.-uri, să privim mai de aproape realitatea unor sporturi ce vorbesc de interesul real ce se acordă pregătirii prin sport a tinerelor generații și să fim de acord că trebuie schimbat ceva.

Iar ce trebuie schimbat e concepția. Și cum concepția e a unor oameni care tin la ea, de moment ce o hotărăsc și o codifică, trebuie schimbați chiar niște oameni.

Tovarășul Antonu Biro, secretarul C.J.E.F.S. Satu Mare, e un om dăruit cu trup și suflet sportului. A făcut sport de performanță în mai multe ramuri și-a clădit un fel de monument al profesiei, învățînd să înoate mai bine de 25 000 (!) de copii și, ce-i mai important,

e o persoană care știe că fiecare lucru, ca să fie bun, trebuie să înceapă bine. Îi propun să citim „Calendarul competițiilor sportive de masă din cadrul „Dacia” editia 1982 și tocmai etapa de vară, în care ne găsim. Să citim, de exemplu, nu capitolele de motociclism, automobilism și tir (etapele pe asociație sportivă, localitate și județeană) pentru că, oricît am fi noi de dedicați statisticii, tirul nu e și n-are cum să fie sport de masă, iar automobilismul e departe de a fi soluție pentru o minte sănătoasă în corp sănătos. Să vedem, de exemplu, unde pot să înoate copiii și, indeobște, masele — dacă vorbim de sport de masă — în Satu Mare. Există două bazine: unul cu ape termale, mic și în afara intereselor sportului, și un al doilea, pe malul Someșului care, poate să vă pară straniu, deși există n-are cum să fie umplut cu apă. E un bazin, ca să-i spunem astfel, cu o condiție pur conceptuală. Și nimic pe lumea asta nu-i mai gol, după cum observa un scriitor, decât un bazin gol. E limpede că, în absența unui bazin de înot cu apă, în municipiul Satu Mare și județul Satu Mare, oricîte statistici ar face C.J.E.F.S.-ul și C.N.E.F.S.-ul, concursurile „Dacia” și capitolele sport de masă-înnot rămîn niște agreabile ficțiuni.

Sigur, avem datoria morală de a nu construi mari complexe sportive cită vreme nu am pus bine la punct pregătirea fizică în școli, pe terenurile și în sălile de sport existente. Dar un bazin de înot nu-i, orice s-ar zice, decât o cheltuială minimă cu un folos deasupra oricărei îndoieli. Bazinul gol de la Satu Mare și care nici nu are cum să fie umplut cu apă — neavînd, pe românește zis, teavă — aparține gospodăriei municipale.

La Asociația sportivă „Unio” i-am cunoscut pe tovarășii Alexandru Meszaros, presedinte, pe secretarul Gheorghe Liboreanu și pe activistul voluntar Iosif Tarr. „Unio” e o asociație sportivă sindicală tipică. Uzina conțenează pe aproape 12 000 de oameni, grupul scolar are 3 500 elevi, se face sport și indeosebi sport de masă fiindcă e mult tineret și munca e grea și cere ceasuri de prietenie prin sport. Asociația are 7 000 de membri cotizați, 317 sportivi de performanță și 3 400 de oameni în cele 14 ramuri de sport din campionatul asociației. Ce n-are „Unio” e încă un stadion și, în general vorbind, o dotare pe măsura faimei uzinei în industria noastră. Anual, din cotizații și din sprijinul Consiliului Central al Sindicatelor se cheltuiește cu sportul — de masă și de performanță — cam 1 000 000 lei. „Unio” este și genul tipic de asociație sportivă muncitorească spre care ar trebui să se orienteze hotărît C.N.E.F.S.-ul pentru revitalizarea unor ramuri sportive în suferință: lupte libere, haltere, box,

De ce și duminică?

Simbătă, 5 iunie a.c., am descins la Cimpulung Muscel cu speranța că vom putea fi martorii unor manifestări sportive de masă, organizate, fiind un început de vară promițătoare și orașul beneficiind de un aer mai lăptos, care grăbește singele. Încercarea de a intra în contact telefonic cu consiliul orașenesc de educație fizică și sport, respectiv cu tovarășul Ion Dumitrașcu, presedintele acestuia, s-a soldat cu un eșec. A răspuns femeia de serviciu. Am luat drumul stadionului. Acolo, agățat de întrebările noastre, un ins între două virste a strigat cu minile făcute pilnie la gură, spre celălalt capăt al pistei: avem ceva miine? De acolo, de departe, ne-a venit drept răspuns doar o ridicare din umeri. Am ajuns, în sfîrșit, și la sediul cochet al C.O.E.F.S., unde, într-adevăr, singura ființă cu care s-ar fi putut sta de vorbă era femeia de serviciu. Era 11,30, în jurul orei 11, tovarășul Ion Dumitrașcu plecase acasă și nu avea telefon. Ne-am interesat dacă l-am putea găsi cumva a doua zi. Miine? Duminică? — S-a mirat femeia de serviciu și am înțeles, desigur, că simbătă și duminică, la Cimpulung Muscel, sînt zile indeobște nepotrivite pentru sport. Simbătă, e de priceput, sînt trei ceasuri rele... Dar de ce și duminică?

MIHAI PELIN

Tovarășul Alexandru Meszaros, consideră că trebuie să mulțumească tovarășilor Nicolae Dragason, secretar, și respectiv Vasile Vintilă instructor al C.N.E.F.S.-ului pentru județul Satu Mare pentru bunăvoința de a-i fi sprijinit în procurarea unor materiale (o bară olimpică la haltere, o saltea de lupte, ambarcațiuni pentru caiac-canoe).

În planul de măsuri al C.J.E.F.S. pentru anul 1982 se prevede, la „Unio” Satu Mare, selecția unui număr de 1 500 de tineri (între altele la lupte, haltere și caiac canoe). De fapt, aici se poate vorbi cel mai clar de baza de masă a sportului de performanță, fiindcă o multime de concursuri, mai mici și mai mari, contabilizate în planurile de măsuri județene și naționale au mai degrabă caracter de agrement. Dealtfel, se practică o anume confuzie în definirea domeniului sportului de masă, planurile de măsuri avînd uneori ambiția de a planifica totul, pentru a nu planifica, de fapt, nimic.

Iată, bunăoară, paragraful „Activitatea în cartierele de locuințe” din planul de măsuri al C.J.E.F.S. Satu Mare, compus pe ideea un „hei-rup” total, ca reacție respectuoasă la indicațiile C.N.E.F.S. de a se curinde în activitatea sportivă, cum-necum, toată lumea: „vor fi organizate întreceri între blocuri pentru toate virstele și sex la ramurile preferate și accesibile ca: tenis de masă, șah, volei, fotbal redus și altele”.

Și, atunci, ne întrebăm: oare este atît de datoare asociația sportivă a unei întreprinderi de prim rang, cum e „Unio”, să mulțumească tovarășilor Dragason și Vintilă, pentru că au avut amabilitatea de a răspunde unor trebuințe vitale ale asociației? Nu cumva s-a ajuns în faza critică în care o seamă de funcționari ai C.N.E.F.S., în fond angajați ai oamenilor muncii, se poartă ca niște seniori ai bunăvoinței? Un nou popas, la Liceul

Industrial minier. În Baia Mare sportul de masă are, desigur, succese, există oameni care sfîțesc locurile unde muncesc dar și oameni care, oricît ai îndulci cuvîntul, nu-si propun parcă decât să prăpădească bunurile ce li s-au dat. Baza sportivă a liceului acesta cu peste 2 500 de elevi și care ar putea face în mod efectiv demonstrația unei eficiente pregătiri polisportive (stadion cu tribune, sală, grăduri sanitare) e practic compromisă. Tovarășul Alexandru Nicoară, activist al C.J.E.F.S. Maramureș pentru disciplinele handbal, judo, oină, tenis de masă e de părere că activiștii C.J.E.F.S.-ului nu pot să se ocupe decât de îndrumare și control și că organizarea propriu-zisă a sportului de masă e în sarcina unităților industriale, a comunelor, a organizațiilor obștești.

De fapt, adevărurile sînt mai multe: totul începe de la învățămîntul de specialitate, de la institutelor și facultățile cu profil sportiv, de la modul în care e înțeleasă la Consiliul National pentru Educație Fizică și Sport activitatea sportivă de masă, de la practica de a număra sute și mii de competiții al căror scop e foarte discutabil, de moment ce sportul românesc a regresat în mai toate ramurile unde deținea, pînă nu de mult, poziții fruntase. Dacă citești lista acestor competiții și-i ascuți pe activiștii remunerați ai C.J.E.F.S.-urilor cum vorbesc de candid despre procentele de creștere a activității sportive de masă, totul e bine și frumos. Numai că binele acesta de la bază are o măsură acolo, la nivelul performanței. Și măsura ne spune că, de fapt, la bază treburile nu-s deloc clare. Că luptînd pentru mult, s-a pierdut din vedere tocmai calitatea activității sportive de masă. Adică exact ceea ce conțenează.

TUDOR OCTAVIAN

Gimnastica a ajuns sub podium!

La începutul lunii mai, cînd toate titlurile internaționale de gimnastică ale României au revenit tricolorilor, la fete și băieți deopotrivă, a fost mare sărbătoare la F.R.G., la C.N.E.F.S. și, firește, la ziarul „Sportul”. O parte a presei, „Știința tineretului”, „Flacăra” etc., s-a bucurat și ea, ca de oricare alt succes al sportului românesc, dar a refuzat să intre în corul laudătoarelor patronat de C.N.E.F.S. Ba mai mult, vezi numărul nostru din 7 mai, s-a insistat asupra riscului inducerii în eroare, izbinzile a-eelea fiind obținute, repetăm, în fața unor adversari mediocri, de mina a doua.

Ținute la sfîrșitul săptămîinii trecute, la Constanța, campionatele naționale au confirmat, din păcate, aceste rezerve, aceste temeri. Nivelul competiției a fost foarte slab, pe alocuri lamentabil, el probînd că gimnastica românească, disciplină care ne-a adus pînă nu de mult satisfacții majore, se află în impas, amenințată fiind, dacă lucrurile vor continua așa, pe linia rezistenței minime, să plardă pozițiile cîștigate pe plan internațional. Dacă de la băieți, s-o spunem deschis, nu ne așteptăm la cine știe ce, căci avem convingerea că isprava de la Universiadă nu va fi egalată curînd, dacă va fi vreodată, în schimb comportarea fetelor a dezamăgit profund, ridicînd serioase semne de întrebare cu privire la seriozitatea și pasiunea cu care se muncște în acest domeniu. La Constanța, în condițiile în care inegalabila Nadia Comăneci a apărut în postură de arbitru, titlul a revenit, într-o manieră categorică, Laviniei Agache, singura care a mai luminat un concurs în care căzăturile și ratările, unele de-a dreptul penibile, au abundat. În finala la sol, Lavinia a primit nota 10, evoluțiile ei au fost sigure și curate, dar la fel de adevărat e și că eleva din Deva s-a îndreptat cu ușurință spre cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere. În lipsa Ecaterinei Szabo, asupra căreia vom reveni, Cristina Grigoraș, Rodica Dunca și, mai ales, Emilia Eberle, componente ale lotului național și sportive cu palmares strălucitor, Grigoraș campioană europeană

la sărituri și vicecampioană europeană la individual compus (Madrid, 1981), Dunca medallată cu bronz în proba de birnă (Madrid, 1981) și campioana mondială cu echipa (Forth Worth, 1979), Eberle campioană mondială la sol (Forth Worth, 1979), s-au prezentat sub orice critică?! Grigoraș (C.S.S. Onesti) a dobîndit un titlu, la sărituri, dar a căzut la paralele și a ratat la birnă și la sol, încheind pe locul 4 la individual compus, departe de ceea ce se aștepta de la ea?! Și mai slab s-a comportat Dunca (C.S.M. Baia Mare), locul 9, dar cea mai mare deziluzie a campionatelor a furnizat-o, fără îndoială, Eberle (C.S. Arad). Cu citeva kilograme în plus, sovietnică și indiferentă, ea a înregistrat la sărituri liber alese media 4,25?! cu un total de 66,60 p, față de 78,925 al Laviniei, fosta campioană a lumii n-a intrat pe lista primelor 30 clasate, ea pîrînd o umbră a performerei de altădată?! Sigur, e promițătoare ascensiunea sibienelor Mihaela Stănuțel și Camelia Renciu, cîștigătoarele medaliilor de argint și, respectiv, bronz la individual compus, dar saltul lor nu le face încă să fie competitive pe plan internațional și, oricum, el nu reprezintă decît o palidă consolare pe lingă marcatul regres al celor 3, între care Dunca și Eberle sînt foste campioane mondiale?! Iar acest regres e, lesne de dedus, general, de ansamblu, nefiînd vorba de simple ieșiri din formă. Singura care ar fi putut emite pretenții la titlu ar fi fost, după opinile specializatorilor, Ecaterina Szabo, numai că aceasta n-a luat startul la Constanța, în aceleasi zile participînd la un turneu în Olanda, pe care, dealtfel, l-a și cîștigat. Victoria ei în „Eonia Gold Cup”, pentru care i se cuvin, firește, felicitări, nu ne împiedică însă să întrebăm dacă n-ar fi fost normal ca și Ecaterina Szabo să ia parte la campionatele naționale? Acestea sînt, mai bine-zis ar trebui să fie, cea mai importantă competiție dintr-o disciplină sportivă sau alta, în funcție de desășurarea căreia ar trebui fixat integral calendar intern și internațional, cu excepția subînțeleasă a campiona-

telor mondiale, europene etc. Numai că, de mai mulți ani, C.N.E.F.S. ne-a obișnuit cu astfel de „scutiri”, care nu fac altceva decît să scadă valoarea și prestigiul competiției interne numărul 1?! Cazul Ecaterinei Szabo nu-i, din păcate, singular. Atletele care se fofilează, voleibaliștii „pregătiți” pentru cupele europene în afara campionatului, șahiste sau șahiști care, exact pe perioada naționalelor, au de onorat felurite invitații, tenismanii frunțași mereu absenți de la campionatele țării, cu toții beneficiînd de înțelegerea și complicitatea C.N.E.F.S.?! Astfel de practici, am mai spus-o și o repetăm, nu duc la nimic bun, ele prejudiciază, din interior, interesele sportului românesc, ajuns în neplăcuta situație de a ceda tot mai multe poziții de elită.

În gimnastică, ceva trebuie întreprins și încă urgent, căci nivelul a scăzut și scade cu fiecare zi. Atît cel al valorii, cît și cel al pretențiilor, neputîndu-ne altfel explica declarația dată, după naționale, de antrenora federală Maria Simionescu unui cotidian, cum că „în linii largi (cum adică?!) competiția a fost reușită?! Dacă superficialitatea și automulțumirea care au transformat naționalele într-o „sușă” nu vor fi curmate prin măsuri drastice, dacă F.R.G. și C.N.E.F.S. nu vor renunța, măcar acum, la atitudinea lor de pasivitate și îngăduință, gimnastica românească va ajunge, cît de curînd, să trăiască din amintiri.

Pînă atunci însă, la fel de firesc cum ni se pare întrebarea cine poartă vina și pentru acest regres? Cine răspunde? În gimnastică, în alte discipline, talente și posibilități sînt, s-a demonstrat asta, dar lipsa de competență în aprecierea și dirijarea lor, ca și falsele raportări, umflarea cu orice preț a unor rezultate derizorii, își spun, iată, tot mai apăsător cuvîntul. Exigențele puse de partid în fața tuturor domeniilor de activitate sînt, firește, valabile și în sport, dar de la angajamentele asumate de C.N.E.F.S. pînă la fapte rămîne, ni se pare limpede, o distanță cosmică?! Vom mai vorbi despre toate astea.

OVIDIU IOANIȚOIAIA

Dinamo a cîștigat campionatul, retrogradarea încă nu s-a decis

Indiferent de rezultatele ultimei etape, programată miine, Dinamo București e noua campioană de fotbal a țării. În timp ce Craiova a pierdut, miercuri, la Petroșani, 0-1 cu „Jiul”, Dinamo a cîștigat acasă în fața Corvinului, 3-2, acumulînd 47 de puncte față de cele numai 43 ale Universității. Adresînd virtualilor campioni felicitările de rigoare și urmînd, firește, să revenim asupra subiectului, să notăm însă că meciul dintre Dinamo și Corvinul a fost de slabă factură. În fața unui adversar ce părea să fi intrat demult în vacanță, apărîndu-și șansa fără convingere, Dinamo s-a zbatut mai mult pentru succes și, prin această prismă, l-a meritat. Gazdele au atacat pe alocuri insistînd și, chiar dacă au cîștigat printr-un 11 metri oferit de arbitru, victoria lor n-a fost, nici o clipă, pusă în cumpănă. Numai că jocul lor a fost dezordonat, lipsit de lumină și inspirație. Cel mai neinspirat om din teren s-a arătat însă arbitru orădean Mircea Neșu, despre care auzisem și, mai ales, citisem o grămadă de lucruri bune. Miercuri, el a lăsat o impresie penibilă. A fluierat adesea anapoda și, în plus, a acordat pe alocuri insistențe și, chiar dacă au cîștigat printr-un 11 metri oferit de arbitru, victoria lor n-a fost, nici o clipă, pusă în cumpănă. Numai că jocul lor a fost dezordonat, lipsit de lumină și inspirație. Cel mai neinspirat om din teren s-a arătat însă arbitru orădean Mircea Neșu, despre care auzisem și, mai ales, citisem o grămadă de lucruri bune. Miercuri, el a lăsat o impresie penibilă. A fluierat adesea anapoda și, în plus, a acordat pe alocuri insistențe și, chiar dacă au cîștigat printr-un 11 metri oferit de arbitru, victoria lor n-a fost, nici o clipă, pusă în cumpănă. Numai că jocul lor a fost dezordonat, lipsit de lumină și inspirație. Cel mai neinspirat om din teren s-a arătat însă arbitru orădean Mircea Neșu, despre care auzisem și, mai ales, citisem o grămadă de lucruri bune.

Celelalte rezultate ale etapei cu numărul 33 (Chimia Rm. Vilcea — Poli. Timișoara 2-1, Progresul — F.C. Olt 1-3, F.C. Argeș — Steaua 1-0, F.C. Constanța — F.C.M. Brașov 3-0, „U” Cluj-Napoca — S.C. Bacău 1-2, A.S.A. Tg. Mureș — U.T.A. 3-0, C.S. Tîrgoviște — Sportul studentesc 2-2) au complicat, indeobște victoria băcăuanilor la Cluj-Napoca, lucrurile în partea de jos a clasamentului, ultima parte a așazisului clasament al adevărului arătînd astfel: 14. F.C. Constanța -3 (golaveraj -7); 15. A.S.A. Tg. Mureș -4 (-1); 16. U.T.A. -4 (-7); 17. „U” Cluj-Napoca -4 (-12); 18. Progresul -14 (-29). Dacă soarta Progresului e fără dubii, în privința locurilor 16 și 17, retrogradabile, situația e încurcată în continuare, verdictul urmînd să se pronunțe simbătă. (Ov. I.)

OMUL CARE JOACĂ

Concluzie
și... o sugestie

Am așternut timp de trei săptămâni pe irtia acestei rubrici câteva aspecte ale acției actuale, inspirate din ceea ce s-a jucat și se joacă acum prin lume și la noi, argumentate și desenate de dinamica mea în perfecționare a jocului. Este un subiect foarte vast din care am încercat să prezint ceva din „îmbogățirea” posibilităților de exprimare ale părților laterale ale sistemului în care se acționează. Această realitate este și apanajul fotbalului nostru, pe care trebuie să o păstrăm și să o dezvoltăm în continuare conform posibilităților incontestabile pe care jucătorii noștri le au de a se descurca mult mai bine decât mulți pe marginile terenului, zonele mai puțin aglomerate deocamdată ale fotbalului actual. Vreau să închei prezentarea acestei idei a concepției de joc, ce va rămâne, bineînțeles, deschisă comentariilor și perfecționării, propunând și un mijloc de antrenament, poate cunoscut dar uitat mereu, prin care se poate realiza mărirea disponibilităților de joc.

Este vorba de antrenamentul tactic individualizat. Ceva asemănător antrenamentului tehnic sau fizic de individualizare. Țin minte că după participarea echipei Dinamo în 1981 la turneul de la New York, tradițional pe atunci, jucătorii dinamoviști au rămas surprinși când, la un joc, antrenorul scoțienilor de la Kilmarnock a prezentat și a evoluat cu formația sa punind apărătorii în atac iar pe atacanți așezându-i în linia defensivă! Întrebat după meci ce a vrut să arate prin această manieră bizară de a gândi jocul, mucalitul scoțian a argumentat „că a încercat să le arate pe viu și unora și altora cât de greu le poate fi pe posturi cu care nu sint obișnuiți”. De atunci știu că de mult s-a transformat fotbalul, ajungându-se la formula de... total care, desigur, pare cunoscută... Ea s-a realizat conștient — premeditat sau de multe ori intuitiv, prin desființarea apanajului de a activa doar în anumite zone a unor jucători puși pe fugă, așa precum cereau și datele de efort mereu mai pretențioase ale dinamicii jocului. Nu vreau să stabilesc dacă această mărire a sarcinilor de joc s-a făcut printr-o pregătire în acest sens sau, pur și simplu, ca în foarte multe cazuri, mișcarea jucătorilor a sugerat unor tehnicieni inteligenți disponibilitățile prin care poate fi completat surprinzător pentru adversarii jocului proprii echipe. Principalul mi se pare că în jocurile de antrenament din „perioadele pregătitoare, atunci când ar trebui să se pregătească concepția de joc sau chiar în cele de la mijlocul săptămânii (sigur, atunci când se poate), antrenorii să fie aceia care să-i oblige pe unii jucători să evolueze în cadrul unor canoane tactice — sarcini de joc, prin care să-și completeze posibilitățile de exprimare dând noi contururi de ocupare în mișcare a zonelor terenului. Astfel, plecând de la simplu spre complex, jucătorii noștri ar simți că fac lucruri de care nu se știau capabili, îmbogățind la rândul lor prin actul imaginativ spontan al creației în continuare arhiva tactică a fotbalului. Se pot da teme precise în acest sens, indiferent de denumirea încă actuală a posturilor, și nu s-ar mai putea spune nici că jocurile de antrenament fie și cu juniorii sau tineretul la jumătatea săptămânii se fac numai de dragul de a se face.

După această concluzie la cele câteva reflecții tactice, îmi permit să emit și o sugestie, tot fotbalistică, dar de-altă natură. F.R.F. a trimis cluburilor rugămintea de a-și exprima în scris, prin președinții și căpitani lor de echipă, părerile în legătură cu ceea ce ar trebui să cuprindă un viitor posibil „Statut al jucătorului de fotbal”. Intenția este laudabilă, nu este nouă, are o importanță deosebită pentru binele eventual al fotbalului nostru, și o salutăm ca atare. Dar, dacă s-au cheltuit atâtea bani de prea multe ori pentru a se da teste organizate pentru toate echipele pe „Republicii” sau prin diferite centre din țară, cred că — având în vedere importanța incontestabilă a așezării pe baze mai realiste, în pasul revoluționar al vremurilor a datelor de existență a factorului inițial, jucătorul —, se putea organiza o discuție cu o participare și mai largă, pe viu, măcar o singură dată, într-una din încăperile C.N.E.F.S. Nu de alta dar tocmai de lipsă de idei nu ne putem noi plinge pentru a construi adevărată identitate pe care 1-o dorim „muncitorului din fotbal”, ci de „pierderea” acestor bune intenții enunțate de atâtea ori, între etajul II și I al sus-numitei instituții și, de aici, mai departe... Așa că, dacă și „scripta a început să... volant”, vorbele mi le păstrez așteptând eventuala acceptare a sugestiei propuse.

CORNEL DINU

Cronica șoselei

„Cînd alcoolul îl bea pe om”

Nevestei i-a spus că lucrează în schimb prelungit: „Adică cum mă, Gelule, e schimbul asta prelungit?” „Pui și tu niște întrebări de te doare capul. Parcă n-am mai lucrat așa și pînă acum. Muncesc 8 ore, fac o pauză de o oră, două, pun capul jos, la dormitorul special amenajat, apoi îmi continui munca”.

Pentru Gelu, noțiunea avea un înțeles special. După 8 ore, de pildă, în schimbul II — al treilea urma la „Continental”, „Zori de zi”, „Armonia” etc. și apoi, după un ațit de delicos schimb de noapte, pe la 6 dimineața, el dădea un telefon soției și o anunța că uzina îl solicită și la programul de dimineață. „Sint epuizat, dragă Mirela, nu mai pot, n-am închis un ochi dar n-am ce face. Nu pot să-l refuz pe director cînd îmi spune: numai tu, Gelule, poți să rezolvi niște probleme atât de dificile, ajută-mă”, „Directorul” nu era altul decît Ianete, prietenul său de spirit, care îl convoca la locuința lui să continue programul terminat prin închiderea restaurantului.

De data asta cele două prietene, frumusele foc, una de 25 și alta de 26 de ani, așteptau odihnite în fața restaurantului ieșirea celor doi colegi. „Nu simțeti oboseală, băieți? După 8 ore la uzină și apoi încă 8 la seara asta „Maramureșeană” la care voi, „trădătorilor”, nu ne-ați invitat și pe noi, trebuie să fiți praf”.

„Auzi dom-le ce jignire. În timp ce voi veți pregăti frumusele de mîncare, noi dormim puțin, facem un duș și sintem gata pentru reînceperea programului. Uite ce licoare e în damigeană! Nu uitați că n-avem decît 30 de ani”.

Nocivitatea șperțului tolerat

I se dusese vestea — oricît ar fi încercat el să fie discret în relațiile cu „băieții” apropiați — că a transformat coloana auto, al cărui șef era, într-un fel de feudă personală. Nu mai conta pentru el regulile normale de exercitare a atribuțiilor, legalitatea, moralitatea, corectitudinea — într-un cuvînt — fiind trecute la indexul nerentabilității.

„Am stat eu cîva timp și am chibzuit — mărturisea un cetățean, care se hotărîse pînă la urmă să se prezinte la miliție și să dea în vileag faptele nocive comise de șeful coloanei auto de la Autobaza nr. 6 I.T.A. București, Gheorghe Trandafir — e bine sau nu e bine să tolerăm asemenea mentalități? Că de felul meu sint mai rezervat, adică, nu-mi place să mă amestec, să mă complic în treburile care zic eu că nu m-ar privi direct și personal. Văzînd însă că se îngroașă gluma, cum se spune, că șeful de coloană nu mai cunoaște mă-

Buena Park,
districtul Orange

Districtul Orange, odinioară centrul portocalelor din S.U.A., este azi, mai vestit pentru atracțiile sale de recreere, fiind unul dintre punctele de cel mai mare interes turistic din Statele Unite.

Orașul Buena Park concentrează aproape toate din cele mai multe atracții din regiune. Astfel, sint: muzeul mașinilor stelelor de cinema, o colecție de peste 700 automobile celebre care au aparținut stelelor ecranului; muzeul aeroplanelor, care înglobează vestite avioane de luptă din epoca primului și celui de-al doilea război mondial. Muzeul posedă singurul avion de vînoare japonez de tip „zero”, cu care piloții japonezi se sinucideau năpustindu-se asupra obiectivului. În satul japonez sint concentrate mai multe atracții. Un fabulos circ marin prezintă dansul delfinilor precum și o echipă de urși Hokkaido jucînd baschet. Programul mai cuprinde un număr de pești Ka, singurii pești dresați din lume, un spectacol cu căprioare Silka și altul cu lei de mare, deosebit de jucăuși, care acceptă să fie hrăniți de orice spectator, venind fără frică să ia hrana din miinile întinse.

Satul japonez din Buena Park este o replică a cunoscutului parc din Nava — Japonia.

Între orașele Lincoln și La Palma se află o altă atracție, ferma Knotts Berry. Drumul pînă aici parcurge o șosea șerpuitoare, de-a lungul unui deșert nisipos populat doar cu tufe de cactuși, și se oprește brusc într-un „oraș fantomă”, replica celui din 1848, din epoca „goanei după aur”, cu clădiri în stil specific, prăvălii cu firme ciudate și nelipsitul „saloon”, denumit aici „La jartiera roză”, pe vitrinele căruia scrie „bere și băuturi spirtoase” și de unde străbat sunete de catering.

Pe strada principală a orașelului circular automobile Stutz 1920. Locul pare o secvență dintr-un film western.

Dintre felurile atracției ale „orașului fantomă” sint de citat: plimbarea cu bușteanul pe riul de munte ce trece în imediată apropiere, o plimbare cu un tren de mină, dar mai ales cea cu trenul cu aburi cînd cu acest prilej se produce și un atac al trenului, pus în scenă cu o regie perfectă ce veghează la respectarea fiecărui detaliu.

Într-o altă secție se află Piața Mexicana, unde poți asista la reprezentații de rodeo, date de teatrul John Wayne, înființat de celebrul actor de cinema din filme cu cow-boys.

Orașul Buena Park este plin de surpri-

Total s-a desfășurat ca la „carte”. Fetele au fost conduse la „Avicola” unde lucrau, și băieții s-au îndreptat spre uzină pentru a intra în adevăratul program de lucru.

„Mă, Nelule, fain ne-am distrat. Și ce bine rezistăm. Imaginează-ți, cu micile pauze pentru odihnă sintem în spirituri aproape de 12 ore. Păcat că acum începe plictiseala. Iarăși o să ne muștruluiască maestrul. Dă-ți seama ce randament o să dăm”.

Cu tot perdanțul pe care l-au primit de la sefi pentru ziua omorîtă la atelier, unde cei doi tineri dormeau în picioare, culmea, la terminarea lucrului au pornit-o din nou spre restaurant. „Măi, Gelule, păcat să nu vedem orchestra asta venită de la Cluj. Nu stă la noi decît trei zile”.

Intr-adevăr, formația în cauză a dat un program excepțional. Au găsit prieteni, prietene, s-a băut amestecat, vodcă, vin, bere. Spre dimineața cei doi amici evocau maratonul parcurs, pupîndu-se, felicitîndu-se reciproc pentru performanțele realizate.

„Nelule, trebuie să-ți dau din păcate o veste proastă”. „Ce veste, mă”, întrebă Gelu, trezîndu-se parcă cit de cit din starea babilică în care se afla. „Nu te speria, nu-i nimic deosebit; trebuie doar să fim la program la ora 6. Azi ni se schimbă turele”. „Mă, să fiu al dracului, mai avem juma de oră, și pînă la uzină e cale de 10 kilometri. Ce mai, hai, iute, cheamă fetele, că doar n-o să le lăsăm în stradă, și pe cai”.

„Gelu, nu prea te văd eu în postură de pilot după atîtea ore de nesomn și atîtea băuturi cu care te-ai delectat”. „Ti-aș spune eu ceva, dar mi-e de fetele astea, ale căror urechi sint prea fine. Cum adică? Dacia mea 1100, care aleargă precum Hondele și Yamahale din „Visul de argint al alergătorului”, mă ascultă perfect și cînd sint beat!”

Pe străzile înguste ale municipiului a

sură în lăcomia lui, iar cei cu care ajung la „înțelegeri” necinstite, se molipsesc la rîndul lor de la șeful hapsin, mi-am zis că nu e bine să adopt poziția struțului. Știu, cel mai firesc ar fi fost să luăm aceeași atitudine de prima încălcare a legii, să nu-l fi lăsat să ajungă atît de departe cu abuzurile, dar ce să mai caut acum justificări...”

Așa avea să se afle la Militia sectorului 1 din Capitală că Gheorghe Trandafir introdusese în relațiile sale de serviciu un procedeu pe cit de rentabil pentru el, pe atît de dăunător colectivității. Lipsit de scrupule el a început să pretindă atît pentru încadrarea unor noi șoferi cit și pentru repartizarea autobuzelor sau a curselor preferate sume de bani ajungînd pînă la 5 000 lei de fiecare tranzacție de acest fel.

Gray este și faptul că Gheorghe Trandafir a găsit amatori de asemenea oferte contra servicii, ceea ce înseamnă că mentalitatea lui retrogradă a proliferat.

Or, cum spunea cetățeanul amintit, aceeașia, la rîndul lor, recurgeau și ei la

ze. Nu departe de ferma Knotts, de care am amintit, se află cea mai mare crescătorie de reptile din lume. Pătrundem în acest original zoo cu mii de specimene de soporle de toate mărimile și culorile, de broaște țestoase, crocodili și 1 000 de aligatori „stele de cinema”, pentru că au servit de nenumărate ori în turnarea filmelor de junglă.

Drumul nostru trece mai departe și lîngă Anaheim, în apropiere de Disneyland, vizităm stadionul „Îngerilor”, reședința echipei de fotbal cu același nume, cea mai cunoscută din California, stadion care are 43 000 locuri și un teren de parcare pentru 12 000 mașini.

Apropo de mașini, le întîlnești peste tot: pe străzi, pe șosele, unde trec în șiruri nesfîrșite, și în muzeu. Un interesant muzeu este cel al lui Briggs Cunningham, celebrul alergător de curse și raliuri. Colecția sa numără peste 80 de exemplare de diferite mărci și tipuri — Alfa Romeo, Bugatti, Rolls-Royce, Hispana-Luisa și bineînțeles Cunningham speciale — toate fiind vehicule care din 1890 și pînă în prezent au cîștigat Marele Premiu în cele mai importante curse automobilistice din lume.

Dar nu numai mașini ci și avioane întîlnești, hai să zicem la tot pasul... Căci în realitate ele pot fi găsite nu numai în aer ci și la sol, ca de pildă în „muzeul avioanelor folosite în filme” de lîngă Aeroportul Orange. Aici, doi celebri aviatori-cascadori — Frank Tillman și Paul Manz — au înghebat colecția particulară de avioane folosite în film după 1910. Mai bine de 50 specimene, dintre care multe originale, și unele reproduceri sint conservate pe un teren de 2 hectare, într-un hangar uriaș acoperit cu o platformă glisantă.

La cîteva mile nord de orașul San Clemence, tot în același district Orange, vizităm mănăstirea San Juan Capistrano, a cărei capelă este cea mai veche construcție din California. Fondată la 1 noiembrie 1776 și cunoscută sub numele de „bijuteria misiunilor”, locul este vestit pentru întoarcerea rîndunelelor în 19 martie, pentru a rămîne aici peste vară, pînă la 23 octombrie.

Următoarea etapă a acestui periplu prin locurile de agrement și atracții ale Californiei este orașul San Diego, înzestrat cu importante obiective de acest fel.

Dar înainte de a ajunge aici vizităm celebrul observator astronomic de pe muntele Palomar. Situat în parcul cu același nume de pe muntele amintit, la o înălțime de 1700 m, pe așa-numitul Starway — „Drumul spre stele”, la nord de San Diego, renumitul observator este înzestrat cu cel mai mare telescop din lume. Sala de observații a observatorului este legată de Colegiul tehnologic din

început o cursă care nu se deosebea prea mult de scenele din filmul evocat de Gelu... viraje pe două roți, depășiri pe muchie de cuțit, pietoni ștersi pe zebre, fețe de trecători înspăimîntate de figurile micuțului autoturism de culoarea untului. Dacă nu se îngrijea de familie, Gelu se ocupa în schimb de mașină. „Ea e adevărata mea nevastă. Mă scoate din toate încurcăturile”, spunea el adesea. Pe o străduță de 6 metri lățime, să te angajezi într-o dublare fără să fi sigur că sensul opus nu-ți dă probleme, e un act cu adevărat iresponsabil.

„Ai putea fi mai atent mă, Gelule. Ce, vrei să ne facem praf?” „Mă, da fricos mai ești!”

Fetele care își împărtășeau impresiile de la „seara Clujeană” nu prea erau atente la discuția care avea loc între pilot și pasagerul din față.

Gelu s-a angajat într-o nouă depășire. De data asta dubla un autobuz. Din față se apropia un „Roman-articulat”. În mod normal, pe strada respectivă abia dacă încăpeau două autobuze. De fiecare dată cînd treceau unul pe lîngă celălalt, micșorau substanțial viteza. Unde să mai încapă printre ele și un autoturism? Pilotul „Romanului” a tras mult pe dreapta, s-a urcat pe trotuar, dar degeaba. Micuța „Dacia 1100” a fost prinsă între cele două autobuze ca într-o menghină. Niciodată nu mi-a fost dat să văd o mașină transformată în bucăți de mărimea unei panglici cu care fetele își leagă părul. Cei patru pasageri nu numai că au fost sfîrtecați, dar și hainele lor au devenit niște zdrențe. Epava mașinii a fost expusă în centrul orașului. Pe postament o simplă inscripție. „Așa se întîmplă cînd alcoolul îl bea pe om” și cînd, am adăuga noi, unii oameni vor să ia cit mai mult de la societate și să-i dea în schimb cit mai puțin posibil.

VICTOR BEDA

ilegalități, bineînțeles nu numai pentru a recupera sumele date șefului de coloană drept șperț.

Verificarile efectuate de ofițerii Vasile Sita și Ovidiu Virtejanu au stabilit că Gheorghe Trandafir racolase în aceste afaceri teurbroase și pe revizorul tehnic al coloanei auto — Ionel Toma — care devenise un fel de intermediar între amatorii de servicii contra servicii și șeful său. Acestia, cercetați în stare de arest, au pretins și primit de la 14 persoane în schimb facilităților amintite suma de peste 38 000 lei, ceea ce potrivit articolului 254 din Codul penal înseamnă „luare de mită”, pedeapsa fiind pînă la 7 ani închisoare.

Evident, cine o face, o trage, dar nu mai puțin grav este faptul că pedensele pe care le vor primi cei doi mituiti nu sint singurele consecințe ale unui astfel de mentalități retrograde, necaracterizate la timpul potrivit...

MIHAI GROZAVU

California, care dirijează de asemenea și observatorul de pe muntele Wilson.

Oglinda telescopului cîntărește 14,75 tone și a fost realizată în laboratoarele institutului californian. Pentru această operație de șlefuire, care a durat 180 000 ore de muncă, s-au folosit 31 tone de abrazive.

Suprafața ei a fost prelucrată cu o acuratețe de 2 milionimi de inch (1 inch = 25,4 mm), cu un perfect paraboloid.

Telescopul, care cîntărește 530 tone (întreaga structură mișcătoare are 1 000 tone), este acționat de un motor de 5 CP. El poate fotografia obiectivele cerești aflate la o depărtare de 600 trilioane mile de la pămînt.

Dominînd intrarea spre San Diego se află Monumentul Național Cabrillo, o casă amplasată pe partea cea mai de sud-vest a Statelor Unite. Ea comemorează descoperirea și pe primii călători din Europa veniți în această parte a Lumii Noi, sub conducerea lui Juan Rodriguez Cabrillo, care a debarcat aici la 24 septembrie 1542 de pe corabia sa ce naviga sub steagul Spaniei.

San Diego — locul de naștere al Californiei — este ca mărime al doilea oraș al statului. Amplasat într-un golf natural de o mare frumusețe el a fost fondat la 16 iulie 1769, odată cu mănăstirea Misiunii San Diego, construită de călugărul spaniol Padre Janipero Serra, prima dintr-un lanț de 21 mănăstiri misionare din California.

Orașul vechi începe cu Piața Squibob, unde se află primul Pueblo spaniol cu o mulțime de clădiri în stil americano-spaniol.

În port, care e reședința flotei americane a Pacificului, se află expusă „Steaua Indiei”, una din ultimele nave cu pinze și cel mai bătrîn vas de comerț din cîte există în lume. A fost construită din oțel de Ramsey în șantierul de pe insula Man din golf, în 1863. Cele 100 000 nituri ale corăbiei au fost bătute manual. „Steaua Indiei” a înconjurat globul de 21 de ori, iar azi se odihnește pentru totdeauna în San Diego Bay, spre bucuria vizitatorilor din toată America veniți în număr mare să vadă această celebră corabie muzeu.

Amplasată de-a lungul golfului se află frumoasa plajă Coronado, vestită mai ales pentru binecunoscutul Hotel del Coronado, o clădire în stil victorian, construită în 1880. Sub conducerea lui Edison, în 1904, această clădire a fost prima din lume unde s-au aprins în noaptea de crăciun becuri electrice.

(Va urma)

A. IOSEFINI

Lumea în care trăim Semnături pentru pace

Semnăm pentru pace! O țară întreagă semnează. Un popor cărui îi este dragă munca și care este, în același timp, conștient de răspunderile ce-i revin în apărarea păcii. Poporul român își ridică glasul pentru ca dezarmarea să se transforme dintr-un deziderat într-o realitate a prezentului.

Semnături pentru pace! Milioane de semnături. Milioane de voturi în favoarea ideii dezarmării, într-un scrutin al conștiințelor. Milioane de speranțe. Semnăturile acestea semnifică un act de adâncă răspundere. Este gestul celor ce sînt preocupați de ceea ce se întâmplă astăzi în lume și de ceea ce, miine, planeta va trebui să fie.

Nu ne este indiferent dacă amenințarea războiului va continua să planeze asupra vieților noastre. Nu ne este indiferent dacă armele vor continua să se înmulțească. Nu ne este indiferent soarta păcii pentru că pacea este problema vitală a fiecărei ființe omenești. Cea mai importantă și cea mai gravă.

Glasul nostru va trebui să se facă auzit în marea dezbateră de la O.N.U. Poziția României, exprimată cu claritate și permanență în atâtea rânduri de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, este întărită prin semnăturile unui întreg popor. Prin aceasta, acțiunile întreprinse în aceste zile în întreaga țară, adunările populare, mitingurile în care cetățenii patriei noastre își pun semnătura pe Apelul poporului român, adresat sesiunii speciale a Organizației Națiunilor Unite consacrate dezarmării, dobîndesc semnificația unui gest cu valoare practică, a unei opțiuni de cea mai mare importanță. Se exprimă, în acest mod, sprijinul deplin față de mandatul pe care aleșii națiunii — Marea Adunare Națională — l-a încredințat delegației țării noastre care va participa la lucrările Adunării Generale a O.N.U. consacrate dezarmării.

Poporul român, asemenea tuturor celorlalte popoare ale lumii, este preocupat în cel mai înalt grad de menținerea și apărarea păcii, de oprirea cursei înarmărilor, în vederea trecerii neîntârziată la dezarmare, pentru că tot ceea ce a făcut omeneia, de-a lungul milenilor, să nu fie distrus într-o conflagrație mondială care ar pune în pericol nu numai existența omului, creația supremă a naturii, ci însăși existența planetei. Mandatul încredințat de Marea Adunare Națională reflectă voința de neîntârziată a României socialiste, a poporului român de a acționa cu toată răspunderea, alături de celelalte țări și popoare ale lumii, pentru trecerea cit mai grabnică la măsuri efective, concrete de dezarmare, pentru asigurarea temelii unui viitor de pace întregii planete.

Poporul român consideră absolut necesară elaborarea unui program global de dezarmare — program în legătură cu care țara noastră a avansat numeroase propuneri constructive. Acest important document va trebui să cuprindă măsuri clare, ordonate pe priorități, să prevadă îndeplinirea lor pe etape bine determinate, și, să asigure în același timp, integrarea organică a tuturor negocierilor bilaterale sau multilaterale, în procesul de realizare a obiectivului final — dezarmarea

generală. După cum se știe, propunerile românești referitoare la oprirea cursei înarmărilor și trecerea la realizarea unor pași concreți în direcția dezarmării prevăd încetarea producției de arme nucleare, trecerea la reducerea treptată a stocurilor existente și interzicerea armelor nucleare și a tuturor armelor de distrugere în masă, oprirea amplasării și dezvoltării rachetelor cu rază medie de acțiune în Europa, eliminarea tuturor armelor nucleare de pe continent, convocarea unei conferințe pentru creșterea încrederii și dezarmare în Europa, crearea de zone denuclearizate în diferite regiuni ale lumii, creșterea rolului și răspunderii popoarelor, opiniei publice mondiale, oamenilor de știință din întreaga lume, ale Organizației Națiunilor Unite în soluționarea tuturor problemelor ce privesc pacea, dezarmarea și progresul umanității.

Nu există sarcină mai urgentă, o îndatorire mai înaltă — avertiza tovarășul Nicolae Ceaușescu — decît aceea de a înfăptui acest mare deziderat al umanității, de a se trece acum, pînă nu au căzut primele bombe, la dezarmare, deoarece cînd bombele vor începe să cadă va fi prea târziu.

Dornic să-și clădească în liniște prezentul și viitorul, să concluzioneze prietenește și pașnic cu celelalte popoare, conștient că războiul nu poate fi o alternativă la ideea păcii, poporul român așteaptă ca sesiunea specială a Adunării Generale a O.N.U. să ia măsuri hotărîte pentru curmarea neîntârziată a cursei înarmărilor, pentru înfăptuirea dezarmării, și în primul rînd a dezarmării nucleare, pentru apărarea destinului popoarelor la afirmarea în libertate, demnitate și independență, la liniște și pace.

În palatul de sticlă al O.N.U. reprezentanții Planetei deliberatează asupra dezarmării. O deliberare care se prelungește de-a lungul multor zile și săptămîni și care trebuie să ofere posibilitatea cunoașterii tuturor punctelor de vedere. Cuvîntările de pînă acum au subliniat, în general, ideea necesității dezarmării. Ideea este generoasă și ea a mai fost afirmată. Ceea ce este necesar, în acest moment, nu este o simplă reafirmare a unor bune intenții sau deziderate, ci adoptarea unor măsuri concrete la care să subscrie toate statele și, în primul rînd, deținătoarele unui uriaș potențial militar. Este nevoie, mai mult ca oricînd, să se adopte măsuri capabile să frîneze competiția înarmărilor, să deschidă drum dezangajării militare și dezarmării. Cerința pe deplin realistă și ea trebuie să-și găsească realizarea cit mai grabnică.

- O cer popoarele.
 - O cer interesele păcii.
 - O cere nevoia de supraviețuire a umanității.
- Am semnat pentru aceasta. Noi, românii. Am semnat cu conștiința datoriei față de prezentul și viitorul patriei. Cu conștiința că Apelul nostru se întîlnește cu gândurile și speranțele întregii umanități. Căci pacea ne este necesară, în egală măsură, tuturor...

AL. PINTEA

Pacea radioactivă

Sînt unul dintre aceia care cred, pînă la capătul puterilor, că omenirea a atins pragul tehnologic în care înarmarea nu mai poate reprezenta ocupația unei minorități de militari, politicieni, experți, producători.

Problema războiului a depășit granița problematicii militare, ea privește omenirea întreagă și aceasta pentru că războiul început de o dementă „echipă de șoc“ va fi... încheiat de umanitatea însăși.

Se vorbește, pe toate meridianele, atît de mult despre riscul unei conflagrații nucleare încît sîntem aproape de riscul de a ne obișnui cu ideea definitivării holocaustului. Un asemenea moment ar coincide cu o răsturnare a mersului istoric, cu o renaștere a condiției umane, cu ultima și cea mai compactă eclipsă morală pe care nebulia ar putea-o imprima rațiunii.

Opinia publică este informată și în legătură cu nivelul artei de a se asatina în masă și cu „variantele“ aplicării acestei arte în condițiile păcii contemporane, o pace șifonată, mizeră și alunecătoare.

Se știe mai puțin că experții războiului viitorului, gîndind cu o stranie chibzuință în termeni strategici, sîntuiesc acum ce s-ar mai putea face... după.

Așadar se ia în calcul (și nu este absurd din moment ce escalada înarmărilor a depășit absurdul) perioada de după declanșarea războiului, pacea aceea radioactivă, sinistră și scăpată de sub zodia omului.

Intr-un articol apărut recent în „Newsweek“ se anticipează, cu o detașare care ar onora autorii celor mai paralizante ro-

mane de seric neagră, etapele de reorganizare a vieții după dispariția pămîntului așa cum îl cunoaștem. Se analizează reacția publicului care fuge din metropole și se ascunde în văgăuni (dacă există timpul necesar), se formulează opțiuni administrative în eventualitatea unei supraviețuirii subterane etc. Un citat: „Guvernul speră să asigure apărarea civilă și pentru economie în baza teoriei că „victoria într-un război nuclear va aparține țării care se redresează prima“. Nouă din cele 12 bănci ale Rezervelor Federale mențin instalații de urgență subterane. Carnetele de economii vor fi onorate, dat fiind că Rezervele Federale vor menține mari cantități de bani. Dar scepticii afirmă că este de prevăzut o revenire la o economie de troc primitiv. Cele mai valoroase articole de schimb, se afirmă, vor fi penicilina, dulciurile și gloanțele de calibrul 22...“

Gradul de supraviețuire al industriei va depinde desigur de amploarea atacului. Rafinăriile de petrol vor fi ținte de primă importanță. Ele nu pot fi protejate. Dar punerea la adăpost a unor instalații este de domeniul posibilului. Boeing a obținut rezultate încurajatoare protejînd în mod experimental instalațiile cu nisip, spumă de poliuretanic și pămînt. O industrie importantă — comunicațiile — ar supraviețui într-o formă oarecare. „American Telephone and Telegraph Co.“ a pus deja la punct o rețea de cabluri protejate împotriva efectelor armelor nucleare. Numeroase companii, inclusiv „AT and T“ și „Exxon“, au planuri proprii pentru reamplasarea înalțelor oficialități executive în adăposturi subterane“.

Lăsînd la o parte înaltele oficialități și abordînd cazul omului de înaltămă socială medie sau mică, adică milioanele de oameni care compun biata populație nor-

mală, revista conchide: „Așa cum subliniază adeptii înghețării, nici o schemă de apărare civilă nu a reușit să rezolve problema impactului medical, cutremurător chiar, al unui război nuclear limitat, ea să nu mai vorbim de un război în care ar muri „doar“ 50 milioane americani. Cel mai reușit program de evacuare ar trebui să rezolve și problema milioanele de victime care ar suferi de arsuri și de urmările iradierii, în situația în care numărul spitalelor s-ar împușina. Ar izbucni imediat maladii într-un mediu înconjurător contaminat, iar companiile producătoare și furnizoarele de medicamente ar fi în ruină. Din aceste cauze, Beverlee Meyers, directorul Departamentului pentru Serviciu Medical din California, a demascat recent drept „iluzie“ și „șarlatanie“ ideea că populațiile dislocate și reincartiruite ar putea beneficia de asistență. După un holocaust, americanii ar putea constata că cel mai bun plan de apărare civilă al guvernului a fost acela de a stoca 130 000 phunzi de opium (sursă de morfina) pentru a le ușura ultimele clipe de viață“.

Splendid. Perfect plauzibil: în condițiile păcii radioactive morfina reprezintă ultima și principala bogăție a omului. Echi-vocurile fiind pulverizate nu rămîne decît certitudinea elementară că pacea de azi merita să nu fie înlocuită cu pacea radioactivă care va astupa, pentru eternitate, un război al viitorului.

Între inventarul de bogății ale omului de azi și cel redus exclusiv la morfina se pare că este un decalaj suficient pentru a ne determina să nu ne obișnuim cu ideea că războiul nuclear a intrat, neapărat, în calculul coșnicei planete...“

RADU BUDEANU

La închiderea ediției

Correspondență specială din New York

A douăsprezecea noapte

A început o nouă sesiune generală a Adunării Generale O.N.U. A douăsprezecea de acest fel, cum ține să ne anunțe un buletin de presă difuzat la sediul Națiunilor Unite. Prima avea loc în 1947 și era consacrată Palestinei. Ultima, acum doi ani, și lua în dezbateră problematica vastă a noului ordin economic mondial. De la o chestiune care privea (din păcate, încă privește...) un petec de rămînt de pe coasta Mediteranei la un subiect care ne privește pe toți, planeta întreagă, cu trecut, prezentul și viitorul nostru. Cu tot ce avem și ce am putea avea. Cu tot ce am putea să nu mai avem.

Sesiunea de la New York s-a deschis la începutul acestei sămîntini în decurul clasic al întîlnirilor de acest fel. Pe East River, ansamblul de case placate în sticlă și-a pus în mișcare aparatul circulator în toate culorile și limbile pămîntului, pe First Avenue steagurile s-au aliniat în bătaia vîntului vestind evenimentul. În

vasta sală de conferințe au început dezbaterile.

La fel ca acum patru ani. Se consuma atunci a zecea sesiune generală. Tot consacrată dezarmării, încheiată cu noarta deschisă spre toate punctele cardinale. Urmau zilele de punere în operă a dezarmării. De trecere de la vorbă la faptă. Sesiunea de față are chemarea de a recapitula, de a măsura cum s-au îndeplinit recomandările făcute atunci. Cîte focoaase nucleare în minus avem și cîți bani au ieșit din seiful constructorilor de rachete pentru a trece în pusculele celor 250 milioane de copii de pe Terra care nu merg la școală. Și cîți din jumătatea de milion de oameni de știință, specialiști angajați în cercetarea și dezvoltarea armamentului au trecut drumul pentru a se ocupa, să zicem, de perfecționarea și înfrumusețarea jucăriilor pentru copii.

Răspunsurile se știu. Nu se știe ce trebuie făcut de acum încolo pentru a nu mai avea răspunsuri la întrebări puse pentru a căpăta alte răspunsuri. De asta au venit la New York oameni politici din toată lumea: pentru a discuta ce trebuie făcut. Opinia publică așteaptă mai mult — nu numai să se discute, ci să se și facă.

Un număr de 79 de organizații guvernamentale, internaționale, regionale și naționale, mișcări pentru pace și institute de cercetări în domeniul dezarmării ur-

mează să-și prezinte opiniile celei de a doua sesiuni speciale de la New York. Între acestea, ne amintim, se află și „Oamenii de știință și pacea“ din România. Un desfășurător extrem de bogat difuzat la New York informează despre ce se va întreprinde în zilele dezbaterilor politice de la sediul O.N.U. Discursuri de avertisment privind efectele cursei înarmărilor, marșuri pentru pace, discuții în jurul mesei rotunde cu participarea reprezentanților tinerei generații, activități ale copiilor.

În ziua deschiderii sesiunii speciale a sosit la New York, trecînd prin Iugoslavia, Italia, Franța, Spania, Portugalia și Canada (Montreal), flacăra olimpică. Ea a fost adusă la sediul Națiunilor Unite și va însoți, la sfîrșitul acestei sămîntini, pe participanții la marșul pentru dezarmare nucleară programat să aibă loc pe marile avenide din Manhattan.

Sînt voci dintr-un mare concert care pledează pentru acțiune imediată și eficiență, pentru ca această a 12-a sesiune specială a O.N.U. să însemne sfîrșitul vorbelor, începutul faptelor. ca acest parlament al popoarelor pentru dezarmare să marcheze încheierea dezbaterilor fără finalitate. A douăsprezecea noapte să reprezinte ziua unu a dezarmării pe pămînt.

NEAGU UDROIU

Mondo umano ?

Speranța și memoriile

Am ascultat cîndva un tulburător cîntec al unui cunoscut grup care, însoțit de vocile cristaline ale unor copii, făcea apel la conștiința și rațiunea celor în stare să nu distrugă lumea cu bombele nucleare. Mi-am amintit atunci de finalul unei cărți dedicate primei lovituri atomice de la 6 august 1945. — Hiroshima — și îl reproduc concentrat în cele ce urmează. O chema Sadako Sasaki și avea 14 ani. Suflet atomic a atins-o pe cînd nu avea decît un an. „Dacă reușesc să fac o mie de aripiore din hirtie albă sînt sigură că nu voi muri“, spunea adesea Sadako prietenilor ei, repetînd o veche legendă japoneză. Dar ea s-a stîns din viață înainte ca acele o mie de aripiore albe să-și poată lua zborul. Astăzi, la Hiroshima, în locul primului atac nuclear, se înalță un monument care evocă povestea acelei Sadako și fetițele de școală împletesc mici ghirlande din aripiore de hirtie pe care le trimit, apoi, în lumea întreagă — oamenilor politici, marșurilor și savanților. Uneori, o ghirlandă izbutește să-și ia zborul. Iar dacă furtuna este departe și marea liniștită, ghirlanda aduce speranța...

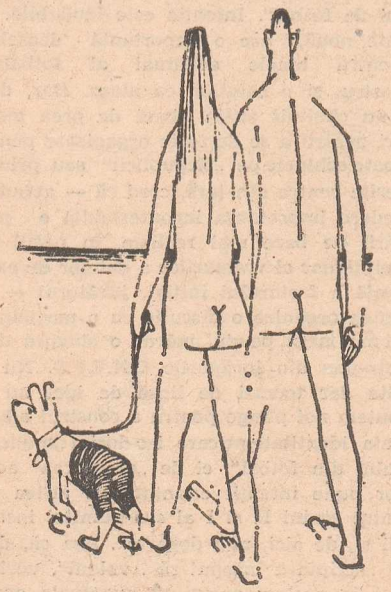
Am ascultat, deci, acea tulburătoare melodie și acel patetic apel al copiilor („nu distrugeți lumea căci ne distrugeți viitorul“) și mi-am amintit că, undeva, aveam o fișă pe care-mi notasem: anul trecut, 40 000 copii au murit zilnic; în fiecare seară alți 100 de milioane s-au culcat nemîncați; 10 milioane și-au pierdut capacitatea fizică și mintală; 200 milioane între 6 și 11 ani au privit — sau nici măcar nu știu — cum se duc la școală alți copii; în sfîrșit, din cei 125 de milioane ce se vor naște în acest an, 17 milioane vor înceta din viață înainte de a implini cinci ani. Transcriu aceste date și mă gîndesc că acea chemare trebuie privită într-un sens mult mai larg pentru că, orice s-ar zice, gîndindu-ne la viitorul planetei Pămînt trebuie să pornim de la prezentul acesteia care, iarăși, orice s-ar zice, este tot mai îngrijorător prin acumulările sale diverse și mai ales militare.

„Mi-am amintit de acel tulburător cîntec al copiilor care dau un sens lumii în care trăim, aflînd faptul că academicianul francez Alain Decaux a citit Memoriile (altfel destul de lungi și minutioase) ale fostului președinte american Harry Truman și, căutînd locul unde acesta urma (trebuia, mai curînd) să descrie circumstanțele în care el decisese să se utilizeze prima bombă atomică (al cărei suflu a atins-o și pe Sadako) a găsit „doar cîteva paragrafe foarte scurte, total lipsite de emoție“. Apoi, cu un alt prilej, cînd ziaristii l-au întrebă pe fostul președinte care este evenimentul vieții sale pe care-l regretă cel mai mult, acesta a răspuns fără ezitare că îi pare rău că nu s-a înșurat mai devreme...“

Reascultînd acel cîntec și acel patetic apel al copiilor, la ratiune, mi-am dat seama că, uneori, în istorie, între conștiință și ignoranță nu se mai face distincție, iar implicatiile nu mai contează.

DUMITRU CONSTANTIN

Lumea se amuză

Din Bunte Ilustrierle

neretul bucureștean își cîntă tinerețea, viața, patria,
pirățiile și pe tovarășul Nicolae Ceaușescu,
rantul suprem al acestora toate

**„Trăiască-n veci și înflorească,
în modestia ei de gală,
De toată scoarța pămîntească
A Treia Pace Mondială!
Trăiască Pacea Mondială!”**

Fotografie de A. MIHAILOPOL

Primum la redacție

Redacției și ceneclului revistei „Flacăra”.

Sărbătorindu-mi majoratul, primele zinduri și simțămîntie — avînd prosperitatea copilăriei și totodată o unitate de proaspătă maturitate — le îndrept către „Flacăra” — revistă, ceneclu.
Ceea ce mă face să simt astfel, să nu pot vibra altfel, este îndeosebi legătura strînsă, de nouă ani (jumătate din anii pe care i-am împlinit), adică de la înființare, cu Ceneclul Flacăra, ale cărui manifestări-sărbători, am dorit și am reușit să le văd pretutindeni în țară. M-au bucurat, m-au extasiat succesele ceneclului — ca și cum ar fi fost propriile izbînzii — am urmărit evoluția membrilor ceneclului — singurii frați și surori pe care îi am — am suferit în situațiile — puține — cînd ceneclul nu s-a bucurat de recunoașterea și prețuirea pe care marele public i le-a acordat, pe merit, totdeauna și pretutindeni.
Acum, după intrarea în cel de-al 18-lea an, mă simt în continuare plener devotată mișcării, școlii, soliei de cultură Flacăra care, pe fondul profundelor înnoiri ce au loc în România de azi, au contribuit extrem de mult la formarea, la modelarea mea. Indiferent care îmi va fi profesia, drumul în viață, nu se vor atenua, ci dimpotrivă se vor amplifica în rîurile binefacătoare ale „Flacărei”, al ceneclului ei, mă voi simți mereu aparținînd generației, generațiilor care au ca exponenți pe cenecluștii de azi și de mâine ai acestei reviste de excepție în peisajul politic și cultural românesc.
Mai întîi vă mulțumesc pentru cele două ore de la radio. E un semn bun, un succes. Muzica tinăre, adică muzica bună a mai cîștigat o bătălie.
Alerg într-un suflet de la școală pentru a fi lângă aparat la ora întîinirii noastre. Ști eu știu bine că la fel ca mine, sînt foarte, foarte mulți tineri și mai puțin tineri.
Ca una care am cunoscut bine ceneclul și cîntecele lui — m-am făcut mare odată cu el — pot spune că „ultimul val” de creații sînt și cele mai bune. Imi plac enorm aceste ultime creații nu pentru că sînt cele mai noi, ci pentru că sînt perfecte ale timpului.
Ele sînt profunde și grave, cum grave sînt și timpurile tinereții noastre.
Cu mult respect,

ANDREEA-IRINA PROSAN

Stimate tovarășe redactor-șef,

În seara de 30 mai a.c. s-a petrecut evenimentul cel mai important din ultimul an de viață al tinerilor bucureșteni: regăsirea „Ceneclului Flacăra”.

Chiar dacă atît publicul cît și membrii ceneclului au venit la spectacol cu teama că timpul este ireversibil și că niciodată n-o să mai fie ca înainte, dragostea pentru cultură a învins, iar apropierea s-a produs atît de repede și ușor, de parcă nu ne văzusem de cîteva săptămîni.
A fost un spectacol grandios, nu atît prin numărul spectatorilor, cît prin calitatea lui incontestabilă.
A fost o imensă „Oală a bucuriei”, parcă.

Vă mulțumim, public între 1 și 10 de ani, pentru că ne-ați ajutat să fim mai buni. Chipurile tuturor nu emanau în acea mirifică seară decît o bucurie launtrică imensă, aceea bucurie a sufletelor pure, pe care nici un obstacol nu o poate întuneca.

Ne-am amintit că am fost publicat amiral al „Ceneclului Flacăra”. Oare ne-am recuștigat acest drept? Aș vrea să cred că da, dar nu doar datorită faptului că „Imposibila nunta” a răsunit atît de frumos în noaptea în care, parcă și norii ne-au ocolit, nefiind în siare să se opună dragostei pentru viață și pentru frumos.
A fost o seară de neuitat și după această seară vă iubim mai mult, acum după ce v-am regăsit.

Mii de tineri, de pe întreg cuprinsul țării, vă așteaptă și sînt alături de dumneavoastră, pentru că nici o piedică nu e prea grea atunci cînd ARTA este invingătoare.

Deci, la curînd revedere!
Vă mulțumesc și vă iubesc,

POSTELNICU MARIANA
elevă,
Liceul „Mihai Viteazul”
București

**Patru noi piese
în premieră**

Simbăta și duminica din ajun, la sediul revistei Flacăra, membrii ceneclului s-au adunat în trei ședințe de lucru pentru a repeta în vederea înregistrărilor de a doua zi pentru Electrecord. Multe dintre cîntecele ceneclului se protează la aranjamente vocale și orchestrale. Și pentru că era vorba de disc, o haină armonică de sărbătoare se cerea. S-a lucrat intens, vocile cele mai frumoase au intrat în ritm, mîntea „conseruatoristului” Nicolae Enache a căutat și a găsit soluții orchestrale adecvate.

A 554-a intîmplare de muzică și poezie susținută de Ceneclul Flacăra a fost mai curînd un spectacol „de încălzire”, în vederea imprimării care avea să urmeze. Ea s-a desfășurat în sala Radiodifuziunii.

„Încălzirea” a tinut o oră și 18 minute, timp în care, cu Șeicaru la tobe, Vintilă la chitară solo și Socaciu la cea bas, Duce Bertzi a cîntat „Dragu” mi-i veselie”, apoi Vasile Șeicaru a interpretat piesa „Beatles”, George Nicolescu a cîntat 3 rock-uri, iar grupul Continental două șlagăre internaționale. Dar, de asemenea, și-au făcut loc patru piese în premieră absolută, scrise cu numai o zi înainte: „Oricum” (Duce Bertzi), „Nu există” (Cătălin Condurache), „Sala de așteptare” (Gil Ioniță) și „Un colind de bun găsit” (Mihaela Popescu), pe structura unui colind din Bucovina. A fost atunci multă liniste în sală, în acest spațiu ca de catedrală, cu sunet pur, care este Sala de concerte a Radiodifuziunii, iar lucrul acesta este rareori intîmplat, în fața unui public care de acum știe aproape toate textele de dinafară, un public tinăr pe care îl invidiez oarecum, fiindcă el nu crește cu „Lalele” ori cu „Cele mai frumoase fete unde oare le găsești? — la București!”, nici în

admirația lui „Los Paraguayos” sau Mogugno. desigur, iată, „The Beatles” rămîne... Așadar, odată încălzit cu toții, s-a putut trece la miezul problemei. Acesta a fost:

Cum se face un disc

Acest public minunat, un public de nota 10, a fost invitat luni, 7 iunie, în Sala de concerte a Radiodifuziunii, pentru a lua parte (acesta este cuvîntul!) la imprimările primului disc al Ceneclului Flacăra al Tineretului Revoluționar, organizat de C.C. al U.T.C. și Revista Flacăra și condus de poetul Adrian Păunescu. Este vorba, așa cum însuși conducătorul ceneclului susținea, despre o mîrturie pentru anii care vin că în România anilor 1973—1982 a existat o formă de educare a tineretului cu un caracter aparte și cu o popularitate pe care viitorul o va explica desigur destul de greu. Acest adevărat eșantion din tinerețea noastră, lăsată drept moștenire pentru viitor, se va constitui într-un dublu album LP avînd rostul de a aduna pe cele două fețe ale sale, cu sentimentul duratei, oamenii care compun, în vara anului 1982, Ceneclul Flacăra, în jurul ideii de pace, de libertate a spiritului, de năzuință spre mai bine. Este așadar un disc după o idee programati-

„Rugă pentru părinți”. Arpad Domokos încearcă „Pacea ca sentință”, nu-i iese, revine și cere să cînte „Oltenii lui Tudor”, pe care tinărul maghiar îl interpretează cu tot sufletul, împreună cu întreaga sală. După „Oală în metru antic” de Mihai Eminescu, Alexandru Zărnescu cîntă „Dor de Eminescu”, una dintre piesele de o sensibilitate aparte ale ceneclului, iar Nicu Alifantis încheie cu cîntecul care a dat nota caracteristică intîmplărilor de muzică și poezie ale Ceneclului Flacăra, arzătorul „Trăiască România”. A fost, trăgînd linia, un spectacol aparte, puțin ciudat dacă vreți, date fiind condițiile de desfășurare impuse de acuratețea necesară imprimării. Dar, așa cum am constatat, membrii ceneclului au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a fi la înălțime, LP-ul casei de discuri „Electrecord” urmînd să devină, fără îndoială, un mare succes. Dealtfel, un succes meritat.

**Ceneclul la o oră
de dirigenție?**

După o pauză, o nouă intîmplare de muzică și poezie a avut loc în aceeași sală a Radiodifuziunii, ca un omagiu tinerilor care au participat atît de frumos, de cald și angajat la imprimarea amintită. Timp de două ore pe scenă s-au perindat din nou toți membrii ceneclului, accentul punîndu-se însă de astă dată pe cîntece vioaie, pe rock în special, întreaga sală dansînd ca la un adevărat festival rock. Grupul bucureștean Continental a interpretat cîntece în limbile sîrbă, greacă, arabă, idîș și engleză, iar o elevă a unui liceu din Capitală, Tanța Canciu, a cîntat în limba turcă și în dialectul aromân. „Ecoul” a interpretat „La o cană cu vin”, Duce Bertzi „Omul pădurii”, Ștefan Hrușcă „Sacra banalitate”, Vasile Șeicaru „Aruncarea în valuri”, așoi a reluat „Actorul”, Mihail Stan a recitat „Mistrețul cu colți de argint” al lui Ștefan Augustin Doinas, apoi Nicu Alifantis a cîntat „De-aș avea patru dromaderi”, „Decembre”. De asemenea, „Kalinka”, cîntec rus, „Yesterday”, în engleză, și „Ma vie c'est toi”, în franceză, cu George Nicolescu, „Iubirea fără acte”, cu Victor Socaciu și „Strada Popa Nan” cu Mircea Vintilă.

Cu greu am putut selecta cîteva din cele peste o sută de bilete primite de conducătorul ceneclului, fiindcă foarte multe sînt interesante. Ispas Costel, Vileanu Carmen, Oană Adi și Dana Mangus consideră că „acest mod de a face politica partidului este potrivit pentru tineretul român” și desigur că se referă chiar la desfășurarea ceneclului. Anda Tomescu, studentă la Facultatea de instalații pentru construcții, e de părere că „sîntem aici oameni de tot felul: dotați intelectual, culti sau oameni simpli, ce nu cer de la viață decît puțină fericire. Însă toți înțelegem ce ne spuneti, ce urmăriți să dezvoltăți în noi. Și, pentru asta, vă mulțumim!”

Cineva, Petre Hațea, îl consideră pe Adrian Păunescu drept un idol, un fel de „Beatles” sau Bob Dylan al tinereții sale, ceea ce la drept vorbind e treaba lui. Tirziu după ora 22, Florescu Codruța, Șerban Luminița și Stanciu Simona, mulțumînd pentru seara extraordinară care le-a fost oferită, se scuză că nu mai pot rămîne, intrucît, „enigmaticii și cumintii părinți”, așa cum zice Ștefan Hrușcă, le cheamă acasă! Dealtfel, a treia intîmplare de muzică și poezie a serii, purtînd numărul 556, era aproape de sfîrșit.

DUMITRU GRAUR

Mulțumînd celor ce au programat pe postul național de televiziune simbăta 5 și duminică 6 iunie, la ore de vîrf, secvențe din Ceneclul Flacăra desfășurat la Constanta, trebuie să notăm aici că și de astă dată, ca și la Iași, spre deosebire de alte momente, Ceneclul nostru s-a regăsit în spectacolele televizate.

Însă, dintr-o omisiune regretabilă, telespectatorii n-au luat cunoștință de cei care au făcut totul pentru ca această emisiune să iasă bine. Genericul întreg al spectacolului Ceneclului Flacăra al Tineretului Revoluționar difuzat la televiziune în două emisiuni, în 5 și 6 iunie a.c., este următorul:

- Asistența tehnică: Ing. Florea Loghin;
- Producția: Mihai Damian;
- Regia de platou: Gina Vasilescu;
- Sunetul: Mircea Filoti;
- Regia muzicală: Mihai Prisăcaru;
- Imaginea: Claudiu Slavu, Mugur Nedelcescu, Vlad Constantinescu, Ion Chisaru;
- Regia de transmisie: Alexandru Căpușneac.
- Redactor: Eugen Dumitru;
- Realizator: Adrian Păunescu.

Relatările de mai sus se referă la manifestările cu numărul 551, 552, 553, 554, 555 și 556.

CENACLUL FLACĂRA AL TINERETULUI REVOLUȚIONAR
gîndește pentru perioada următoare și va anunța prin celelalte mijloace de informare, precum și pe plan local, un program care are în vedere localitățile: Craiova, Petroșani, Timișoara, Arad, Oradea, Baia Mare, Cluj-Napoca, Tirgu Mureș, Bistrița, Suceava, Iași, Bacău, Brașov, Ploiești.

În cuvântarea rostită la încheierea lucrărilor plenarei lărgite a Comitetului Central al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că trebuie dat un nou imbold și o nouă expresie voinței de pace a poporului nostru, organizând noi și noi manifestări acum, în perioada în care se desfășoară sesiunea specială a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite consacrată dezarmării, manifestări care să includă și trimiterea de telegrame și moțiuni la Orga-

nizația Națiunilor Unite. Milioanele și milioanele de semnături vor da expresie voinței de pace a poporului român, de a nu admite pe teritoriul țării arme atomice, de a face ca în Europa să nu existe armament nuclear.

Începînd de astăzi se va desfășura în întreaga țară o largă campanie pentru stringerea de semnături pe „Apelul poporului român adresat sesiunii speciale a Organizației Națiunilor Unite consacrată dezarmării”.

Fiecare semnătură, alăturîndu-se milioanele de semnături ale muncitorilor, țăranilor, intelectualilor, studenților, elevilor, femeilor casnice, reprezentanților cultelor, altor categorii de cetățeni — români, maghiari, germani și de alte naționalități — va constitui o puternică expresie a voinței de pace a poporului român, de a face totul pentru oprirea cursei înarmărilor, pentru realizarea dezarmării, și în primul rînd a dezarmării nucleare.

APELUL POPORULUI ROMÂN

adresat sesiunii speciale a Organizației Națiunilor Unite consacrată dezarmării

Pentru dezarmare, pentru o Europă fără arme nucleare, pentru o lume a păcii!

Ingrijorați de intensificarea cursei înarmărilor, care creează o mare primejdie pentru pacea și însăși existența popoarelor, în fața pericolului crescînd la adresa păcii și securității, noi, cetățenii Republicii Socialiste România, întreaga noastră națiune adresează — în aceste împrejurări internaționale deosebit de grave — Apelul lor solemn către sesiunea specială a Organizației Națiunilor Unite consacrată dezarmării de a adopta măsuri concrete care să determine trecerea la dezarmare, în primul rînd la dezarmare nucleară, la reducerea cheltuielilor militare, pentru ca uriașele resurse materiale și umane, eliberate prin oprirea și diminuarea cursei înarmărilor, să fie puse în slujba progresului și bunăstării, lichidării subdezvoltării economice.

Ca și celelalte popoare europene, poporul român cere în mod ferm oprirea amplasării și dezvoltării de noi rachete nucleare cu rază medie, retragerea și distrugerea rachetelor existente, eliminarea totală a armamentului nuclear de pe continent.

Astăzi, în fața întregii omeniri se pune problema de a alege între calea războiului sau cea a păcii. Nimic nu poate justifica politica de înarmare și de război.

Organizația Națiunilor Unite, conducătorii tuturor statelor și guvernelor — ai căror reprezentanți sînt reuniți în cadrul acestei sesiuni speciale — poartă o înaltă

răspundere în fața popoarelor, a viitorului civilizației umane, pentru eliberarea lumii de povara înarmărilor, de spectrul înspăimîntător al unui război nuclear, pentru a opri cursa spre dezastru, pentru salvaguardarea și consolidarea păcii.

In numele existenței oamenilor, al viitorului umanității, ne adresăm Organizației Națiunilor Unite, tuturor statelor și popoarelor cu chemarea de a trece peste orice considerente și obstacole și de a hotărî oprirea cursei înarmărilor, trecerea la înfăptuirea dezarmării, și în primul rînd, a dezarmării nucleare!

Pînă nu au căzut primele bombe nucleare, să trecem la dezarmare! Cînd vor începe să cadă bombe, va fi prea tîrziu!

Poporul român, alături de toate popoarele lumii, cere să se acționeze cît mai grabnic acum, pînă cînd nu este prea tîrziu, pentru a se asigura dreptul fundamental al oamenilor — dreptul la pace, la viață, la libertate!

Cerem cu toată hotărîrea ca glasul popoarelor să fie auzit, ca voința lor de a trăi în pace să fie respectată!

CETĂȚENI AI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA!

Cu conștiința înaltei datorii față de prezentul și viitorul patriei, față de destinele întregii omeniri, semnați Apelul poporului român pentru dezarmare, pace, pentru o Europă fără arme nucleare, pentru o lume a păcii!

Faceți să răsune tot mai puternic în lume voința fiicelor și fiilor milenarului pămînt al patriei de a se face totul pentru oprirea cursei înarmărilor, pentru realizarea dezarmării și, în primul rînd, a dezarmării nucleare!

Placă Redacția: București, Piața Școlii 1, casuța poștală 3 312, cod 71341. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20. Interioare: Secția social-politică și științifico-economică (Nicolae Grigore-Mărășanu, Dumitru Eliade, Lionel Nițescu, Liviu Timbus, Horia Pătrașcu, I. D. Goia, Mihai Pelin) — 14 57, 25 66; Secția cultură învățămînt (Ilie Purcaru, Victor Niță, Adrian Dohotaru, Tania Radu) — 26 00, 25 60; Secția scrisori, probleme cetățenești (Răzvan Bărbulescu, Mihai Stănescu, Cici Iordache, Marga Nedelea, Mircea Bunea, Georgeta Ștefănescu, Emanuel Valeriu, Dorin Gherghinescu) — 25 58, 21 30; Secția reportaj, urgențe, cercașu, sport, secretariat, foto (Ovidiu Ioanițoia, Dan Birlădeanu, Tudor Octavian, Constantin Balaciu, Dumitru Graur, Oprea Georgescu, Gheorghe Amuza, George Cușnăreanu, Elena Ghera, Aurel Mihailopol, Vasile Mănean, Olimpia Olaru, Constantin Dragomir, Victor Socaciu, Sorin Postolache) — 17 63 16, 14 57, 25 59, 21 23, 25 69, 25 42; Secretar responsabil de redacție — Nicolae CRISTACHE — 18 48 75, 17 60 10 interior 25 50; Redactor șef adjunct — Nicolae ARSENIU — 18 48 05, 17 60 10 interior 21 28; Redactor șef — 17 60 10 interior 20 02. Tipărit la Combinatul poligrafic „Casa Școlii”. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — Departamentul Export Import Presă, P.O. BOX 136-137, telex 11126, București, strada 13 Decembrie.

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU